

Julia Cannon

Truy Tìm

Tri Thức

Thiêng Liêng

Còn Ẩn Giấu

May your soul leave its imprint
upon the Universe.

Embassador of Light
ThuVienSach.vn

TRUY TÌM TRI THỨC – Lời mở đầu

TRUY TÌM TRI THỨC THIÊN LIÊNG CÒN ẨN GIẤU

Hỡi độc giả thân mến,

Không lâu sau khi mẹ hoàn thành cuốn sách này, bà đã rời khỏi thế giới này và bước sang thế giới khác. Trong vài năm qua, không chỉ bà đã cống hiến hết mình cho việc viết cuốn sách này và nhiều cuốn sách khác, mà còn dành nhiều thời gian để phát triển các chương trình đào tạo và cá nhân trau dồi kỹ năng cho các nhà thực hành QHHT toàn cầu của bà, nhằm đảm bảo rằng công việc và di sản suốt đời của bà sẽ tiếp tục qua họ và các nhà thực hành tương lai. Đến những ngày cuối cùng, bà vẫn kiên quyết rằng “công việc và cuộc tìm kiếm tri thức” phải được tiếp tục, và bà đã hứa sẽ hỗ trợ từ bên kia, một lời hứa mà tôi vui mừng thông báo rằng bà đang giữ. Thân ái,

Julia Canno

Cuốn sách này được dành tặng cho tất cả những ai làm việc trong “ánh sáng” để mang lại tri thức, đặc biệt là cho các nhà thực hành phương pháp QHHT của tôi trên toàn thế giới, những người đã yêu thương cống hiến để nâng cao tần số rung động cho tất cả chúng ta.

GIỚI THIỆU

Với những ai đã quen thuộc với công việc thôi miên của tôi, tôi xin nói: “Chào mừng trở lại!” Còn đối với những ai chưa đọc bất kỳ cuốn sách nào của tôi, tôi xin nói: “Chào mừng lên tàu!” Tất cả những gì bạn cần cho hành trình này là một tâm trí cởi mở và khả năng tạm gác lại sự hoài nghi trong một khoảng thời gian ngắn để đọc cuốn sách này. Tôi đã làm việc trong lĩnh vực kỳ lạ và chưa được biết đến quá lâu đến mức nó trở thành điều bình thường. Tôi không còn nghi ngờ những thông tin mà tôi nhận được qua hàng ngàn và hàng ngàn khách hàng đến với tôi để trị liệu. Tôi biết chắc chắn rằng không có gì là không thể trong công việc của mình. Tôi không có ý định thuyết phục ai về những điều mà tôi đã khám phá ra. Tôi tin rằng công việc của mình tự nó đã nói lên tất cả.

Một hiện tượng kỳ lạ đã xảy ra trong công việc của tôi trong vài năm gần đây. Tôi có thể thấy rõ ràng một sự thay đổi lớn đang diễn ra. Giờ đây, khi tôi giảng dạy trước các khán giả lớn trên khắp thế giới, nhiều người sẽ nói rằng họ chưa bao giờ nghe về tôi. Họ nói rằng họ chỉ mới phát hiện ra công việc của tôi cách đây một tháng hoặc một tuần trước khi buổi giảng diễn ra. Họ khám phá ra tôi qua Internet. Vì vậy, tôi gọi đây là thế hệ Internet. Tôi chắc chắn không hề ẩn mình. Tôi đã thực hiện công việc thôi miên, viết nhiều cuốn sách và giảng dạy tại các hội nghị trên khắp thế giới liên tục trong hơn 45 năm qua. Phần lớn những người mới phát hiện ra tôi dường như còn trẻ, nên có thể hiểu rằng Internet giờ đây đang tiếp cận nhiều người hơn những gì sách và các buổi giảng dạy của tôi từng có thể chạm tới. Chúng ta thực sự đang sống trong thời đại máy tính và thông tin điện tử. Tôi cảm thấy may mắn khi được chứng kiến sự phát triển của hiện tượng này.

Tôi là một nhà thôi miên trị liệu chuyên về hồi quy tiền kiếp và liệu pháp chữa lành. Trong nhiều năm, tôi đã phát triển một phương pháp thôi miên mới sử dụng sức mạnh của tâm trí khách hàng để chữa lành tức thì cho họ khỏi mọi căn bệnh, ốm đau hoặc tật nguyền. Đây là trọng tâm chính của tôi hiện nay, giảng dạy phương pháp tuyệt vời này trên khắp thế giới. Tôi bắt đầu giảng dạy

phương pháp này vào năm 2002 và đến nay đã đào tạo hơn 4.000 người, những người đang khám phá ra những phép màu giống như tôi đã tìm thấy. Nhưng không phải lúc nào cũng như vậy. Có thể khó tin, nhưng khi tôi phát hiện ra luân hồi và tiền kiếp vào năm 1968, việc sử dụng thôi miên theo cách này gần như chưa từng được biết đến. Vào thời điểm đó, thôi miên chỉ được sử dụng để loại bỏ thói quen (bỏ thuốc lá, giảm cân, v.v.) và giúp khách hàng thư giãn. Trong thế giới phương Tây của chúng ta, những từ như "luân hồi và hồi quy tiền kiếp" hầu hết vẫn chưa được biết đến. Câu chuyện về việc tôi bước chân vào thế giới hấp dẫn của du hành thời gian được kể trong cuốn sách đầu tiên của tôi *Five Lives Remembered* (Hồi Ức 05 Tiền Kiếp). Thay vì sợ hãi, sự tò mò đã chiếm lấy tôi và tôi bị thôi thúc phải điều tra thêm về vấn đề này. Ngày nay, tôi được coi là người tiên phong trong lĩnh vực hồi quy tiền kiếp vì tôi đã tìm ra cách phát triển nó hơn nữa và sử dụng nó để giúp khách hàng trị liệu và chữa lành. Bởi vì không ai dạy loại liệu pháp này vào những năm 1960, tôi đã tự do phát triển kỹ thuật của riêng mình.

Trong kỹ thuật này, tôi đã tìm ra cách để nói chuyện trực tiếp với sức mạnh vĩ đại nhất trong vũ trụ. Điều này diễn ra dần dần, nhưng tôi đã tìm ra cách để kêu gọi sức mạnh đó đến giúp khách hàng. Sức mạnh này có câu trả lời cho mọi câu hỏi, có tri thức toàn diện về mọi thứ, dù là đã biết hay chưa biết, và có thể thực hiện việc chữa lành tức thì. Khi tôi phát hiện ra sức mạnh này, tôi chưa có tên gọi cho nó. Người khác gọi nó là Linh Hồn Cao Cả, Bản Ngã Cao Cả, Ý Thức Cao Cả hoặc Ý Thức Vũ Trụ. Vào thời điểm đó, tôi không quen thuộc với những thuật ngữ này nên tôi gọi nó là Tiềm Thức. Cần nhấn mạnh rằng đây không phải là tiềm thức mà các nhà tâm lý học nhắc đến. Tôi đã phát hiện ra rằng tiềm thức đó chỉ là phần trẻ con của tâm trí và không có sức mạnh như phần mà tôi làm việc cùng. Tôi gọi nó là Tiềm Thức vì không biết nên gọi nó là gì khác. "Họ" đã nói rằng họ không quan tâm tôi gọi nó là gì. "Họ" nói rằng họ không có tên gọi cụ thể, vì vậy họ sẽ phản hồi và làm việc cùng tôi theo tên gọi đó. Trong cuốn sách này, tôi sẽ gọi nó là SC (Subconscious). Các học viên của tôi cũng cảm thấy thoải mái hơn khi gọi nó như vậy.

Tôi làm việc ở mức độ thôi miên sâu nhất có thể, được gọi là mức độ "mộng du" (somnambulistic). Ở mức độ này, tôi có thể loại bỏ tâm trí ý thức và trực tiếp trò chuyện với sức mạnh vĩ đại này, SC (Tiềm Thức). Tôi không phải là một nhà ngoại cảm, tôi không kênh dẫn thông điệp. Tất cả thông tin mà tôi viết về đều đến từ hàng ngàn khách hàng mà tôi đã làm việc cùng trong suốt 45 năm qua. Tôi coi mình là một nhà báo, một nhà điều tra và một nhà nghiên cứu về tri thức bị lãng quên. Tôi thu thập tất cả thông tin đến từ khách hàng của mình và ghép chúng lại với nhau như những mảnh ghép của một bức tranh xếp hình. Tôi luôn kinh ngạc trước những gì được khám phá, và thông tin này ngày càng trở nên phức tạp hơn với những khái niệm và lý thuyết siêu hình chưa được biết đến. Những điều này đã trở thành nền tảng cho bộ sách *Vũ Trụ Xoắn*. Thông tin mà tôi nhận được bây giờ tôi không thể nào hiểu được cách đây hai mươi hoặc ba mươi năm. Nó phải được cung cấp dần dần, nếu không sẽ trở nên quá tải. Họ đã nói, "Đưa cho bạn một thìa thông tin, tiêu hóa nó, rồi đưa thêm một thìa khác." Tôi rất vui vì họ đã làm như vậy, nếu không, tôi sẽ không bao giờ có thể hiểu được.

Từ nghiên cứu của tôi trong lĩnh vực thôi miên, tôi đã phát hiện ra rằng các trường bí ẩn đã tồn tại từ rất lâu đời. Luôn có một nỗi sợ rằng tri thức thiêng liêng và bí mật sẽ bị mất đi, và thực tế là nhiều kiến thức đã bị mất. Ban đầu, tri thức được bảo tồn thông qua truyền miệng, không phải thông qua văn bản. Những truyền thống và lịch sử bằng miệng được truyền lại qua các thế hệ. Thông thường, có một người được giao trọng trách giữ gìn tri thức, và nó được truyền lại qua những câu chuyện kể vào những dịp đặc biệt (như trong cuốn sách của tôi *The Legend of Starcrash – Truyền thuyết về tai nạn phi thuyền*) hoặc được bảo tồn dưới dạng huyền thoại. Nhiều tri thức đã bị mất theo thời gian, hoặc do thảm họa và sự diệt vong của bộ tộc, hoặc do người giữ tri thức qua đời trước khi kịp chuyển giao thông tin cho người học trò khác. Thông thường, người giữ tri thức sẽ bắt đầu giảng dạy cho những học trò đặc biệt từ rất sớm, trước khi họ qua đời. Nếu có nhiều tri thức cần được truyền lại và bảo tồn, quá trình này có thể kéo dài nhiều năm học tập tận tâm. Đây chính là khởi đầu của các trường bí ẩn. Tri thức này không dành cho mọi người, vì người bình thường khó có thể hiểu được. Nó chỉ dành cho số ít người chọn lọc, những người

đã cố gắng hiểu cả cuộc đời để hiểu và giảng dạy nó. Họ thường phải sống ở những vùng hẻo lánh và biệt lập vì việc sở hữu tri thức này đặt họ vào tình thế nguy hiểm. Qua thời gian, luôn có những người (thường là những người có quyền lực) cảm thấy bị đe dọa bởi bất cứ điều gì họ không thể hiểu được. Đây chính là lý do thật sự đằng sau các cuộc săn phù thủy và sự đàn áp trong những ngày đầu của Giáo hội Công giáo. Họ cảm thấy bị đe dọa bởi những người theo thuyết Ngộ giáo và tri thức bí mật của họ. Họ muốn chiếm tri thức đó cho riêng mình, nhưng những người theo Ngộ giáo thà chết chứ không tiết lộ nó. Họ đã thề giữ bí mật. (Những câu chuyện này được kể trong cuốn sách của tôi *Jesus and the Essenes – Jesus và những người Essenes*). Vì vậy, Giáo hội đã quyết định rằng chỉ còn một cách duy nhất: những người này phải chết. Điều đó không liên quan gì đến phù thủy hay ma quỷ, mà liên quan đến khao khát có thêm tri thức và quyền lực. Tòa án Dị giáo là một ví dụ điển hình về thời kỳ khủng khiếp đó. Người Essenes cũng là một ví dụ hoàn hảo về mức độ mà con người đã đi đến để bảo tồn và bảo vệ tri thức cổ xưa. Họ sống trong sự cô lập hoàn toàn và bí mật.

Tôi đã có một buổi thôi miên gần đây, trong đó một phụ nữ quay trở lại một kiếp sống nơi cô là một nhà sư (có vẻ là ở vùng núi Tây Tạng), người đã dành cả cuộc đời mình với một nhóm sống tách biệt để nghiên cứu các bí ẩn. Vì họ tách biệt khỏi những xao nhãng của thế giới xung quanh, nên việc tập trung và học hỏi các bí ẩn trở nên rất dễ dàng. Ông đã học cách dễ dàng thoát khỏi cơ thể và đi đến những cuộc hành trình để giúp tạo ra các vũ trụ và thiên hà. Khi lớn tuổi trong kiếp sống đó, ông đã dạy các học trò trẻ cách làm điều tương tự, để tri thức không bị mai một. Tôi muốn tin rằng những kỹ năng này vẫn đang được truyền dạy trong các tu viện biệt lập ở Tây Tạng và Nepal.

Một trong những học sinh của tôi đã có một trường hợp mà khách hàng quay trở lại một kiếp sống nơi anh ta là người bảo vệ những kiến thức bí mật (rất giống với những câu chuyện trong cuốn sách này). Tất nhiên, khi chúng tôi đến với Tiềm thức, một trong những yêu cầu của anh ấy là anh muốn biết thêm về loại kiến thức bí mật mà anh đang bảo vệ. Tiềm thức đã cười to (họ có khiếu hài hước) và nói: "Tất cả những gì anh ta cần làm ngày nay là tìm kiếm trên Google

về Hình học Thiêng liêng. Tất cả đều có ở đó, không còn là một bí mật nữa.” Vì vậy, những kiến thức mà mọi người đã chết vì trong các thời kỳ khác giờ đây đang có sẵn khi chúng ta tiến vào chiều không gian mới của Trái Đất Mới. Tất cả kiến thức và khả năng tâm linh đang được khôi phục với một tốc độ đáng kinh ngạc.

Tôi làm việc rất nhiều với các ashram và Swami và có các bài giảng tại các khóa tu của họ. Tôi nói về những thông tin mà tôi đã viết trong loạt sách “Vũ Trụ Rối Rắm”. Sau một buổi giảng ở Bahamas, mọi người đang rời khỏi ngôi đền để đi ngủ, và tôi nhìn lại thấy một nhóm sinh viên tụ tập xung quanh Swami. Sau đó, tôi được nghe về cuộc trò chuyện. Họ đã hỏi liệu thông tin của tôi có đúng không vì nó thực sự rất cấp tiến. Swami đã nói với họ: “Cô ấy nói bằng sự thật. Sự thật không phải là thông tin mới. Đó là thông tin cũ mới.” Nó luôn được giữ lại cho những người dành cả cuộc đời để học tập và nghiên cứu, và đi đến các hang động ở Nepal để thiền và đạt được sự khai sáng. Nó luôn được giữ cho một số ít người chọn lựa muốn dành cuộc đời cho việc học. Sự khác biệt là bây giờ nó được mang trở lại cho những người bình thường. Nhiều người sẽ không hiểu và điều đó cũng không sao vì đó không phải là con đường của họ. Nhưng nhiều người sẽ hiểu, và điều quan trọng trong thời đại của chúng ta là lấy lại kiến thức này vì trong những thời điểm chúng ta đang sống bây giờ, chúng ta sẽ không bị treo cổ hoặc thiêu sống vì sợ hãi sự khác biệt.

Trong công việc của mình, tôi thường nhận được thông tin tương tự, áp dụng cho cùng một chủ đề. Khi điều đó xảy ra, tôi tích lũy các trường hợp và đặt chúng vào một cuốn sách riêng biệt. Đây là điều đã xảy ra trong cuốn sách này. Nó không phải là một cuốn sách khác trong loạt [Convoluted Universe – Vũ Trụ Xoắn 05 tập](#). Cuốn sách này độc lập (giống như các cuốn sách trước đây của tôi), và nó đề cập đến những thông tin đã bị mất hoặc bị giấu kín. Trong hàng trăm năm, thông tin này chỉ được dạy trong các trường bí truyền bí mật và chỉ được truyền lại cho các đệ tử hoặc người khai tâm có khả năng hiểu và sử dụng nó. Đây là những trường hợp đến từ nhiều buổi sét nghiệm tách biệt. Tôi đã lưu giữ chúng và đã tổng hợp chúng trong cuốn sách này. Chúc bạn có một hành trình thú vị!

TRUY TÌM TRI THỨC – Chương 1: ISIS và Nhân Loại Máy Móc

Trong các cuốn sách của tôi, *Những người trông nom Trái Đất* và *Những người giám hộ*, câu chuyện đã được kể về cách mà những sinh vật ngoài hành tinh phát triển sự sống trên Trái Đất. Tất cả điều này đã mất một khoảng thời gian không thể tưởng tượng nổi khi sự sống được thiết lập và bắt đầu phát triển. Sau khi các loài động vật phát triển, con người được tạo ra bằng cách thao tác gen và DNA của những con vượn. Khi loài người phát triển và bắt đầu phát triển trí tuệ, những sinh vật ngoài hành tinh đã đến và sống giữa những người hoang dã để giáo dục họ và cung cấp cho họ những kỹ năng cơ bản để có thể sống sót và cuối cùng phát triển một nền văn minh. Những sinh vật ngoài hành tinh đã sống giữa họ trong rất nhiều năm vì họ không chết cho đến khi họ muốn. Do đó, những sinh vật này được coi như các vị thần và nữ thần, và những huyền thoại này đã ra đời. Vì họ biết rằng cuối cùng họ sẽ rời đi và trở về quê hương của mình, họ cố gắng truyền đạt kiến thức cho những sinh vật cụ thể mà họ nghĩ có khả năng tiếp tục. Họ cũng giao phối với người bản địa để tạo ra những người có thể có một số khả năng của họ và có thể giúp đỡ người dân sau khi những người ban đầu rời đi.

Kiến thức và khả năng tiếp tục được truyền lại qua nhiều thế kỷ thông qua nhiều thế hệ những người được chọn. Đây là những người được khai tâm. Đây là khởi đầu của các Trường Bí Truyền, nơi một số người được chọn để học và thực hành các kỹ thuật khác nhau. Theo thời gian, họ đã tự tách mình ra trong các đền thờ và trung tâm, nơi họ bị cô lập khỏi quần chúng. Bởi vì tài năng đặc biệt của họ, họ được đối xử khác biệt và được tách biệt và nâng cao hơn những người khác. Họ trở thành các linh mục và linh mục nữ chuyên về các khả năng khác nhau. Họ cũng được kỳ vọng sẽ chọn những người khác mà họ có thể truyền đạt kiến thức, những người mà họ nhận ra có khả năng hiểu được điều đó

Kiến thức phải được bảo vệ và giữ gìn. Họ biết rằng nó không được phép chết đi.

Suốt hàng triệu thế kỷ, kiến thức này đã được bảo vệ và chỉ được chia sẻ với một số ít người được chọn. Những cuộc chiến tranh đã diễn ra và những bất công khủng khiếp đã xảy ra (ví dụ: sự Thảm vãn) trong những nỗ lực để có được quyền truy cập vào kiến thức này. Những người nắm giữ kiến thức thường đã chết thay vì để nó rơi vào tay những kẻ sai lầm. Kiến thức phải được bảo vệ và giữ gìn. Họ biết rằng nó không được phép chết đi.

Bây giờ, kiến thức này không còn được dành riêng cho những người tiên tri trong đền thờ, những ẩn sĩ trong hang động hay những người khôn ngoan sống ẩn dật trong các trường học bí mật. Nó đang trở lại với thời đại của chúng ta và giờ đây có sẵn cho tất cả mọi người để học hỏi. Điều này là vì màn che đang mỏng dần; chúng ta đang trải qua một cuộc thức tỉnh khi chuyển sang Trái Đất Mới. Tần số và rung động của chúng ta đang được nâng cao để chúng ta có thể hiểu những bí ẩn cổ xưa này. Chúng đang được mang trở lại thời đại của chúng ta và có sẵn cho bất kỳ ai sử dụng.

Tuy nhiên, những sự hồi quy được báo cáo trong cuốn sách này đưa chúng ta trở về thời điểm mà nhiều điều này vẫn chưa được biết đến đối với người bình thường và chỉ có sẵn cho một số ít người được chọn.

Ban đầu, những ngôi đền có niên đại từ Babylon được thiết kế với các cột được bố trí đều quanh bên ngoài. Một số ngôi đền có mái mở ra bầu trời. (Từ cách đây khoảng 3000 năm TCN, Babylon đã có một nền văn hóa phức tạp phát triển tốt.) Những ngôi đền này được dự định là các đài quan sát. Các linh mục sẽ ngồi ở một vị trí xác định ở trung tâm của tòa nhà và quan sát, ghi lại chuyển động của các vì sao và hành tinh khi chúng đi qua các khoảng trống giữa các cột. Những ghi chép này sẽ được giữ lại và quan sát trong hàng trăm năm. Do đó, một bản ghi về các chuyển động có thể được đo lường một cách chính xác. Những ghi chép này sẽ trở thành một phần của kiến thức thiêng liêng, và chỉ những người của các trường bí truyền mới có quyền truy cập và có thể giải thích

ý nghĩa. Đây có thể là sự ra đời hoặc khởi đầu của chiêm tinh học và thiên văn học. Tất nhiên, những giáo lý ban đầu (và các vì sao cần quan sát) sẽ đến từ những sinh vật ngoài hành tinh. Rất nhiều kiến thức ban đầu được cung cấp sẽ liên quan đến việc quan sát các thiên thể không thể nhìn thấy bằng mắt thường. Do đó, họ đã sử dụng những dụng cụ tiên tiến như kính thiên văn. (Có thể giống như "các thiết bị nhìn xa" được sử dụng ở Qumran. Xem cuốn sách của tôi, *Jesus và những người Essenes*.) Rất nhiều thông tin này là điều thiết yếu đối với những sinh vật ngoài hành tinh, vì nó liên quan đến hành tinh hoặc chòm sao quê hương của họ. Họ muốn theo dõi các chuyển động để biết thời điểm tốt nhất để hành trình đến đó hoặc giao tiếp. Do đó, một số thông tin chiêm tinh sẽ rất quan trọng cho người Trái Đất để xác định sự trôi qua của thời gian và các mùa, và một số thì quan trọng đối với chính những sinh vật ngoài hành tinh.

Mô hình này cũng tiếp tục với việc xây dựng các vòng đá và các khối đá đơn như Stonehenge, New Grange và nhiều nơi khác trên thế giới. Chúng là dấu hiệu cho sự trôi qua của các mùa và vị trí của một số vì sao và hành tinh quan trọng. Các quỹ đạo của chúng được xác định liên quan đến các xà và đá.

Đây là một khoa học rất tiên tiến vào thời kỳ Atlantis. Kiến thức này đã được mang theo bởi những người sống sót đến Ai Cập và các phần khác của thế giới. Điều này được khám phá trong các cuốn sách *Vũ trụ xoắn* của tôi.

Tại sao việc xây dựng các ngôi đền và vòng đá, cũng như việc đánh dấu sự trôi qua của các mùa lại quan trọng đến vậy? Các công trình và kiến thức này có niên đại từ rất xa xưa, khi mà con người nguyên thủy chỉ mới bắt đầu làm chủ nông nghiệp, trồng trọt, thu hoạch và chăm sóc gia súc. Giải thích truyền thống là những con người cơ bản này đã xây dựng những kiệt tác này. Làm thế nào điều đó có thể xảy ra khi họ chỉ mới bắt đầu chuyển mình từ trạng thái hoang dã sang những bước đầu của nền văn minh? Chúng ta biết rằng trong những thời kỳ đầu này, những sinh vật ngoài hành tinh đã sống giữa những người đang phát triển và đã cung cấp cho họ thông tin và quà tặng để hỗ trợ trong bước tiến hóa của họ.

Mỗi nền văn minh trên thế giới đều có những huyền thoại về những người mang văn hóa. Đây là những câu chuyện về những sinh vật đã đến và sống cùng họ, dạy cho họ những kỹ năng cơ bản mà họ cần để sống sót và phát triển. Chẳng hạn, người Mỹ bản địa có truyền thuyết về người phụ nữ ngô, người đã dạy họ cách và thời điểm trồng ngô. Ngoài ra, còn có những sinh vật khác đến dạy họ cách săn bắn và sử dụng lửa. Trong mỗi một trong những huyền thoại trên toàn thế giới này, người mang văn hóa đều đến từ trên trời hoặc từ bên kia đại dương. Trong cuốn *Vũ trụ xoắn*, Tập Một, có câu chuyện về những sinh vật ngoài hành tinh đã xây dựng những cỗ máy có khả năng khai thác năng lượng của mặt trời, mặt trăng và các vì sao.

Bởi vì những sinh vật này có thể sống lâu như họ muốn, họ đã được người dân coi như những vị thần.

Việc tính toán thời gian, đặc biệt là sự trôi qua của các mùa, là rất quan trọng để các loài đang phát triển biết khi nào nên trồng trọt và khi nào nên thu hoạch. Do đó, việc xây dựng các công trình là rất quan trọng. Để theo dõi các mùa và đào tạo một số người có thể giải thích thông tin và truyền đạt cho mọi người. Qua những buổi sét nghiệm mà tôi đã thực hiện trong nhiều năm, tôi đã nhận thấy rằng các cấu trúc ban đầu được xây dựng bởi những sinh vật ngoài hành tinh, chứ không phải bởi những con người nguyên thủy sống ở đó vào thời điểm đó.

Kiến thức về việc sử dụng tâm trí để tạo ra và nâng đỡ đá, v.v., đã được hoàn thiện trong một số nền văn minh tiên tiến. Và nó đã được mang đến Ai Cập và những nơi khác bởi những người sống sót sau sự hủy diệt của Atlantis. Những sinh vật ngoài hành tinh vẫn đang sống giữa loài người và chia sẻ kiến thức tiên tiến trong thời kỳ của Atlantis.

Nó bắt đầu với việc theo dõi cơ bản các mùa, sau đó phát triển thành một hệ thống thiên văn học tinh vi hơn. Việc này được thực hiện để các sinh vật ngoài hành tinh có thể theo dõi hành tinh quê hương của họ và vị trí của nó. Các cấu trúc cũng có thể được nhìn thấy từ không gian và phục vụ như các dấu hiệu cho

những chiếc tàu vũ trụ đang quay quanh hành tinh, để họ có thể biết được các anh em của mình đang ở đâu và làm việc.

~oOo~

Toni là một phụ nữ độc thân sống trên trang trại của mình ở Texas và dành thời gian để nhân giống và bán ngựa. Cô ấy đến gặp tôi để tìm kiếm câu trả lời cho những vấn đề cá nhân. Chúng ta không bao giờ biết loại kiếp sống quá khứ nào mà SC sẽ chọn để hiện ra cho khách hàng. SC có một logic đặc biệt và độc đáo riêng, và tôi không bao giờ biết nó sẽ chọn cái gì hay mối liên hệ mà nó sẽ có đối với cuộc sống hiện tại của khách hàng.

Khi Terry bước ra khỏi đám mây, cô ấy đang đứng trong một ngôi đền lớn với những cột cao. Cô ấy đang quan sát một chiếc thuyền có đầu rồng ở phía trước đang tiến về phía mình. Chiếc thuyền với khoảng hai mươi người đang vào bến trên một con sông lớn. Cô ấy đang nhìn một người phụ nữ có tóc dài và tối màu với một chiếc vòng vàng trên tay. "Cô ấy rất xinh đẹp. Cô ấy có tóc mái. Cô ấy cũng có cái gì đó trên đầu ... cái gì đó bằng vàng." Khi cô ấy nói, cô ấy đã hòa vào người phụ nữ. "Tôi là một người tập sự. Tôi học ở đó. Tôi nghe thấy từ Isis."

Từ điển định nghĩa một người tập sự là người phục vụ (có thể trong một vai trò tôn giáo nào đó).

D: Bạn đang học gì?

T: Những vì sao. Và các hành tinh.

D: Bạn nói bạn nghĩ rằng điều này có liên quan đến Isis? (Đúng) Isis là ai?

T: Cô ấy là nữ hoàng. Đó là người sống trong ngôi đền này.

~oOo~

Isis là một hình tượng nữ thần rất phổ biến trong Ai Cập cổ đại. Theo thần thoại xung quanh cô, cô là con gái đầu lòng của Geb, thần của Đất, và Nut, nữ thần của Bầu trời. Cô kết hôn với anh trai mình, Osiris, và sinh ra con trai, Horus, người trở thành Pharaoh. Đây có thể là khởi đầu của việc kết hôn giữa họ hàng để giữ cho dòng máu thuần khiết. Trong thần thoại, cô có nhiều quyền năng kỳ diệu và khả năng phi thường. Ngôi sao Sirius gắn liền với Isis. Sự xuất hiện của ngôi sao báo hiệu sự khởi đầu của một năm mới, và Isis được coi là nữ thần của sự tái sinh và chuyển sinh, cũng như là người bảo vệ của những người đã khuất. Cô là nữ thần duy nhất được tất cả người Ai Cập tôn thờ. Nhà sử học cổ đại Plutarch mô tả Isis là "một nữ thần cực kỳ thông thái và yêu thích tri thức, với kiến thức và sự hiểu biết là điều phù hợp nhất."

Cô được phục vụ bởi cả các linh mục và nữ linh mục trong suốt lịch sử của cult của cô. Nhiều người trong số họ có tiếng tăm về trí tuệ và khả năng chữa bệnh, và được cho là có những quyền năng đặc biệt khác, bao gồm việc giải mã giấc mơ và khả năng kiểm soát thời tiết. Cult của Isis và Osiris tiếp tục cho đến thế kỷ thứ 6 sau Công nguyên khi Justinian thực thi sắc lệnh Theodosian yêu cầu tất cả các ngôi đền ngoại giáo phải bị phá hủy. Nhiều tín ngưỡng và nghi lễ trong cult của Isis đã được tích hợp vào tôn giáo Kitô giáo đang nổi lên.

Câu chuyện này dường như đã xảy ra vào thời điểm Isis còn sống, trước khi nó trở thành một cult. Tôi muốn chắc chắn rằng chúng ta đang nói về một người thật và không phải là một bức tượng trong ngôi đền.

D: Cô ấy có phải là một người thật không? (Đúng) Tôi đang nghĩ đến các vị thần và nữ thần với những bức tượng.

T: Không, cô ấy là người thật. Nhiều người học với cô ấy.

D: Họ có đang học cùng một thứ không?

T: Không, mỗi người có công việc khác nhau. Một số người không được học những cuốn sách và cuộn giấy. Họ vẫn còn quá giận dữ.

D: Tại sao họ lại giận dữ?

T: Họ không muốn ở đây. Họ muốn về nhà.

D: Đây không phải là nhà sao?

T: Không, chúng tôi đến từ khắp nơi để ở bên cô ấy.

D: Từ khắp nơi trên Trái đất, ý bạn là vậy?

T: Không, họ đến từ trên bầu trời. Họ đến từ các thiên hà lân cận, hoặc từ những vì sao lân cận. Và phụ nữ không có giá trị gì ở nơi họ đến. Họ không thích ở đây vì điều đó. Họ không muốn học với cô ấy.

Rõ ràng là họ không thích học dưới sự chỉ dẫn của một người phụ nữ, nếu phụ nữ không được tôn trọng ở nơi họ đến.

D: Họ không thể về nhà nếu họ không hạnh phúc ở đây sao?

T: Không, họ phải ở lại một khoảng thời gian nhất định. Nó rất khác ở thế giới của họ. Nơi họ đến rất tối tăm và có nhiều máy móc. Nơi này rất xanh, rất màu mỡ, rất đẹp, rất ấm áp. – Họ đã được ra lệnh ở lại đây để mang thông tin trở về.

D: Những người này trông giống như phần còn lại của bạn không?

T: Không, họ mặc một loại áo che tay có gai, và họ đeo mặt nạ. Bạn không thể thấy khuôn mặt của họ.

D: Ồ? Tôi tự hỏi tại sao họ lại đeo mặt nạ?

T: Để che giấu máy móc. Họ không phải là những người đẹp. Họ có màu tối. Họ đen, giống như kim loại.

D: Mặt nạ trông như thế nào?

T: Chúng tôi sẽ gọi nó là một con chim. Nó có mỏ nhọn. Một lỗ lớn cho mắt, nhưng mắt thì chìm sâu. Và đôi mắt của họ trông như đã chết. Họ nhanh nhẹn, giống như chim. Giọng nói của họ nghe như một cỗ máy, không nhẹ nhàng, và không có giai điệu khi họ nói.

D: Nhưng bạn chưa bao giờ thấy họ mà không có mặt nạ?

T: Tôi có thể nhìn xuyên qua mặt nạ.

D: Bạn có khả năng làm điều đó sao?

T: Có. Da của họ trông giống như da thuộc.

D: Bạn đã nói nó cũng giống như máy móc.

T: Không, đó là ở bên dưới lớp che này.

D: Nhưng nó còn sống?

T: Có, nhưng họ không có các cơ quan giống như chúng ta. Họ không cần chúng. Tôi sợ họ. Tôi không thích họ.

Tôi nghĩ nó nghe giống như một loại người cơ khí, hoặc một cái gì đó có tính máy tính. Có thể là một con robot?

T: Nó có trí tuệ. Nó có khả năng suy nghĩ và phản ứng với các thứ, nhưng nó là giả. Có cái gì đó chỉ cho họ cách trả lời và nói gì.

D: Vậy nó khá giống như một con robot hoặc một cỗ máy, đúng không?

T: Đúng, nhưng tiên tiến hơn.

D: Nếu họ giận dữ, điều đó có nghĩa là họ có thể cảm thấy một loại cảm xúc nào đó. (Có) Và họ không muốn ở đó. Vậy, Isis cảm thấy thế nào về việc có họ ở đó?

T: Cô ấy nói họ là cần thiết. Rằng chúng ta phải kết bạn với họ. Phải có hòa bình.

D: Sẽ không có hòa bình nếu cô ấy không cho phép họ đến?

T: Đúng, chính xác.

D: Có thể có điều gì đó mà họ có thể học được.

T: Lòng tốt. Một số người trong số họ vượt qua được cơn giận đó và họ ở lại. Họ đang học cách có cảm xúc. Họ đã biết về các vì sao. Họ nói họ đến từ Dải Ngân Hà. Chúng tôi nghiên cứu văn hóa của họ.

D: Có những người khác trong ngôi đền này khác biệt không?

T: Có, có những người rất to lớn. Họ mặc áo choàng trắng. Họ hói và rất cao. Cao bảy feet. Họ không nói nhiều. Họ không cần phải vậy. Họ có thể chỉ cho bạn bằng tâm trí những gì họ muốn. Họ đang nghiên cứu các điểm năng lượng của hành tinh này. Họ sử dụng chúng để tạo ra năng lượng. Đó là cách họ di chuyển.

D: Họ có cần một phương tiện để làm điều này không?

T: Đôi khi có, nhưng đôi khi thì không.

D: Còn những người tối tăm, họ có sử dụng phương tiện không?

T: Có, họ phải có cái gì đó. Họ không biết gì ngoài máy móc. Phương tiện của họ dài và hẹp, giống như một ống. Ở một số góc độ, bạn không thể thấy nó. Nó chỉ giống như một tia sáng. Nhưng những người cao chỉ xuất hiện. Họ không thích máy móc.

D: Nghe có vẻ như nơi này có nhiều học sinh kỳ lạ, đúng không?

T: Vâng, có rất nhiều người khác nhau. Một số đến từ Trái Đất. Họ là những con người bản địa của Trái Đất, giống như tôi.

D: Có nhiều người khác hơn so với những người bản địa của Trái Đất không?

T: Không, cô ấy không cho phép những người đó đến nhiều lắm.

D: Bạn có thích ở đó không?

T: Ôi, có, nơi đó rất yên bình. Có rất nhiều sách.

D: Với tất cả những loại sinh vật khác nhau ở đó, bạn cũng có thể học về các hành tinh và ngôi sao bằng cách du hành, đúng không?

T: Chúng tôi không được phép rời đi.

D: Tôi đang nghĩ rằng như vậy bạn có thể có được kiến thức từ nguồn gốc.

T: Ôi không. Những người tối tăm muốn mang chúng tôi đi, nhưng họ sẽ không đưa chúng tôi trở lại.

D: Họ có lẽ muốn kiến thức cho nơi của họ. (Có) Vậy bạn thích học từ sách hơn.

T: Có. Tôi tự học rất nhiều.

D: Cái thuyền mà bạn thấy, bạn có biết những người đó là ai không?

T: Họ là những người hành hương. Họ đến từ một nơi rất xa, từ một khí hậu rất lạnh. Họ biết về Isis. Họ muốn gặp cô ấy để tự mình thấy. Họ chưa bao giờ đến trước đây.

Câu chuyện nghe có vẻ giống như các nhà thám hiểm hay người Viking, những người nổi tiếng với các chuyến hành trình dài và khám phá vùng đất mới.

D: Điều đó có xảy ra thường xuyên không?

T: Không, có một lớp màn. Bạn không thể tìm thấy ngôi đền trừ khi mọi thứ đúng.

D: Vậy người đi du lịch bình thường không thể tìm thấy nơi này?

T: Không, họ sẽ không bao giờ nhìn thấy nó.

D: Điều này được thực hiện để bảo vệ, đúng không? (Có) Bạn nghĩ họ muốn học hỏi, hay chỉ muốn gặp Isis?

T: Họ muốn có kiến thức. Họ muốn mang nó đi với họ.

D: Ai cũng muốn mang nó đi, đúng không?

T: Có, nhưng họ không thể. Cô ấy biết ai nên kể cho và ai không nên.

Tôi đã tóm tắt thời gian và di chuyển về phía trước để xem liệu những người khách có thể gặp Isis hay không.

T: Họ không nói chuyện với cô ấy. Cô ấy cũng không nói chuyện với họ. Một số người nghĩ không có gì ở đó. Một số người chỉ thấy một bức tượng, nhưng tôi biết rằng cô ấy là có thật.

D: Tôi ngạc nhiên là họ có thể tìm thấy ngôi đền nếu họ không phải là những người phù hợp.

T: Đôi khi họ tình cờ tìm thấy nó.

D: Họ có thể thấy bạn và những người khác không?

T: Không, với họ, nó giống như một phế tích. Đây là một hình thức bảo vệ. Nó sẽ xuất hiện khác nhau đối với từng người. Họ sẽ muốn có sức mạnh. Họ sẽ lạm dụng nó.

D: Vậy họ có thể đi qua ngôi đền này nơi tất cả các bạn đang ở, mà không thấy bất kỳ ai trong số các bạn.

T: Đúng vậy. Đôi khi họ đi ngay qua kiến thức đã bị ẩn giấu ở đó. Nó trông giống như những cột bị gãy và một sàn đất. Vì vậy họ sẽ quay lại và nói rằng không có gì ở đó.

D: Đó là một cách bảo vệ tốt. (Có) Bạn sẽ làm gì với kiến thức bạn đang học?

T: Dạy trẻ em. Họ không đến đây. Tôi sẽ được cử đi dạy. Có những nhóm người mà tôi sẽ được bảo đến gặp.

Tôi đã chuyển cô ấy ra khỏi cảnh đó và chỉ dẫn cô ấy tiến về một ngày quan trọng. Cô ấy đã khiến tôi bất ngờ khi “nhảy cóc.” Đây là điều tôi gọi khi đối tượng đột ngột nhảy vào một kiếp sống không liên quan nào khác. Cô ấy xuất hiện vào ngày mà cô ấy chết. Cô ấy thấy mình ở giữa một cuộc chiến với tư cách là một người lính nam ở một nơi nào đó có vẻ như là Hy Lạp hoặc Rome. Có rất nhiều tiếng ồn, tiếng la hét và tiếng kim loại va chạm. Cô ấy không thể thấy gì, vì đầu của cô ấy vừa bị đánh từ phía sau bởi một loại gậy nào đó. “Tôi là một chiến binh. Tôi có một cái khiên. Ai đó đã đánh tôi từ phía sau. Tôi không thể thấy. Mọi thứ tối đen. Tôi đang nằm trên mặt đất. Và tôi nghe thấy những âm thanh xung quanh mình.” Anh ta không biết cuộc chiến là vì cái gì. “Có lẽ là về tiền bạc và vàng. Họ không nói cho chúng tôi. Chúng tôi chỉ được bảo phải chiến đấu.” Nó xảy ra ở một vùng đất xa lạ, vì vậy nhóm của anh ta là kẻ xâm lược. “Bây giờ tôi chỉ thấy mình nằm đó, và tôi chỉ đang bước đi. Cơ thể tôi vẫn ở đó. Tôi không nghĩ nó còn sống nữa. Thật khủng khiếp. Tôi chỉ đang bước đi. Tôi không muốn làm một chiến binh nữa.”

D: Bạn sẽ làm gì bây giờ?

T: Tôi chưa quyết định cho bản thân mình.

D: Bạn có phải đi đâu đó để tìm hiểu không?

T: Có. Nó trông như một thư viện, có rất nhiều sách. Tôi thích ở đó hơn. Các thầy của tôi đang ở đây. Họ chờ chúng tôi ở trong đó.

Điều này rõ ràng là bên kia linh hồn, nơi chúng ta đến sau khi chết, được mô tả trong cuốn sách của tôi [Từ sau khi chết đến tái sinh](#).

D: Họ có nói với bạn rằng bạn sẽ phải làm gì không?

T: Ồ, họ nói tôi phải quay lại. Tôi vẫn chưa xong.

D: Tại sao bạn phải quay lại?

T: Tôi vẫn đang dạy.

D: Họ đã quyết định bạn sẽ đi đâu chưa?

T: Tôi chỉ nghe họ nói, "Xa vào tương lai." Thời kỳ cuối. "Chúng tôi cần bạn trong thời kỳ cuối."

D: Tại sao họ muốn bạn đi xa đến vậy vào tương lai?

T: Bởi vì Isis.

D: Của Isis? Mỗi liên hệ giữa cô ấy và thời kỳ cuối là gì?

T: Cô ấy sẽ trở lại mang ánh sáng vàng.

D: Cô ấy đã trở lại kể từ thời điểm bạn biết cô ấy chưa? (Không) Và cô ấy sẽ trở lại vào thời kỳ cuối? (Có) Và họ muốn bạn có mặt vào cùng thời điểm đó? (Có)

Có một chương trong [Vũ trụ xoắn quyển 2](#), về Isis. Trong câu chuyện đó, Isis đã trở lại Trái Đất để hoàn thành sứ mệnh này. Cô ấy rất upset với cách mà con người đang đối xử với Trái Đất.

D: Isis đến từ đâu? Cô ấy có phải là người bản địa của Trái Đất không?

T: Không, cô ấy đến từ ... cô ấy đã ở với Chúa.

D: Cô ấy có bao giờ nói với bạn cách cô ấy đến đây không?

T: Tôi không biết. Tôi chỉ thấy một cây cầu pha lê sáng bóng. Và cô ấy có thể đến và đi.

D: Nhưng rồi cô ấy ở lại Trái Đất một thời gian để dạy?

T: Có, nhưng điều đó không thành công. Những cỗ máy đó. Quá nhiều trong số chúng đã đến, và vì vậy cô ấy chỉ phải rời đi. Bạn không thể tin tưởng chúng. Bạn không thể dạy chúng.

D: Khi cô ấy rời đi, họ có quay lại không?

T: Không, họ chỉ tiếp tục đến. Họ muốn nơi này, Trái Đất.

D: Người mà bạn đã là vào thời điểm đó, bạn có ở lại để xem tất cả những điều này xảy ra không?

T: Những cỗ máy đó, chúng đã bắt tôi vì chúng nghĩ rằng tôi biết những gì Isis biết, nhưng tôi thì không.

D: Họ đã đưa bạn đến đâu?

T: Tôi không biết nơi này. Nó ở trên một nhóm ngôi sao khác.

D: Có phải là nhà của họ không?

T: Có. Nó là một nơi tối tăm, không có ánh sáng mặt trời.

D: Bạn có thể tồn tại ở đó không?

T: Thật khó. Tôi không thể thở. Họ không giữ tôi lâu. Tôi không bao giờ về nhà được. Tôi đã chuyển tiếp. Không có gì ở đó dành cho tôi.

D: Bạn có thể dạy họ điều gì đó, hoặc cho họ những gì họ muốn không?

T: Không, tôi không muốn.

D: Nghe có vẻ như họ không hiểu rằng bạn không thể sống ở đó. (Không) Họ không cố gắng để bắt Isis.

T: Cô ấy quá mạnh mẽ.

D: Nhưng những sinh vật khác đã ở lại Trái Đất sau khi Isis rời đi?

T: Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra. Tôi không ở đó. Tất cả những gì tôi biết là nhiều người trong số họ đã đến và ở lại một thời gian trên Trái Đất.

D: Nhưng bây giờ bạn đã nói họ muốn bạn quay lại vào Thời Kỳ Cuối khi Isis cũng sẽ trở lại. Tại sao họ gọi đó là "Thời Kỳ Cuối"?

T: Đó chỉ là sự kết thúc của cách suy nghĩ. Cô ấy mang lại sự hài hòa. Cô ấy mang lại hòa bình. Cô ấy mang lại sự hiểu biết. Cô ấy sẽ tiết lộ, cho mọi người thấy ánh sáng. Họ không thể tồn tại nếu không chấp nhận các giáo lý. Đây là những cỗ máy cuối cùng. Chúng đang rời bỏ.

D: Những cỗ máy đó đã ở lại lâu như vậy? (Có) Liệu mọi người có không nhận thấy chúng không?

T: Không, vì họ thay đổi lớp vỏ của mình. Họ trông giống như những người khác.

D: Họ có cố gắng học hỏi điều gì không?

T: Có. Nhưng họ đang thất bại.

D: Họ có cố gắng thay đổi điều gì không?

T: Có, họ muốn ánh sáng mặt trời. Họ muốn vẻ đẹp này, nhưng họ không thể tồn tại ở đây. Cách suy nghĩ của họ sai.

D: Họ không thể quay về nhà sao?

T: Không còn nữa. Hành tinh của họ giờ không còn tồn tại. Nó đã nổ tung. Họ đang bị mắc kẹt ở đây bây giờ. Họ muốn những thứ từ Trái Đất này. Hoa và cây cối, và vẻ đẹp.

D: Liệu điều đó có thay đổi sự tiêu cực của họ không?

T: Đôi khi có.

D: Tôi đang nghĩ nếu họ là những cỗ máy thì họ thực sự không thể chết, phải không?

T: Không. Họ cư trú, họ sử dụng một cơ thể, và sau đó họ rời bỏ nó. Họ đi lấy một cái khác, và khi cơ thể không thể hoạt động nữa, họ lấy cái khác.

D: Họ có được phép làm điều đó không?

T: Họ phải làm vậy, nếu không họ không thể tồn tại.

D: Tôi đang nghĩ rằng cơ thể sẽ có một linh hồn bên trong, phải không?

T: Có, nhưng đó là một chuyện khác.

D: Nó khác như thế nào? Tôi đang cố gắng hiểu.

T: Họ không lấy một cơ thể nếu linh hồn vẫn còn ở đó.

D: Ý bạn là một cơ thể không có linh hồn bên trong nó đúng không?

T: Đúng. Họ – tôi không thể miêu tả. Linh hồn tách biệt với cơ thể.

Một cơ thể đã chết gần đây? Điều này nghe có vẻ giống với một trường hợp mà tôi đã viết trong [Vũ trụ xoắn quyển 3 – Chương 34: Một con đường hoàn toàn mới để "nhập thể"](#) (walk-in) xảy ra khi người đó quyết định họ không muốn

sống trong cuộc đời này nữa, vì bất kỳ lý do gì. Họ muốn ra đi, nhưng tự sát không phải là một lựa chọn. Tại sao lại phá hủy một phương tiện hoàn hảo khi một linh hồn khác rất vui vẻ được sử dụng nó? Vì vậy, họ thực hiện một thỏa thuận với một linh hồn khác (thường là một linh hồn mà họ biết và có mối liên hệ) rằng họ sẽ rời bỏ, và linh hồn đến sẽ chiếm lấy cơ thể ngay tại thời điểm đó. Tất cả điều này không được thực hiện với sự tham gia hoặc đồng lực của ý thức. Ý thức của người đó thường không hề biết rằng bất kỳ điều gì đã xảy ra, ngoại trừ việc mọi thứ dường như thay đổi trong cuộc sống của họ. Linh hồn đến thực hiện một thỏa thuận rằng nó sẽ tiếp nhận và hoàn thành bất kỳ thỏa thuận nào mà người đó đã thực hiện với những người khác cũng như bất kỳ nghiệp nào phải được trả và bất kỳ hợp đồng nào đã được ký kết trước khi đến với cuộc đời này. Linh hồn đi bộ phải tôn trọng những cam kết này và hoàn thành chúng trước khi nó có thể tiếp tục với lý do riêng của mình khi đến đây. Đây là một cuộc đi bộ bình thường.

Điều làm cho trường hợp đi bộ thay thế này khác biệt là linh hồn đến không biết họ từ bất kỳ kiếp sống trước nào. Nó được gửi từ một quyền lực cao hơn. Nó vẫn nằm trong thỏa thuận với linh hồn nguyên bản. Luôn luôn phải hiểu rằng những trường hợp này chắc chắn không phải là sự chiếm hữu, xâm lấn hoặc chiếm lấy cơ thể. Tất cả đều được thực hiện với sự cho phép.

D: Họ tạo ra một cơ thể?

T: Họ có thể làm điều đó. Họ có thể tạo ra một thứ trông giống như một cơ thể.

D: Đó là ý bạn. Nhưng sau đó đến một thời điểm mà nó không còn hoạt động nữa.

T: Đúng, nó sẽ hỏng.

D: Họ làm điều này để mọi người không thấy họ thực sự trông như thế nào. (Đúng) Nhưng bạn đã nói rằng vào Thời Cuối, người cuối cùng sẽ rời đi?

T: Đúng. Khi cô ấy quay lại, họ không thể ở lại. Mọi thứ sẽ khác. Nó sẽ lại đẹp đẽ.

D: Vậy thì họ sẽ phải đi đâu đó, đúng không?

T: Cô ấy nói rằng họ sẽ chỉ tan biến.

D: Trong khi họ ở trên Trái Đất, họ có thể lấy những thứ họ muốn không?

T: Không. Họ không thể, họ không có linh hồn. Họ đã làm những điều xấu. Họ có quyền lực, họ có quyền lực. Họ ẩn náu trong cái vỏ trông giống như một cơ thể.

D: Người bình thường có thể nhận ra họ nếu họ thấy họ không?

T: Đôi mắt của họ trông như đã chết.

D: Nhưng nếu bạn thấy họ, bạn sẽ biết có điều gì đó khác biệt về họ. (Đúng) Nhưng bạn đã nói rằng sau khi bị giết trong cuộc sống với tư cách là một người lính, bạn sẽ đi xa trong tương lai? Và quay lại cùng lúc với Isis? (Đúng) Bạn có thể thấy cơ thể của bạn sẽ như thế nào trong tương lai không?

Tôi đã mong đợi cô ấy miêu tả cơ thể của Terry, nhưng cô ấy đã khiến tôi ngạc nhiên. "Cô ấy rất nhỏ. Cô ấy cao năm feet. Tóc vàng, mắt xanh." Điều đó chắc chắn không phải là Terry. Cô ấy có tóc đen và chiều cao trung bình. Tôi đã hỏi để chắc chắn rằng cô ấy đang nói về cơ thể tương lai của chính mình, hoặc có thể là cơ thể của Isis. Nhưng cô ấy khẳng định rằng cô ấy là người tóc vàng. "Rất nổi tiếng."

D: Bạn làm gì để trở nên nổi tiếng?

T: Tôi không biết. Tôi không thấy điều đó. – Mọi người, tất cả chúng tôi quay trở lại với nhau. Chúng tôi mang theo cuộn giấy của mình. Kiến thức.

D: Những cuộn giấy đó có để lại trên Trái Đất không?

T: Có. Chúng được giữ ở đâu đó trong một chiếc hộp vàng.

D: Bạn đã giấu chúng từ lâu hay sao?

T: Không, chúng đã bị lấy đi. Họ không biết họ đã có gì. Chúng ở trong một chiếc hộp vàng lớn. Họ không thể đọc được, nhưng họ sợ những cuộn giấy này. Bởi vì nó sẽ phá hủy những gì họ đã làm cho mọi người nghĩ. Họ đã nói dối về mọi thứ, và khi những cuộn giấy của chúng tôi được mang trở lại, sự thật sẽ được tiết lộ.

D: Họ đã nói dối về lịch sử hay cái gì? (Có) Nhóm của bạn có tìm thấy những cuộn giấy, chiếc hộp đó không?

T: Họ chỉ nói rằng chúng tôi đóng vai trò quan trọng trong việc đưa chúng ra ánh sáng.

D: Và đây sẽ là điều mà người (cơ thể này) tôi đang nói chuyện sẽ làm trong tương lai xa vào Thời Kỳ Cuối.

T: Có, vào năm 2050. Những cỗ máy đó đã rời đi vào lúc đó.

D: Đó là điều bạn đã nói về sự kết thúc của một cách suy nghĩ. (Có) Thế giới có khác không?

T: Có, nó yên bình hơn. Không còn chiến tranh, không còn xung đột. Mọi người ở đây để học hỏi bây giờ. Và nhóm của chúng tôi sẽ giúp dạy họ.

D: Nhưng đó là một khoảng thời gian dài trong tương lai.

Tôi đã đưa cô ấy ra khỏi cảnh mà cô ấy đang nói về những điều này với cố vấn, và gọi linh hồn của Terry. "Tại sao bạn lại chọn cuộc đời đó để cho cô ấy xem hôm nay?"

T: Để làm cô ấy bất ngờ, để giúp cô ấy nhận ra rằng cô ấy là một giáo viên có khả năng lớn. Cô ấy đã là một giáo viên rất nhiều lần.

D: Điều đó có liên quan gì đến cuộc sống của cô ấy bây giờ?

T: Cách cô ấy sống cuộc đời của mình bằng cách dạy người khác về tinh thần, về ánh sáng, về điều tốt đẹp, về sự hài hòa. Bạn phải hiểu rằng một cuộc sống sống tốt là một bài học cho mọi người. Cô ấy không nhận ra rằng cô ấy đang sống cuộc đời mình một cách tốt đẹp, làm những gì chúng tôi đã yêu cầu cô ấy làm.

D: Tại sao bạn lại đưa cô ấy vào tương lai để xem cuộc sống tương lai?

T: Bởi vì cô ấy nghĩ đây là kiếp sống cuối cùng của mình. Cô ấy muốn nó là kiếp cuối cùng, nhưng không phải. Nó đã rất khó khăn, rất khó khăn đối với cô ấy.

D: Vậy là cô ấy không ra đi nhanh chóng như vậy. Cô ấy còn nhiều việc phải làm.

T: Đúng, còn rất nhiều việc. (Cười)

Họ sau đó giải thích rằng cô ấy đã được cho thấy cái chết của người lính để giải thích về các vấn đề lưng hiện tại của Terry. "Cô ấy luôn sợ bị tê liệt, và chúng tôi muốn cô ấy biết rằng chúng tôi bảo vệ cô ấy. Đó là một kiếp sống khác, không phải kiếp này. Chúng tôi đang cố gắng nói với cô ấy: 'Hãy để chúng tôi giúp bạn. Đừng chống lại chúng tôi. Hãy để chúng tôi giúp bạn.'"

Một thân chủ khác

B: Công việc của cô ấy là làm việc với năng lượng nữ tính. Năng lượng nữ tính. Nó đã được đánh thức và cần sự biểu đạt của con người. Và không dễ để tạo liên kết này. Cô ấy đang kết nối nó với những người phụ nữ có thể tiếp tục mang nó đi xa. Giống như con chuột trong mê cung; không phải lúc nào cũng đi theo con đường thẳng. Và cần nhiều người để thắp sáng con đường. Cô ấy là bà đỡ cho sự ra đời của những gì sắp tới. Điều này phải được thực hiện thông qua ý thức của cô ấy. Và người khác có thể thấy nó qua đôi mắt của cô ấy. Cô ấy sẽ làm việc với chỉ tám khía cạnh của sự nhân cách hóa năng lượng nữ tính. Có nhiều hơn, nhưng có tám khía cạnh để chỉ hướng. Cô ấy sẽ làm việc với năng lượng này. Đó là bản chất của cô ấy, nhưng cô ấy không biết điều đó. Cô ấy có nhiệm vụ cấy ghép nó vào ý thức con người. Cô ấy đã hấp thụ kiến thức về hành tinh này trong nhiều thế kỷ. Các sự kết nối cần phải được thực hiện. Mỗi sự kết nối phải được neo lại. Đây là về sự thay đổi. Trái đất chia làm đôi và mở ra. Cô ấy đôi khi khóc vì điều đó. Cô ấy nghĩ có thể mình là nguyên nhân của sự hủy diệt.

D: Còn trong một kiếp sống khác thì sao?

B: Trong kiếp sống sắp tới. Kiếp sống này bây giờ.

D: Cô ấy nghĩ rằng mình sẽ chịu trách nhiệm về sự hủy diệt?

B: Cô ấy sợ điều đó. Cô ấy sợ rằng mình có thể kích hoạt nó trong một điều gì đó khác.

D: Điều đó sẽ không xảy ra, đúng không?

B: Nếu nó được định sẵn, nó sẽ xảy ra.

D: Ý tôi là, cô ấy sẽ không phải là người chịu trách nhiệm, đúng không?

B: Không một mình, không.

D: Cô ấy chủ yếu chỉ là để truyền đạt thông tin?

B: Và đôi khi để cấy ghép nó. – Nó giống như một mũi tên ánh sáng cần có mục tiêu. Cô ấy tạo ra mục tiêu để mũi tên có thể trúng đích. Cần thời gian và sự kết nối để tạo ra dấu hiệu, mục tiêu chính xác của các vòng tròn đồng tâm. Năng lượng nữ tính thiêng liêng là trọng tâm chính của cô ấy. Năng lượng nữ tính thiêng liêng là điều cần thiết để điều chỉnh ý thức của nhân loại nhằm đưa nó vào cân bằng. Đủ sáng tạo để thực hiện những thay đổi quy mô lớn. Và những thay đổi quy mô lớn đang dao động. Và có một sự phân chia đang xảy ra, một sự tách rời trong ý thức. Chính sự tách rời đó mà cô ấy lo ngại sẽ hiện thực hóa thành một hình thức vật lý của việc Trái Đất tách ra. Cô ấy bối rối không biết nó sẽ là vật lý hay tinh thần. Và cô ấy có đủ sức mạnh để hiện thực hóa điều đó. Đó là điều cô ấy lo sợ. Cô ấy có sức mạnh đó. Cô ấy biết cách chuyển hóa nó. Cô ấy đã làm điều đó trước đây trong một kiếp sống khác.

B: Cô ấy đang cố gắng rất cẩn thận, và điều đó làm mọi thứ chậm lại. Cô ấy cần phải không làm mọi thứ chậm lại.

D: Điều đó xảy ra trên Trái Đất hay ở đâu khác?

B: Nó đã bị dừng lại trên Trái Đất, ngoài tầm kiểm soát của cô ấy. Ai đó đã kích hoạt nó. Cô ấy đã thấy điều đó xảy ra. Cô ấy không thể ngăn chặn nó.

D: Vậy đó là lý do tại sao cô ấy sợ rằng mình có thể làm điều đó một lần nữa.

B: Bởi vì cô ấy biết cách. Cô ấy không muốn kết quả như vậy. Nhưng đó không phải là mục đích của cô ấy lần này.

Điều này nghe có vẻ tương tự như George (Trong cuốn [Vũ trụ xoắn quyển 3: Chương 38 – Giải pháp cuối cùng](#)) khi anh ấy nói rằng mình có sức mạnh để phá hủy Trái Đất và đã từng ở trên Trái Đất khi điều đó xảy ra trước đây. Chúng tôi

được biết anh ấy không phải là người duy nhất trên Trái Đất bây giờ có sức mạnh tiềm ẩn này. Tôi đang khám phá thêm nhiều người như vậy trong công việc của mình. Tất nhiên, họ không biết điều này một cách có ý thức, và họ không được phép biết điều đó. Họ ở đây để sống một cuộc sống bình thường nhất có thể trên hành tinh bận rộn mà chúng ta gọi là "Trái Đất."

TRUY TÌM TRI THỨC – Chương 2: Họ tưởng chúng tôi là thần

Vào thời điểm ban đầu, các sinh vật ngoài hành tinh (ETs) đã đến và sống giữa những cư dân đang phát triển. Họ mang đến nhiều kiến thức để giúp cư dân tiến bộ. Đây là nơi bắt nguồn của các huyền thoại về các vị thần và nữ thần và các sinh vật ngoài hành tinh sống lâu như họ muốn và chỉ chết (hoặc rời đi) khi họ đã sẵn sàng. Do đó, người dân coi họ là đặc biệt. Tuy nhiên, các sinh vật ngoài hành tinh biết rằng họ cuối cùng sẽ phải rời đi và cho phép cư dân phát triển độc lập. Các sinh vật ngoài hành tinh đã giao phối với một số người để tạo ra những nhà lãnh đạo nhằm không ngừng cắt đứt hẳn sự giúp đỡ. Một ví dụ là các pharaoh đầu tiên, và ban đầu họ cũng được thờ phụng như những vị thần.

Rachel là một nhà văn tự do cho các tờ báo và tạp chí. Cô có một khát khao lớn về tri thức và những điều chưa biết, nhưng cô cảm thấy có điều gì khác mà cô nên làm. Cô biết nỗi sợ đang kìm hãm mình.

Khi Rachel rời khỏi đám mây, cô thấy mình ở trong một tòa nhà lớn giống như một cung điện. "Có những cột lớn ở hai bên. Và tôi đang nhìn ra mặt nước. Nước có màu xanh đẹp và màu ngọc lam, nhưng có những đợt sóng nhỏ trắng xóa, nên có lẽ gió đang thổi. Tuy nhiên, bên phải tôi thấy một cái gì đó giống như mỏm đá, có cây cối ở đó. Và tôi có thể thấy một vịnh, một bãi biển nếu tôi nhìn xuống."

D: Cung điện nằm trên mặt nước phải không?

R: Ôi, đúng vậy! Nó nằm trên cao, và có một dốc xuống bãi biển. Nhưng mặt trời đang chiếu sáng và hôm nay là một ngày đẹp trời.

D: Có những tòa nhà nào khác xung quanh không?

R: Tôi không thể nhìn thấy gì khác từ đó, chỉ có nước. Tôi đang ở trên một ban công có những tấm rèm mỏng hai bên. Nếu tôi quay lại, tôi biết đó là phòng ngủ của mình. Phần này thì mở. Ở đây rất đẹp. Nhiệt độ rất dễ chịu hầu hết trong năm.

Có nhiều người sống trong cung điện này, nhưng hầu hết đều là người hầu. Cô ấy mặc những bộ quần áo nhẹ nhàng, có khoá treo. "Nó không phải là lụa, nhưng nó mịn như lụa." Cô ấy ở độ tuổi đầu hai mươi, với mái tóc nâu đậm được búi cao trên đầu và cố định bằng những dải băng. Cô ấy đeo trang sức bằng vàng: một chiếc vòng tay vàng rộng, nhẫn, và một chiếc dây chuyền vàng rộng với một mảnh treo xuống hình tam giác được làm từ các mảnh ghép, thay vì là một mảnh duy nhất.

Dường như đó là một cuộc sống đẹp đẽ, lý tưởng của một người phụ nữ giàu có, người có mọi thứ cần thiết, và được phục vụ tận tình. Đó là kiểu kiếp sống mà ai đó có thể thích mơ mộng. Nhưng khi cô ấy nói về cuộc sống của mình, rõ ràng là nó không hoàn hảo. "Phòng ngủ như một nơi trú ẩn của tôi. Không ai làm phiền tôi ở đó trừ khi tôi cho phép họ."

D: Có phải mọi người làm phiền bạn ở những nơi khác không?

R: Tôi phải làm nhiều việc. Tôi có nhiệm vụ. Các chức năng hoàng gia. Chúng thật nhàm chán. Bạn phải thân thiện với những người mà bạn không biết. Tiệc tùng. Nghe những bài phát biểu chính thức. Các quy tắc nghi lễ. Ngồi hàng giờ, có vẻ như vậy.

D: Điều này diễn ra trong cung điện sao?

R: Có, và trong đền cách đó khoảng một dặm. Tôi được khiêng đến đó trên một chiếc cang.

D: Tại sao bạn phải tham dự những sự kiện này?

R: Tôi là một phần của gia đình hoàng gia. Tôi phải đi. – Họ nghĩ chúng tôi là thần thánh, nhưng chúng tôi không phải vậy. Họ không hiểu. Đó là dòng máu ngoài hành tinh.

D: Bạn có thể giải thích điều đó không?

R: Không nhiều người biết sự thật, nhưng từ rất lâu trước đây, những người ngoài hành tinh đã chọn một số người để cai trị trong sự vắng mặt của họ. Và họ đã giao phối với tổ tiên của tôi.

D: Họ đã cai trị ngay từ đầu sao?

R: Có, họ kiểm soát con người. Nhưng họ đã không ở bên chúng tôi trong nhiều thế kỷ rồi.

D: Và họ đã chọn những người cụ thể để cai trị trong sự vắng mặt của họ?

R: Đó là vì họ mang dòng máu ngoài hành tinh. Chúng tôi là những giống lai.

D: Họ có phải là những nhà cai trị tốt không?

R: Không. Họ đã sử dụng con người như những nô lệ. Họ coi con người như những sinh vật thấp kém, gần giống như động vật, nhưng đỡ hơn một chút.

D: Bạn có biết tại sao họ đến đây ngay từ đầu không, hay bạn đã nghe những câu chuyện đó?

R: Có một cái gì đó trong lòng đất, một số khoáng chất, một cái gì đó mà họ cần. Con người không có sức mạnh. Họ giống như nô lệ. Họ đã sử dụng con người để giúp lấy các khoáng chất. Và sau đó để trồng trọt thực phẩm, và chăm sóc cho họ. Và họ đã rời đi.

D: Và đó là lý do họ chọn những người cụ thể để – từ gì nhỉ – lai giống với?

R: Bạn thấy đấy, họ không phải là thần thánh. Họ không phải con người, nhưng họ cũng không phải là thần thánh. Và họ đã giao phối với con người. Sau đó, những đứa con được chọn để cai trị trong sự vắng mặt của họ. Đã có xung đột trên hành tinh quê hương của họ. Có những cuộc chiến tranh. Họ phải rời đi.

D: Họ đã chiến đấu với ai?

R: Họ đã chiến đấu với chính họ, và với những kẻ khác. Họ không phải là thần thánh, nhưng con người nghĩ họ là thần thánh vì họ có thể bay khỏi mặt đất.

D: Những kẻ mà họ đang chiến đấu cũng muốn những thứ gì đó từ Trái Đất sao?

R: Có. Thật là khó chịu. Và sự thật không thể được tiết lộ nếu không chúng tôi sẽ bị lật đổ.

D: Nhưng bạn có thể nói với tôi vì tôi không phải là mối đe dọa cho bạn. Tôi chỉ đang thắc mắc điều gì đã gây ra các cuộc chiến. Những nhóm khác muốn gì?

R: Kiểm soát các thiên hà. Họ đang chiến đấu vì các thiên hà. Lịch sử đã kéo dài từ rất lâu. Những chủng tộc hoàn toàn, những thế giới bị phá hủy, nhưng luôn có những người sống sót đã đến những nơi khác và sau đó lại chiếm lấy ở đó. Và sau đó mọi thứ lại bắt đầu lại – nhiều cuộc chiến tranh hơn. Và người dân của hành tinh này, họ nghĩ chúng tôi là thần thánh hoặc là hậu duệ của thần thánh. Ahh!

D: Họ chỉ có nhiều công nghệ hơn.

R: Đúng vậy. Thêm vào đó, về mặt tâm linh, chúng tôi không tiến bộ đến vậy.

D: Nhưng tổ tiên của bạn phải rời đi vì các cuộc chiến hay sao?

R: Họ bị buộc phải rời đi, họ đã thua. Những kẻ chiến thắng đã buộc họ phải rời đi. Chúng tôi giờ là một cuộc thí nghiệm. Họ đang quan sát. Họ đang bảo vệ. Họ không để cho bất kỳ sự can thiệp nào khác xảy ra.

D: Điều đó tốt. Nhưng bạn nói bây giờ nhóm đó là một cuộc thí nghiệm?

R: Chúng tôi là một cuộc thí nghiệm. Nhóm của chúng tôi. Chúng tôi là những giống lai.

D: Tại sao bạn gọi đó là một cuộc thí nghiệm?

R: Chúng tôi là sự pha trộn của nhiều chủng tộc, nhưng chủ yếu là chủng tộc gốc. Những người thuộc chủng tộc gốc đã sử dụng con người. Những kẻ chiến thắng đã ngăn chặn sự tiếp tục của các cuộc thí nghiệm. Họ đang quan sát để xem điều gì sẽ xảy ra.

D: Vì vậy, họ không thích khi những kẻ khác vào và làm những điều tiêu cực.

R: Họ đã dừng điều đó lại. Họ đã dừng chiến tranh. Họ đang cho phép người dân phát triển, nhưng chỉ một vài người biết sự thật.

D: Và phần còn lại của những người bản địa nghĩ rằng bạn là thần thánh.

R: Đúng vậy, vì một vài trong số chúng tôi vẫn có khả năng giao tiếp. Một vài trong số chúng tôi có sức mạnh tâm trí. Và họ đã – máy móc không phải là từ đúng – họ đã có những thứ để giúp xây dựng các thành phố và các ngôi đền.

Chúng tôi không sử dụng điều đó nữa. Tổ tiên của chúng tôi đã làm, với những người ngoài hành tinh.

D: Những chiếc máy này hoạt động như thế nào?

R: Đó là một thiết bị cho phép tập trung năng lượng. Nó vừa là vật lý, nhưng cũng rất mạnh mẽ về mặt năng lực tâm trí được sử dụng để điều khiển nó. Một số trong số chúng tôi có thể giao tiếp bằng tâm linh, không phải tất cả.

D: Đây có phải là một trong những lý do mà các máy móc không còn được sử dụng nữa không? Bởi vì người của bạn không có khả năng tâm linh?

R: Đúng vậy, không ai thực sự biết cách sử dụng chúng, cách khởi động chúng. Bằng cách tập trung tâm trí và đặt tay ở những vị trí nhất định, các thiết bị có thể được kích hoạt. Và thường xuyên, một người sẽ hoạt động như một điểm tập trung, và những người khác sẽ kênh năng lượng của họ qua cá nhân đó.

Điều này nghe giống như cả thông tin từ Bartholomew trong cuốn [Vũ trụ xoắn, quyển 1](#), và cách mà các Essenes điều khiển năng lượng thông qua viên tinh thể khổng lồ trong thư viện ở Qumran, như đã được kể trong cuốn [Jesus và những người Essenes](#). Phil cũng là người điều phối năng lượng cho toàn bộ một thành phố trong cuốn [Những người trông nom Trái Đất](#).

D: Điều này đã nhân lên, đúng không?

R: Vâng. Có một vài người trong đền thờ vẫn còn đủ sức mạnh tư tưởng và khả năng để tái kích hoạt một số thiết bị giao tiếp, nhưng không hoàn toàn. Có những thiết bị khác mà chúng tôi không còn sức mạnh để kích hoạt.

D: Vậy nhóm đang quan sát bạn không muốn cho bạn biết những kiến thức này?

R: Họ sẽ không giúp chúng tôi. Và khi dòng máu suy yếu, khả năng cũng suy yếu. Có nhiều sự giao phối hơn với con người. Khi đó, các khả năng bị giảm sút. Nhưng một phần sức mạnh, khả năng đó cũng được truyền cho các thế hệ con cái của con người. – Làm sao để mô tả? – Nó bị pha loãng, nhưng nhiều người có một sức mạnh bị pha loãng. Tôi nghĩ đó là cách mô tả.

D: Vậy đó không phải là sức mạnh thuần khiết, mà chỉ là một phần của nó.

R: Vâng, nó đang được lan truyền về mặt di truyền, các khả năng tiềm tàng, và.... (Thở hổn hển) Những kẻ chiến thắng, họ cố tình tắt một phần sức mạnh mà chúng tôi đã có. Nó quá nguy hiểm để cho phép chúng tôi tiếp tục có sức mạnh và khả năng đó.

D: Bạn có nghĩ rằng đó là vì bạn không biết cách sử dụng nó không?

R: Oh, chúng tôi biết cách sử dụng nó, nhưng chúng tôi đã không sử dụng tốt.

D: Vậy họ nghĩ rằng sẽ tốt hơn nếu tắt một phần của nó? (Vâng) Họ đã làm điều đó như thế nào?

R: Đó là năng lượng. Tôi đang cố gắng suy nghĩ. (Ngừng lại) Nếu bạn có một vết đen trên mặt trời với năng lượng khổng lồ làm rối loạn các trường điện từ, thì như thể thiết bị mạnh mẽ đó được chiếu vào Trái Đất. Tất nhiên, tôi không được sinh ra vào thời điểm đó, nhưng từ những gì tôi đã nghe, nó như thể bạn nghe thấy một âm thanh quá không thể chịu đựng nổi. Và khi âm thanh dừng lại, bạn bị điếc. Cái gì đó tương tự như vậy, nhưng không hoàn toàn giống. Nhưng như thể bạn đã mất đi một giác quan. Đây là cách mà nó đã bị tắt đi ban đầu.

Trong những cuốn sách khác của tôi, điều này được mô tả giống như việc thổi cầu chì. Các khả năng đã phải bị lấy đi. Bây giờ chúng đang được trả lại từ từ, khi người dân chứng minh rằng họ có khả năng sử dụng chúng theo cách đúng đắn. Tuy nhiên, nếu chúng ta lạm dụng chúng, như đã nhiều lần trong quá khứ,

chúng sẽ lại bị tắt đi. Hy vọng rằng, chúng ta sẽ có thể giữ chúng, vì chúng sẽ rất quý giá cho việc sử dụng của chúng ta trong Trái Đất Mới.

D: Nhưng bạn đã nói rằng trong thời của bạn, một số người vẫn có thể giao tiếp?

R: Nó mang tính di truyền, khả năng được truyền lại nhưng bị hư hại. Gần giống như sự chiếu xạ gây tổn thương di truyền. Nhưng không phải là bức xạ, nó khác.

D: Nó là có chủ ý?

R: Ồ, có. Những người chiến thắng đến từ một không-thời gian khác vì chiến tranh đang đe dọa các thiên hà. Nếu không bị dừng lại, nó sẽ gây ra thảm họa không thể tưởng tượng được cho các thế giới, các mặt trời, và các hệ thống.

D: Bạn có nghĩa là gì khi nói về một "không-thời gian khác"?

R: Những chiều không gian khác, làm việc với những người khác trong không-thời gian này. Nhưng những người ở các chiều không gian khác làm việc để lấy lại quyền kiểm soát và ổn định các vũ trụ và thiên hà.

D: Vậy họ làm việc trên quy mô lớn.

R: Đúng vậy. Luôn bị đe dọa, nó có nguy cơ tràn ra và gây ra hiệu ứng gợn sóng. Vâng, đó là thuật ngữ, "hiệu ứng gợn sóng."

D: Vậy những người khác đã bị buộc phải rời đi và không được phép trở lại.

R: Vâng. Đó là một phần của hiệp ước hòa bình.

Câu chuyện được kể trong quyển *Những người trông nom Trái Đất* về nhóm người ngoài hành tinh ban đầu đã đến Trái Đất để bắt đầu sự sống dưới sự

hướng dẫn của những người cổ xưa, vì đây là mục đích của họ. Trong vô số thiên niên kỷ, họ đã du hành qua các thiên hà để tìm kiếm những hành tinh đã đạt đến mức có thể hỗ trợ sự sống. Nhiệm vụ của họ là bắt đầu quá trình sống. Sau đó, các loài đang phát triển được để lại tự phát triển vì quy tắc tối cao về sự không can thiệp.

Nhưng có những người khác đến với những chương trình nghị sự khác. Đây là những người đang tìm kiếm khoáng sản mà hành tinh của họ cần. Những người này ở lại và nô dịch những cư dân nguyên thủy để những cư dân này làm việc cho họ. Đây là lúc xảy ra sự giao phối giữa các chủng tộc. Vào thời điểm đó, các hội đồng đã nhận thấy điều gì đang xảy ra và họ đã can thiệp để trục xuất những kẻ xâm nhập để không làm hỏng thí nghiệm ban đầu. Đây là những thông tin mà tôi đã được cung cấp qua nhiều phiên họp và đã được báo cáo trong các cuốn sách khác của tôi. Tường thuật của Rachel tái khẳng định và xác nhận thông tin này. Các khả năng tâm linh đã trở nên loãng đến mức trong thời điểm hiện tại của chúng ta, chúng gần như không còn tồn tại. Nhưng chúng chưa bao giờ hoàn toàn biến mất; chúng chỉ nằm im trong tiềm thức. Chúng vẫn còn trong gen và DNA của chúng ta. Giờ đây, trong thời điểm hiện tại, chúng đang nổi lên và được tái kích hoạt để có thể được sử dụng trong Trái Đất Mới. Nhiều người đã nhận thấy rằng các khả năng tâm linh của họ đang được đánh thức.

D: Nhưng bạn đã nói rằng bạn và gia đình bạn vẫn có một số khả năng này?

R: Đó là những khả năng tiềm ẩn xuất hiện không thường xuyên ở nhiều cá nhân trong mỗi thế hệ. Tôi là một trong số họ. Chỉ còn lại một ít chúng tôi có thể làm được những điều, nên người dân vẫn nghĩ rằng chúng tôi là thần thánh. Nhưng chúng tôi không phải. Chỉ một số ít trong chúng tôi có những khả năng này. Và chúng tôi không đặc biệt hơn ai cả. Chúng tôi cũng có cảm xúc như mọi người khác.

D: Bạn có khả năng nào?

R: Tôi có thể biết khi nào mọi người đang nói sự thật. Tôi cảm nhận được điều đó. Vì vậy, họ bắt tôi phải đến ngôi đền. Ở đó có nhiều loại phán quyết khác nhau.

D: Giống như phiên tòa?

R: Nó khác. Bạn có các tòa án thông thường, nhưng điều đó chỉ dành cho những người không có khả năng. Đây là khi họ quyết định xem vương quốc có bị đe dọa theo cách nào đó hay không, liệu một đại sứ có đang nói sự thật hay không. Họ sẽ đưa tôi vào và tôi phải ngồi tại bữa tiệc và quan sát. Tôi không thích làm điều này. Nó không đúng. Họ nên biết tôi đang làm gì. Ngay cả mọi người trong gia đình cũng không biết hết mọi thứ diễn ra.

D: Nhưng đó là một điều tốt khi có khả năng đó, phải không?

R: Không. Đó là một lời nguyền. Mọi người nói dối suốt và tôi thấy điều đó. (Cô ấy trở nên xúc động.) Đó là lý do tại sao họ để tôi về phòng và ở một mình. Thật khó khăn khi biết rằng có rất ít tình yêu. (Khóc) Hầu hết mọi người đều mưu mô, xảo quyệt và dối trá, và tranh giành quyền lực.

D: Và bạn cảm nhận được tất cả những điều này.

R: Vâng. Ở đây tôi có thể tránh xa điều đó. Phòng của tôi được bảo vệ. Tôi không cảm nhận được rung động ở đây. Tôi chỉ có thể nhìn ra biển và được chữa lành. Khi đó tôi ở một mình.

D: Không có cách nào bạn có thể tắt khả năng đó để nó không hoạt động liên tục sao?

R: Thật khó khăn. Nó giống như bị tấn công liên tục. Tôi có thể tắt nó đi, nhưng tôi phải cố gắng. Nếu tôi mệt mỏi hoặc lơ là cảnh giác trong vài giây, tôi sẽ bị choáng ngợp. Đó là lý do tại sao họ để tôi ở một mình hầu hết thời gian. Họ sợ nếu họ gây áp lực quá mức, tôi sẽ không còn hữu ích cho họ nữa.

D: Gia đình bạn có những khả năng như vậy không?

R: Tôi có một người chị, cô ấy là một người chữa bệnh. Cô ấy hiểu. Họ sử dụng cả hai chúng tôi.

D: Vậy thì đó không phải là một nơi hạnh phúc dù ở đó rất đẹp.

R: Không, nhưng tôi có hai đứa con.

D: Bạn đã kết hôn chưa?

R: Có, nhưng anh ấy thường xa nhà bởi những việc liên quan đến chính trị, cảm ơn Chúa. Tôi rất vui khi anh ấy không ở đây. Anh ấy muốn có một cậu con trai. Nhưng khi chúng tôi gặp nhau, tôi thấy tất cả những hình ảnh trong đầu anh ấy, và tôi không muốn điều đó. Tôi không muốn biết những gì đang diễn ra trong đầu anh ấy.

D: Các con của bạn có những khả năng này không?

R: Tôi chưa biết, chúng còn quá nhỏ.

D: Đây có phải là khả năng duy nhất mà bạn đã phát triển không?

R: (Ngừng một chút) Tôi biết cách dẫn năng lượng qua thiết bị giao tiếp trong đền khi tôi cần. Nếu bạn thấy nó, bạn sẽ nghĩ nó không có gì đặc biệt. Nó chỉ giống như một khối đá. Nhưng có một chỗ để đặt tay lên trên, và tôi làm cho mình yên tĩnh. Sau đó, tôi hình dung ánh sáng đi vào từ đỉnh đầu và dẫn năng lượng. Nó cũng được tiếp đất qua đôi chân của tôi. Rồi tôi đặt tay mình lên, và năng lượng được tập trung từ tay vào khối đá. Và điều đó kích hoạt nó.

D: Sau đó thì sao?

R: Sau đó, người khác đặt câu hỏi.

D: Bạn nhận được câu trả lời như thế nào?

R: Tôi chỉ biết. Chúng có đó.

D: Chúng đến từ khối đá, hay từ cơ thể bạn, hay từ đâu?

R: Tôi không chắc về cơ chế của nó, nhưng giống như tôi có thể thấy những hình ảnh và tôi có câu trả lời trong đầu. Nó luôn chính xác. (Ngừng một chút) Tôi lo cho các cô gái của mình. Chúng chưa được kiểm tra.

D: Nhưng như bạn đã nói, khi dòng máu phát triển, nó sẽ yếu đi.

R: Tôi hy vọng vậy.

D: Bạn có bao giờ có cơ hội đi du lịch như chồng bạn không?

R: Tôi không muốn. (Cảm xúc) Tôi không muốn ở gần mọi người. Tôi muốn ở một mình. Chỉ có các cô gái của tôi. Ôi, tôi sợ rằng chúng sẽ bị quay lưng lại với tôi sớm thôi.

D: Tại sao bạn nghĩ rằng chúng sẽ quay lưng lại với bạn?

R: Bởi vì tôi biết đó là điều sẽ xảy ra. Họ không để tôi gần chúng thường xuyên. Ban đầu là cha tôi, và bây giờ là anh trai tôi. Và những người hầu, và những kẻ quyền cao chức trọng, và bất kỳ ai nghĩ rằng đó là cách để kiểm soát tôi. Họ biết tôi không muốn làm điều đó nữa, nên họ kiểm soát tôi qua các cô gái. Đó là một cách. Và họ thậm chí còn đe dọa sẽ đưa tôi đến một nơi mà tôi sẽ không còn ở trong thiên đường của mình một mình nữa. Họ đã đe dọa sẽ gửi tôi ra khỏi cung điện và bắt tôi làm việc với những người dân trong làng xa xôi, nơi mà họ biết sẽ chỉ có con người và sẽ không có vẻ đẹp nào trong cuộc sống của tôi. Và tôi sẽ không thể thoát khỏi cảm xúc của những người khác. Hoặc họ đã đe dọa sẽ nhốt tôi vào một ngục tối nào đó với tất cả những rung động từ những người khác mà họ đã nhốt ở đó. Họ đã đưa tôi xuống đó một lần. (Nức

nở) Thật khủng khiếp! Thật khủng khiếp! Họ tiếp tục đe dọa tôi nếu tôi không làm theo những gì họ nói.

D: Thật tốt khi nói về điều đó. Thật tốt khi được nói ra vì tôi hiểu. Và đó là cách họ kiểm soát bạn?

R: Đúng vậy, và không cho tôi gặp các cô gái. Nhưng chúng đang lớn lên, và sớm thôi chúng sẽ bị lôi kéo chống lại tôi. Chỉ có em gái tôi hiểu. Tôi không biết phải làm gì.

D: Có cách nào bạn có thể sử dụng khả năng của mình chống lại họ không?

R: Không thể hoạt động theo cách đó. Tôi cảm nhận được mọi người. Họ sử dụng tôi để dẫn dắt năng lượng của mình với thiết bị trong đền để tôi có thể cung cấp cho họ thông tin. Họ chỉ lợi dụng tôi, họ muốn tôi để có thông tin.

D: Nhưng bạn biết nếu họ gửi bạn đi, họ sẽ không có sự giao tiếp này. Vậy bạn rất quan trọng với họ.

R: Nhưng tại sao họ cứ đe dọa tôi?

D: Bởi vì họ thực sự cần bạn. Tôi không nghĩ họ sẽ làm những điều đó với bạn.

R: Nhưng họ biết tôi không muốn làm điều này. Họ đã đưa tôi đến nơi khủng khiếp đó khi tôi từ chối hợp tác. Và tôi không muốn quay lại đó. Bây giờ em gái tôi, cô ấy là một người chữa lành. Nó khác, cô ấy không cảm nhận được cảm xúc giống như tôi. Cô ấy có thể chạm vào ai đó và biết điều gì không ổn với họ về mặt thể chất. Và cô ấy biết nếu cô ấy có thể chữa trị cho họ bằng thảo dược và những thứ như vậy. Cô ấy không thể cung cấp thông tin cho các quan chức để lấy quyền lực. Cô ấy có thể chữa lành, nên cô ấy quan trọng để gây ấn tượng với con người. Nhưng cô ấy hạnh phúc với những gì cô ấy đang làm vì cô ấy đang chữa trị. Vì vậy, cô ấy không cảm thấy bị lợi dụng như tôi vì cô ấy đang giúp đỡ mọi người.

Cô ấy có vẻ rất không hạnh phúc, tôi quyết định để cô ấy rời khỏi cảnh đó và chuyển cô ấy đến một ngày quan trọng; hy vọng là một ngày tốt hơn. Nhưng tôi đã nhầm, dường như không có cách nào để thoát khỏi nỗi dằn vặt mà cô ấy đang phải trải qua.

R: (Thở dài sâu) Tôi đã trở lại phòng của mình. (Ngừng lại) Tôi đã gặp các con gái của mình. Tôi đã đưa chúng đến bãi biển và chúng tôi đã đi dạo trên bãi biển. Nó thật đẹp, và nước ấm. Chúng tôi đã ướt và dính cát. Và chúng tôi đã có một khoảng thời gian vui vẻ. Chúng tôi đã mang theo thức ăn và chúng tôi đã ăn, đã cười. Và tôi đã nói với chúng rằng tôi yêu chúng nhiều như thế nào. Và rằng bất kể điều gì xảy ra trong tương lai, bằng một cách nào đó, tôi sẽ luôn bên chúng để bảo vệ chúng. Họ chỉ cho tôi thời gian buổi sáng với chúng vì họ nghĩ tôi sẽ tham dự một bữa tiệc tối nay.

D: Và làm những gì bạn luôn làm.

R: Nhưng tôi sẽ không đi. (Ngừng lại) Bởi vì tôi đã nói lời tạm biệt với các con gái, và tôi sẽ tự tử bằng cách nhảy khỏi ban công.

D: (Điều đó thật bất ngờ!) Ôi! Bạn nghĩ không còn cách nào khác sao?

R: Tôi sẽ không bị kiểm soát nữa. Và tôi sẽ không đến nơi mà họ đang đe dọa gửi tôi. Thay vào đó, tôi sẽ quay lại với cõi tinh thần.

D: Bạn nghĩ đó là cách duy nhất sao?

R: (Thở dài sâu) Vâng. Tôi sẽ không còn bị sử dụng nữa. Và tôi sẽ không trở nên điên rồ vì nơi mà họ sẽ gửi tôi. Họ sẽ không biết cho đến khi quá muộn.

Trong những trường hợp này, tôi chỉ có thể để cho đối tượng tự kể câu chuyện của họ. Tôi không bao giờ can thiệp hay cố gắng ảnh hưởng.

D: Bạn đã quyết định rằng không còn cách nào khác?

R: Vâng. Đó là lý do tại sao tôi đã làm những gì tôi đã làm với các cô gái.

D: Hờn hay kém giống như nói lời tạm biệt.

R: Vâng. Tôi phải làm điều này. Tôi sẽ không còn bị sử dụng nữa.

D: Được rồi. Tôi hiểu. Hãy cho tôi biết điều gì xảy ra. Và bạn không cần phải trải nghiệm điều gì cả. Bạn có thể nói về nó. Bạn làm gì?

R: Tôi kéo một cái ghế đầu đến gần lan can, và tôi dùng nó. Tôi nắm lấy cột và leo lên. Tôi giữ tay mình trên một bên cột. Tôi đứng trên lan can. Tôi nhìn ra một lần cuối, rồi nhắm mắt lại và lao về phía trước. Tôi đẩy mình về phía trước và ra ngoài, và tôi rơi xuống. Và tôi va vào những tầng đá bên dưới. Tôi thấy mình nằm trên những tầng đá, và tôi nhìn xuống cơ thể của mình.

D: Bây giờ bạn đã ra khỏi cơ thể.

R: Ôi, vâng. Tôi không thể tiếp tục để họ sử dụng tôi. Điều đó là sai.

D: Tôi hiểu. Khi bạn quan sát cảnh đó, có ai tìm thấy cơ thể không?

R: Một thời gian trôi qua, có thể là vài giờ, và cuối cùng các người hầu gõ cửa. Họ biết rằng bình thường họ không thể vào mà không có sự cho phép của tôi, nhưng họ cần chuẩn bị cho tôi cho bữa tiệc. Và khi họ không nhận được câu trả lời lần nữa và lần nữa, họ trở nên sợ hãi và đi tìm người có thẩm quyền hơn. Vì vậy, một trong các quan chức cuối cùng đến và vào phòng, và thấy rằng tôi không ở đó, nhưng thấy cái ghế đầu bên cạnh lan can. Và sau đó cuối cùng nhìn sang và thấy cơ thể của tôi bên dưới. Nhưng lúc đó tôi đã đi rồi.

D: Anh ấy đã phản ứng như thế nào?

R: (Cười khúc khích) Điều đó đã làm tất cả mọi người rơi vào hỗn loạn. Nó đã làm hỏng tất cả các kế hoạch của họ. Quan chức đó sợ hãi vì anh ta sẽ phải nói với anh trai tôi về những gì đã xảy ra.

D: Ít nhất thì bây giờ bạn đã thoát khỏi nó. Bạn không cần phải tham gia vào điều đó nữa.

Tôi sau đó đã để cô ấy I drift away từ đó và để linh hồn người phụ nữ đi đến nơi mà cô có thể có sự bình yên và tĩnh lặng. Sau đó, tôi đã triệu tập Siêu thức của Rachel để ra mặt, để chúng tôi có thể trả lời các câu hỏi của cô. Tất nhiên, câu hỏi đầu tiên luôn luôn là tại sao tiềm thức đã chọn cuộc sống đó để cô ấy xem xét.

R: Để giải thích nỗi sợ hãi của cô ấy về việc bị kiểm soát, nỗi sợ hãi khi mở lòng về mặt tâm linh. Một nỗi sợ sử dụng năng lượng.

D: Nhưng bạn biết rằng việc sử dụng năng lượng không phải lúc nào cũng tiêu cực.

R: Vâng, cô ấy biết điều này. Nhưng ký ức tiềm thức về việc lạm dụng vẫn còn đó. Khả năng cảm nhận của cô ấy, khả năng cảm nhận cảm xúc đang bị sử dụng cho những mục đích tiêu cực. Không phải để giúp đỡ mọi người, mà là để giành quyền kiểm soát và quyền lực.

D: Điều đó có lý. Vậy bạn đang cố gắng nói gì với Rachel hôm nay trong cuộc sống hiện tại?

R: Đó là những gì đã xảy ra, và cô ấy đã học được rất nhiều kể từ đó. Và cô ấy sẽ không bao giờ bị sử dụng như vậy nữa.

D: Không, cô ấy sẽ không cho phép điều đó. Và trong thời kỳ của chúng ta, rất khó để điều đó xảy ra.

R: Đúng vậy. Nhưng luôn có nỗi sợ hãi về việc mở lòng và cảm nhận người khác. Và không thể kiểm soát được nếu nó được mở hoàn toàn. Lần này cô ấy không sợ rằng khả năng có thể bị lạm dụng, mà là nếu khả năng được phép thực sự mở ra, thì cô ấy sẽ không thể tắt nó lại. Nhưng cô ấy đã học được. Có một sự pha trộn gen khác, và những quyền năng khác đã được học. Những khả năng đã được học trong khoảng thời gian đó. Cô ấy cần bắt đầu sử dụng những khả năng này để cảm nhận người khác, giúp họ tự chữa lành. Khả năng chạm vào và hiểu nỗi sợ hãi của người khác. Để giúp họ diễn đạt nỗi sợ hãi, và nhận thức được nỗi sợ hãi, để họ có thể vượt qua nỗi sợ hãi.

D: Bạn có nghĩ rằng nỗi sợ hãi là nguyên nhân khiến mọi người bị bệnh không?

R: Có. Và nỗi sợ hãi giữ họ trong những mối quan hệ không còn lành mạnh hoặc không thúc đẩy sự phát triển cho linh hồn. Nỗi sợ hãi là tiêu cực nếu nó được cho phép ngăn cản hành động tích cực. Nỗi sợ hãi là tốt khi nó cảnh báo về một mối nguy thực sự đối với cơ thể vật lý. Nó là một cảnh báo tốt khi về mặt cảm xúc, một sự thay đổi là cần thiết, và khả năng cảm nhận sự mất cân bằng cảm xúc của cô ấy. Nỗi sợ hãi là gốc rễ của tất cả những cảm xúc tiêu cực. Nó thể hiện theo nhiều cách khác nhau. Rachel có khả năng giúp mọi người tìm ra trước tiên nỗi sợ bề mặt, và sau đó làm việc để tìm ra nỗi sợ gốc rễ. Cô ấy sẽ cần mở rộng khả năng cảm nhận của mình một cách có kiểm soát, để cô ấy có thể chạm vào tần số của người khác chỉ đủ lâu để cảm nhận vấn đề và làm việc xuống dưới. Nói cách khác, để chạm vào tần số chỉ đủ lâu để lấy thông tin cần thiết nhằm hỗ trợ cá nhân đó trong quá trình chữa lành của họ, mà không bị choáng ngợp bởi nỗi sợ hãi và cảm xúc của người khác. Cô ấy sẽ có thể làm điều đó chỉ bằng một cái chạm nhẹ tay. Ban đầu, cô ấy sẽ chạm vào tay họ, sau đó cô ấy sẽ chạm vào con mắt thứ ba của họ. Nhưng đó chỉ là một cái chạm ngắn trong vài giây, và sau đó sẽ rời đi. Sau đó, cô ấy sẽ biết. Đó là khả năng cảm nhận. Cô ấy sẽ cảm thấy cảm xúc. Nỗi sợ hãi, nỗi sợ hãi tiềm ẩn. Khi cô ấy biết, cô ấy sẽ bắt đầu hỏi những câu hỏi của người đó. Cô ấy sẽ kéo họ ra. Cô ấy sẽ biết, nhưng cô ấy sẽ khiến họ biết bằng cách để họ trả lời các câu hỏi.

D: Vậy họ sẽ tự chữa lành cho mình.

R: Đó là loại chữa lành tốt nhất. Reiki sử dụng năng lượng để tạm thời cân bằng lại các dòng năng lượng qua tất cả các chakras. Và cô ấy cũng có thể làm điều đó, và trong một số trường hợp sẽ làm vậy. Nhưng cô ấy sẽ làm việc với ý thức để đưa những nỗi sợ tiềm thức lên bề mặt. Cô ấy sẽ biết phải hỏi những câu hỏi gì. Khi cô ấy chạm vào, cô ấy sẽ cảm nhận, và cô ấy sẽ bắt đầu biết những câu hỏi nào cần hỏi. Cô ấy sẽ đưa họ đến điểm mà họ nhận ra điều đó.

D: Cô ấy có bắt đầu cảm nhận được suy nghĩ và năng lượng của mọi người không?

R: Chỉ khi cô ấy chọn làm như vậy.

D: Đặc biệt là cô ấy có thể bật và tắt bất cứ lúc nào cô ấy muốn. Chúng ta không muốn điều đó giống như lần trước.

R: Rất quan trọng, đúng vậy. Cô ấy sẽ là một người dẫn đường. Nói cách khác, cô ấy sẽ cho phép mọi người thấy con đường của chính họ để họ có thể tự chọn.

Một câu hỏi vật lý: Một cái mắt cá chân bị gãy, vì cô ấy đã nói rằng cô ấy cần một khoảng nghỉ. "Đó là mắt cá chân bên trái vì cô ấy đang nắm giữ quá khứ. Cô ấy sợ phải bước về phía trước, vì vậy đó là lý do tại sao lại là bên trái chứ không phải bên phải. Chỉ cần tiến lên. Đừng nắm giữ quá khứ."

~oOo~

Trong công việc của tôi, Siêu thức luôn cung cấp cùng một câu trả lời cho các vấn đề về thể chất. Nó đã nói nhiều lần rằng bất cứ điều gì xảy ra ở bên phải của cơ thể đều liên quan đến những điều trong thời điểm hiện tại. Bất cứ điều gì xảy ra ở bên trái đại diện cho những điều trong quá khứ, có thể từ thời thơ ấu trong kiếp sống này hoặc từ một kiếp sống trước. Và bất kỳ vấn đề nào liên quan đến các bộ phận ngoại vi (hông, chân, đầu gối, bàn chân) có nghĩa là họ đang sợ phải tiến về phía trước. Thông thường, họ đang ở một ngã ba đường và cố gắng đưa ra quyết định. Và bên cơ thể mà vấn đề xảy ra cho tôi biết nỗi sợ

hãi đến từ đâu: hiện tại hay quá khứ. Các phần nà về thể chất của khách hàng giúp tôi hiểu nhiều về những gì đang diễn ra trong cuộc sống của họ. (Xem quyển [Tiếng nói linh hồn](#) của Julia Cannon để biết thêm định nghĩa về cách cơ thể giao tiếp với chúng ta.)

~oOo~

Trước khi tôi kết thúc phiên, Siêu thức luôn đưa cho khách hàng một lời khuyên cuối cùng. Tôi gọi đó là “Thông điệp Tạm biệt.”

Thông điệp tạm biệt: Chỉ là một lời nhắc nhở rằng cô ấy bây giờ biết cách bật và tắt. Cô ấy không cần phải sợ việc mở lòng. Nếu cô ấy bắt đầu mở lòng và cảm thấy có điều gì đó quá sức để xử lý, cô ấy sẽ cảm nhận ngay lập tức và có thể tắt đi. Cô ấy có thể tắt nó. Không ai khác kiểm soát cô ấy, cô ấy tự kiểm soát bản thân. Chỉ khi cô ấy chọn cho phép người khác sử dụng năng lượng đó, điều mà đôi khi cô ấy làm, thì nó mới xảy ra. Nhưng đó là sự lựa chọn của cô ấy. Cô ấy không còn bị kiểm soát nữa.

TRUY TÌM TRI THỨC – Chương 3: Đừng lặp lại những sai lầm

Shiela là một khách hàng khác đang đứng trước ngã rẽ trong cuộc sống. Cô là một giáo viên, nhưng cảm thấy rằng đây không phải là mục đích thật sự của mình. Cô cảm thấy mình đang tìm kiếm một điều gì đó mà dường như luôn ở ngoài tầm với. Một phần của tình huống khó khăn của cô là liệu cô có nên chuyển đến một khu vực khác để tìm kiếm điều mà mình đang tìm kiếm hay không. Có rất nhiều sự không chắc chắn và cô hy vọng sẽ tìm được câu trả lời trong phiên liệu pháp.

Khi Shiela bước vào, cô thấy một bức tường bao quanh một thành phố lớn nằm bên bờ nước. “Không giống như một pháo đài, nhưng lớn. Nó trông như thể sẽ chứa nhiều người. Hàng trăm người sống ở đó. Một số tòa nhà cao như tháp.

Những kích cỡ khác nhau, nhưng cao với những cửa sổ nhỏ hẹp. Nhưng không phải dành cho lính, chỉ để lấy ánh sáng. Không có lính canh. Nó rất cổ xưa, có lẽ thuộc thời Sumer.” (Người dịch: Sumer được coi là nền văn minh cổ xưa nhất từng được biết đến, xuất hiện ở khu vực Lưỡng Hà.) Thời tiết luôn giống nhau, nóng. Cô thấy rằng mình là một phụ nữ trẻ với mái tóc vàng dài, mặc một chiếc áo choàng nâu dài và dép xăng-đan. Cô cũng đeo những chiếc vòng tay. “Bằng kim loại, không có đá quý, chỉ có kim loại với những hình chạm khắc và biểu tượng ở giữa. Chúng rất hiếm. Tôi chỉ đeo chúng ở cánh tay trái. Cánh tay trái quan trọng hơn

D: Tại sao nó lại quan trọng hơn?

S: Để tạo ra theo cách đó, đó là cách mà nó chảy. Chúng ta tạo ra từ bên trái.

D: Bạn có ý gì?

S: Đó là công việc của tôi. Bạn đưa tay ra và rồi năng lượng chảy. Và đó là lý do bạn muốn kim loại để thu hút năng lượng sáng tạo. Nó thu hút qua bàn tay trái. Nó giống như chữa lành, nhưng không phải cho cơ thể bạn. Khi bạn sử dụng tay, năng lượng tỏa ra và kim loại là một chất dẫn truyền năng lượng.

D: Giống như nó khuếch đại năng lượng?

S: Vâng. Đó là lý do tại sao nó hiếm.

D: Năng lượng đến từ đâu?

S: Nó đến từ bên ngoài, nhưng sau đó bạn học cách kênh nó và tạo hình cho nó.

D: Vậy bạn sử dụng năng lượng như thế nào?

S: Bạn giao tiếp, nhưng không phải lúc nào cũng bằng lời nói. Có những cách khác để giao tiếp. Bạn sử dụng biểu tượng. Và bạn không cần phải lo lắng về ngôn ngữ nếu bạn sử dụng biểu tượng vì mọi người hiểu biểu tượng phổ quát. Chúng luôn mang cùng một ý nghĩa. Vì vậy, bạn có thể chia sẻ thông điệp và sự khôn ngoan nếu bạn để năng lượng chảy tự do. Nó giống như giả kim thuật vì nó thay đổi hình thức nên không chỉ là giọng nói của con người bạn. Nó giống như giọng nói của những sinh linh khác... những sinh linh ánh sáng ở trên có thể để năng lượng đi qua bạn, vì nó trong sạch và không bị thay đổi bởi ý nghĩa của ngôn ngữ.

D: Vậy các biểu tượng chứa nhiều thông tin?

S: Chúng có.

D: Và bạn biết cách đọc các biểu tượng và hiểu chúng?

S: Vâng, tôi biết.

D: Chúng có giống như biểu tượng trong giấc mơ hay hình học hay gì không?

S: Chúng là cả hai. Một biểu tượng có thể có nghĩa hơn một từ vì người nhận sẽ cho nó ý nghĩa của riêng họ, vì vậy không phải tôi nói cho họ biết nó có nghĩa gì. Đó là những gì họ nhận được. Nếu bạn thấy một ngôi sao, nó sẽ không có nghĩa giống như tôi nghĩ về một ngôi sao. Nó sẽ có nghĩa là tôi đang bảo bạn hãy nhìn thấy một ngôi sao, và bạn biết ngôi sao có nghĩa là gì mà không cần phải nói ngôn ngữ của tôi.

D: Vậy mọi người đều có những cách giải thích riêng?

S: Đúng vậy, đó là lý do họ đến đây.

D: Vậy bạn thu hút năng lượng này, thì bạn có chỉ đạo nó ra theo cách nào đó không?

S: Bạn có thể thu hút nó. Bạn có thể giữ nó lại. Bạn có thể ghi lại nó. Thường thì tôi ghi lại nó để sử dụng sau.

D: Vậy bạn không cần phải phát tán nó ra?

S: Không, bạn có thể giữ năng lượng. Bạn có thể đặt nó vào hình thức. Bạn có thể đặt nó vào kim loại. Bạn có thể đặt nó vào một viên đá. Bạn có thể đặt nó vào một nơi thiêng liêng được bảo vệ, nơi không ai có thể lấy đi và lạm dụng nó. Nó rất tinh khiết và là một thông điệp được bảo vệ.

D: Tôi đã nghĩ về việc phát tán điều đó vì đó là cách mà các nhà chữa lành hoạt động.

S: Tôi không phải là một nhà chữa lành. Mọi người đi nơi khác để làm điều đó. Tôi là một nữ tư tế.

D: Và bạn đã nói rằng bạn ghi lại. (Vâng) Làm thế nào để bạn ghi lại?

S: Bạn có thể vẽ các biểu tượng. Bạn có thể vẽ chúng lên tường. Bạn có thể đặt chúng trong các ngôi đền và đặt chúng lên các cột trắng. Mọi người nghĩ rằng các cột là trắng, nhưng chúng không phải vậy. Chúng được vẽ lên, và không phải ai cũng có thể đọc chúng. Nhưng những người nên đọc chúng có thể đọc được. Những người khác chỉ nghĩ rằng đó là các cột được sơn. Họ chỉ nhận được thông tin nếu họ đã sẵn sàng.

Cô ấy ở trong một ngôi đền, và cô nói rằng cô sống ở đó cũng như làm việc ở đó. Tôi tự hỏi liệu ngôi đền có được dành riêng cho một điều gì đó nhất định, như những ngôi đền La Mã và Ai Cập được dành riêng cho các vị thần và nữ thần khác nhau không.

S: Không. Nếu có nhiều người ở đó, sức mạnh sẽ mạnh hơn. Thông điệp có thể mạnh hơn và các bạn có thể làm việc cùng nhau. Tôi có thể có một kỹ năng, nhưng người tiếp theo có một kỹ năng khác, và nếu bạn kết hợp chúng lại, sức

manh sẽ lớn hơn rất nhiều. Bạn sẽ tiếp cận được nhiều người hơn. Bạn không hướng dẫn những người sẽ sử dụng sai nó. Nhưng nếu họ đã sẵn sàng, thì họ sẽ hiểu rất tốt.

D: Tôi đang nghĩ rằng một số ngôi đền được thờ cúng các vị thần và nữ thần.

S: Chúng tôi không cần họ... Nguồn Thiêng Liêng... Nguồn Thiêng Liêng.

D: Bạn là loại nữ tư tế nào?

S: Tôi chỉ là một sứ giả. Tôi chỉ lắng nghe và tôi diễn giải, và tôi có thể nói nhiều ngôn ngữ mà không cần phải học chúng. Nó là cách để không phải học một ngôn ngữ hoàn toàn mới. Chỉ đủ để truyền đạt bất cứ thông điệp nào quan trọng. Nó không chỉ dành cho giới tinh hoa. Nó không phải để thần linh ẩn giấu khỏi mọi người. Họ đến đây như một cuộc hành hương. Họ đến. Họ luôn được chào đón. Họ mang thực phẩm, không phải lễ vật. Họ mang hàng hóa để trao đổi, không phải tiền, là thương mại công bằng. Nhưng món quà của họ là nhận được phước lành của một thông điệp hoặc một sự khôn ngoan, như một viên ngọc trai.

D: Bạn nói bạn sống trong ngôi đền?

S: Nhiều người trong số chúng tôi sống ở đó, hàng trăm người. Nhiều người ở mọi lứa tuổi. Một số ở đó để làm việc; những người khác để học và dạy, mọi người đều học. Một số chữa bệnh. Tôi không chữa bệnh. Một số thì có. Họ chữa xương gãy. Họ chữa lành trái tim. Họ chữa lành những tổn thương cho cơ thể của bạn. Họ chữa lành những tổn thương cho suy nghĩ của bạn. Đôi khi họ không thể giúp, nhưng đôi khi họ chữa lành.

D: Bạn có dạy người khác những gì bạn làm không?

S: Có, tôi có.

D: Bạn có thích những gì bạn làm không?

S: Ồ, đôi khi tôi sử dụng sai nó. (Cô ấy trở nên cảm động.)

D: Tại sao điều đó lại làm bạn phiền lòng?

S: Tôi nghĩ chúng tôi giết người bằng điều đó. (Cô ấy cảm thấy khó chịu.) Nó giống như một sức mạnh. Họ nghĩ, "Bây giờ tôi có sức mạnh," nên họ giết. Tôi ghét điều đó. Rất u ám. Vậy bạn làm gì? Không dạy?

D: Vậy một khi bạn dạy họ, bạn không kiểm soát được nó. Bạn không biết họ sẽ làm gì với nó.

S: Không. Thế nếu họ giết? Thế nếu họ làm điều đó? Bạn có lấy đi không? Bạn có đuổi họ đi không? Để trục xuất... để dạy dỗ dù sao? Để từ bỏ... để chờ đợi? Tôi không thích việc chọn lựa.

D: Có phải chỉ có một vài người đang sử dụng nó cho mục đích tiêu cực không?

S: Chỉ một vài người, nhưng chỉ cần một vài người cũng đủ gây hại. Họ có thể phá hủy. Họ có thể phá hủy ngôi đền. Họ có thể hủy hoại lẫn nhau. Họ chỉ muốn phá hoại mọi thứ. Họ muốn đánh cắp mọi thứ. Họ muốn tích trữ và... tôi không biết phải làm gì. Chúng tôi có thể dừng lại. Nhưng tôi không nghĩ điều đó là đúng. Tôi không nghĩ chúng tôi nên dừng lại, nhưng nếu chúng tôi chọn một vài người thì cũng tệ không kém. Nếu các thầy thuốc chỉ chữa cho những người họ muốn thì sao? Nếu những người làm vườn chỉ cho ăn những người họ muốn thì sao? Điều đó là gì? Đó là sai.

D: Nhưng đó không phải là trách nhiệm của bạn về việc người khác làm gì với nó, đúng không?

S: Tôi không biết. Có phải trách nhiệm của tôi không? Tôi không biết. Không ai dạy tôi. Ai đó phải biết. Bạn không thể lấy một món quà và trao cho tất cả mọi người nếu họ sẽ giết người.

D: Không có cách nào để bạn biết điều này trước, đúng không?

S: Tôi muốn biết. Họ đến các lớp học. Nếu tôi có thể đọc được họ, có thể tôi có thể tách họ ra và chỉ đưa cho họ những thứ mà họ không thể giết được. Tôi không biết làm thế nào để phân biệt. Có lẽ nếu tôi lớn tuổi hơn. Có lẽ tôi không đủ lớn.

D: Bạn có biết ví dụ nào về việc người khác đã lấy những gì bạn dạy và sử dụng nó theo cách sai trái không?

S: Có. Họ tạo ra vũ khí. Tôi dạy họ sức mạnh, nhưng đó phải là sức mạnh để sáng tạo. Tôi dạy họ sức mạnh để tạo ra bất cứ thứ gì, và họ tạo ra những thứ xấu. Họ không nên tạo ra những thứ xấu.

D: Họ tạo ra loại vũ khí gì?

S: Chúng giống như một thanh kiếm, nhưng là một loại vũ khí có thể phá hủy chỉ với một cú đánh. Nó có thể phá hủy bất cứ thứ gì. Giống như một thanh kiếm, giống như một viên tinh thể, giống như một lưỡi dao sắc bén. Nó giống như một con dao, lưỡi sắc. Như thể bạn đưa tay ra và năng lượng đến từ tay bạn, nhưng bạn có thể thấy nó như một lưỡi dao ánh sáng.

D: Vậy nó không phải là một vật thể vật lý? Nó là một vũ khí năng lượng mà họ tạo ra?

S: Đúng vậy, vì nếu nó là năng lượng, bạn có thể điều chỉnh nó để chữa lành, nhưng họ điều chỉnh nó để giết. Nó là cùng một năng lượng. Chỉ là bạn làm gì với nó.

D: Nhưng đó vẫn không phải là trách nhiệm của bạn khi mọi người làm những điều này. Giải pháp thay thế chỉ là không dạy mọi người.

S: Vậy bạn sẽ làm gì?

Tôi đã hỏi về mô tả của ngôi đền nơi cô sống. "Nó khá lớn. Nó có nhiều cột vì chúng tôi sơn chúng và chúng tôi sơn các bức tường. Và có những buồng và chúng tôi nhìn qua chúng. Có những khoảng trống và chúng tôi có thể nhìn thấy các vì sao và đó cũng là một biểu tượng. Bạn nhìn lên. Bạn sử dụng các vì sao. Bạn sử dụng những phản chiếu. Bạn sử dụng thời tiết. Bạn sử dụng ánh sáng. Mọi thứ đều là một sứ giả. Nó giống như đang ở trong một thư viện. Nếu bạn ở trong một thư viện không có sách. Nếu bạn ở trong một thư viện nơi có người làm sứ giả thay vì sách làm sứ giả. Đó sẽ là như vậy, một thư viện của con người.

D: Bạn có biết cách đọc các vì sao không?

S: Có, tôi biết. Chúng di chuyển và chúng nói với bạn như một lời tiên tri. Chúng cảnh báo bạn về sự thay đổi. Chúng cảnh báo bạn về cơ hội, khi có một sự tràn năng lượng. Các vì sao là năng lượng, giống như thời tiết là năng lượng, như nước là năng lượng, như thủy triều là một năng lượng. Các vì sao là năng lượng... không chỉ có các vì sao, còn có mặt trăng. Có nhiều thứ và chúng đều là năng lượng. Và khi bạn thấy điều gì đó đến... nếu bạn thấy một cơn lốc xoáy đến, bạn sẽ biết rằng bạn cần phải trú ẩn. Nếu bạn thấy Mặt Trời sáng hơn, bạn sẽ biết để trồng cây. Nếu bạn thấy những đám mây tối thì bạn sẽ biết rằng chúng có thể giết chết cây cối của bạn. Vì vậy, bạn biết qua các vì sao điều tương tự, bởi vì các vì sao có thông điệp và chúng là lời tiên tri và chúng có thể nói với bạn những điều như vậy.

D: Bạn có được dạy bởi người khác cách làm những điều này không?

S: Oracle, đó là từ mà tôi không thể nghĩ ra. Các vì sao là một oracle. Tôi đã được dạy bởi một người đọc oracle. Bạn đọc các oracle và chúng nói với bạn khi

nào sẽ có cái chết, và chúng nói khi nào sẽ có sự chuyển động, như khi bạn phải di chuyển người. Và khi nào cần trú ẩn và khi nào cần trồng trọt và khi nào cần có con.

D: Vì vậy, rất quan trọng để học cách làm những điều này.

S: Ồ, bạn không cần phải làm vậy. Bạn có thể chỉ đợi, nhưng nếu bạn biết trước, bạn có thể tận dụng tốt nhất những gì bạn được cho.

Shiela đã cảm thấy xúc động và bắt đầu khóc khi tôi hỏi về gia đình của cô ấy. "Tôi không nghĩ vậy. Tôi nghĩ họ đã chết. Đó là lý do tôi ở đây. Họ đã nhận tôi vào. Đây là một mái ấm. Tôi đã sống ở đây hầu hết cuộc đời mình. Tôi không nhớ đã từng ở nơi nào khác." Cô ấy nói tên của mình là một chuỗi nguyên âm: My-a-yah. (Phát âm)

D: Có những người khác đang làm việc hoặc chữa lành cũng gặp phải vấn đề tương tự với việc dạy học không?

S: Họ dường như cũng vậy. Họ ghép lại những người bị thương, vì vậy tôi cung cấp cho họ kiến thức tạo ra vũ khí. Họ gây hại. Họ đưa họ quay lại để được chữa lành. Rồi tôi lại gửi họ đi gây hại. Nó giống như một vòng tròn. (Thấy ghê tởm) Vậy bạn làm gì? Ngừng dạy? Ngừng chữa lành? Tôi có đang truyền đạt thông điệp sai không? Tôi có bỏ lỡ điều gì không? Tôi có nên chọn lựa? Nếu tôi chọn sai thì sao? Có nhiều quyết định.

Tôi đã di chuyển cô ấy đến một ngày quan trọng và cô ấy bắt đầu khóc. Cô ấy đã kết hôn, và đứa con của cô ấy đã chết. "Đó là trong quá trình sinh nở. Có điều gì đó đã xảy ra. Mọi thứ đều ổn, tôi đã ôm nó, và rồi nó chết. Tôi không biết điều gì đã sai. Những người chữa bệnh đã làm mọi thứ. Nó chỉ đơn giản xảy ra. Tôi có tất cả các công cụ. Tôi chỉ không biết tại sao." Đứa trẻ đã được sinh ra tại ngôi đền. Tôi đã hỏi về chồng cô ấy và liệu anh ấy có tham gia vào những điều giống như cô ấy không. "Anh ấy rất thông thái. Anh ấy làm việc ở nơi khác, nhưng anh ấy rất thông thái. Anh ấy xây dựng những thứ."

D: Vậy anh ấy không sử dụng năng lượng giống như bạn?

S: Không, anh ấy tạo ra những tòa nhà đẹp.

Đây là một ngày buồn, vì vậy tôi đã di chuyển cô ấy về phía trước một lần nữa đến một ngày quan trọng khác, và có một buổi lễ kỷ niệm. "Đó là ngày lễ hội, và mọi người đến và họ mang những gì họ có để chia sẻ. Và bạn ăn mừng và nhảy múa và hát và đó là niềm vui. Đó là ngày hạ chí, các vì sao cho bạn biết khi nào. Đó là thời gian của sự sinh nở. Nhiều em bé được sinh ra vào lúc đó, và nhiều vụ mùa bội thu. Và những chiếc thuyền cập bến và những người hành trình đến và đó là thời gian của sự phong phú và lễ hội." Cô ấy đã lớn hơn bây giờ và có bốn đứa trẻ.

D: Cô có dạy họ không?

S: Họ làm những việc khác. Họ không thuộc về tôi để dạy. Họ ở lại đền thờ và học những thứ khác. Họ tự chọn.

D: Có những thứ gì khác để học?

S: Họ xây dựng vườn tược. Họ xây đền thờ. Họ chữa lành. Họ viết. Họ ghi chép. Họ là những người lập kế hoạch. Họ thích tổ chức và họ tìm ra chỗ mà bạn phù hợp nhất, nơi tài năng của bạn được phát huy tối đa. Bạn có thể làm bất cứ điều gì. Bạn có thể làm đồ trang sức. Bạn có thể đi trên những con thuyền đến vào mùa hè. Bạn có thể đi cùng họ. Họ mang về gia vị, vải vóc và những con người. Và bạn có thể đi du lịch và mang về những điều đẹp đẽ, tri thức và con người khác biệt, và bạn có thể trở thành một nhà du hành. Bạn có thể sử dụng tài năng của mình tự do.

D: Vẫn còn những người tiêu cực xung quanh chứ?

S: Họ ít hơn. Chúng tôi có năng lượng riêng để bảo vệ bản thân. Điều đó buồn vì bạn phải đẩy họ ra ngoài, và họ không thể quay lại nữa vì họ khiến mọi thứ

trở nên không an toàn. Và vì thế bạn học cách sử dụng năng lượng như một con hào. Nó lỏng. Không phải như một bức tường. Nếu họ cố gắng vượt qua, họ sẽ bị bệnh và chết. Họ không thể qua được nữa. Nếu họ chọn cách sử dụng sai năng lượng, họ không thể quay lại. Trước đây chúng tôi không biết cách làm điều này.

D: Khi nào thì cô phát triển được nguồn năng lượng bảo vệ này?

S: Chồng tôi làm điều đó. Anh ấy là một chiến binh. Bạn có thể là một chiến binh mà không cần giết chóc. (Chắc chắn) Bạn có thể là một chiến binh và bảo vệ. – Nó giống như một con hào. Giống như chất lỏng. Nếu bạn ở xa và nhìn vào, bạn sẽ nghĩ rằng mình đang thấy ảo ảnh. Bạn biết không, chúng lung linh như năng lượng sóng lượn, nhưng không rắn chắc. Bạn có thể nhìn xuyên qua nó, nhưng bạn sẽ nghĩ mình đang tưởng tượng. Bạn nghĩ rằng mình thấy một thành phố, nhưng không tiến lại gần vì nếu đi về hướng đó, bạn sẽ cảm thấy ốm yếu và nghĩ rằng, "Mình điên rồi." Vì vậy, họ tránh xa. Họ né tránh, và nếu họ được định sẵn để đến, họ sẽ đi qua dễ dàng. Nhưng nếu họ tối tăm, năng lượng này sẽ giống như chất đẩy lùi. Họ nhìn thấy thành phố nhưng lại nghĩ mình đang tưởng tượng. Họ không muốn đến đó.

D: Điều đó thật tuyệt vời vì cô đã rất lo lắng về điều này.

S: Tôi đã lo lắng khi còn trẻ. Bây giờ thì không. Tôi giờ đã già rồi. Tôi bốn mươi tuổi. Tôi đã học được rất nhiều về điều này. Tôi chưa hoàn thành mọi thứ, nhưng nó đã rất tốt. Chúng tôi an toàn hơn.

Sau đó, tôi đã đưa cô ấy tiến đến ngày cuối cùng của cuộc đời để xem điều gì xảy ra. "Bạn chọn rời đi. Bạn chọn hoàn thành và có một buổi lễ như buổi tiễn biệt – không phải tiệc tùng mà giống như một buổi tụ họp, và bạn chỉ đơn giản là ra đi."

D: Cơ thể không có vấn đề gì sao?

S: Không, không có bệnh tật. Chúng tôi đã chinh phục điều đó.

D: Bạn chỉ quyết định rằng đã đến lúc?

S: Bạn cảm thấy đã sẵn sàng. Bạn có quyền lựa chọn. Có thể bạn cần quay lại để xem xét hoặc thay đổi, nhưng bạn không buồn. Không, không buồn. Gia đình ổn. Họ biết họ cũng sẽ làm điều tương tự, vì vậy mọi người đều làm như vậy. Nó không giống như bạn bị giết hoặc bị hủy diệt. Bạn chỉ dần tan biến sang phía bên kia và rời đi. Chúng tôi có những người giúp bạn giải phóng và buông bỏ. Bạn đã sẵn sàng và họ giúp bạn thay đổi những mối ràng buộc, và sau đó bạn chỉ cần tan biến những mối ràng buộc đó, rồi bạn sẽ rời khỏi cơ thể. Họ dạy bạn cách làm. Chúng tôi có những người trong đền thờ giúp bạn vượt qua. Họ là những người bảo vệ cánh cổng để vượt qua. Nó giống như sinh ra ngược lại vậy.

Thay vì để cô ấy trải qua cái chết, tôi đã đưa cô ấy đến khi mọi thứ đã kết thúc và cô ấy đã ở bên kia, ra khỏi cơ thể. Ở góc nhìn đó, con người có thể nhìn thấy và hiểu nhiều hơn. Tôi hỏi cô ấy điều gì xảy ra tiếp theo.

S: Giống như bạn không rời đi, bạn chỉ tan biến cơ thể của mình. Bạn không tan biến phần còn lại. Bạn có thể ở lại và quan sát nếu muốn. Nhưng nó không thú vị lắm.

D: Ý bạn là phần thật sự của bạn, tinh thần của bạn, có thể ở lại?

S: Không phải tinh thần. Đó là bản chất thực sự của bạn, là con người bạn luôn luôn là. Cơ thể chỉ là một phương tiện. Nó tạm thời, nên bạn tan biến nó để có thể là chính mình. Có những điều bạn có thể học khi không ở trong cơ thể, nên bạn đi. Họ thiêu cơ thể.

D: Mỗi cuộc sống đều có một bài học. Bạn nghĩ rằng mình đã học được điều gì từ cuộc đời đó chưa? (Shiela xúc động.) Tại sao điều đó khiến bạn xúc động?

S: (Thì thầm.) Tôi chỉ cảm thấy nhỏ bé quá. Tôi không biết gì về thế giới này. Giống như bạn phải giữ mọi thứ trong đèn thờ, nhưng bạn không thể. Bạn phải giữ những người khác ngoài cổng và điều đó thật buồn vì tôi không biết. Bạn dẫn dắt hay bạn bỏ cuộc? Tôi nghĩ sẽ tốt hơn nếu giấu kiến thức đi cho đến khi họ trở nên thông minh hơn. Họ không thông minh lắm.

D: Và không chia sẻ với bất kỳ ai sao?

S: Không chia sẻ trong một thời gian. Họ quá man rợ. Tại sao họ lại man rợ như vậy?

D: Nhưng không phải ai cũng như vậy.

S: Không, nhưng chúng ta không thể mãi sống trong ngôi đền nhỏ của mình. Đó không phải là mục đích. Tôi đã học được rất nhiều trong đèn thờ. Tôi chưa bao giờ rời khỏi đền. Tôi đến bờ biển. Tôi đến đền thờ. Tôi đến khu vườn. Tôi đến rìa nhưng chưa bao giờ vào thành phố. Tôi không đi những chuyến hành trình vì tôi ghét điều đó. Tôi cảm thấy thoải mái hơn trong sự cô lập. Tôi nghĩ mình có thể mang mọi người đến với mình, nhưng điều đó thật nhỏ bé. Nếu bạn đợi, tôi sẽ giúp họ, nhưng điều đó thật nhỏ bé, và tôi không thích điều nhỏ bé. Tôi nghĩ mình nên lớn hơn, vậy có lẽ tôi đã học được rất nhiều về sự nhỏ bé. Tôi chỉ học được điều nhỏ bé. Tôi nghĩ đó là một nơi tốt để bắt đầu. Đó là một bài học rất quan trọng để học, vì tôi đã học được tất cả các kỹ năng về bầu trời. Tôi học được về năng lượng, và tôi học được về thư viện, nhưng tôi không biết làm thế nào để vượt qua rào cản đó vì nó quá tối tăm và tôi không nghĩ mục đích của tôi là vượt qua. Mục đích của tôi là ở lại trong thư viện, nhưng nó quá nhỏ bé. Những đứa trẻ đã vượt qua. Chúng là những kẻ lang thang. Chúng đã rời bỏ tôi. Không sao đâu. Tôi không phiền.

S: Cô ấy không thích lựa chọn của mình. Cô ấy đã chọn ở lại. Cô ấy có thể theo chân những đứa trẻ như một kẻ lang thang. Cô ấy có thể lên thuyền. Cô ấy có thể đi du lịch. Cô ấy có thể rời đi rồi quay lại. Cô ấy có thể đã trở nên lớn hơn.

Nhưng cô ấy nhút nhát. Cô ấy đã chọn một nơi an toàn, và rồi cô ấy hối hận vì sự lựa chọn an toàn đó.

D: Nhưng cô ấy đã làm được những điều tốt, đúng không?

S: Đúng vậy, nhưng cô ấy không cần phải làm điều đó hai lần.

D: Bạn nghĩ điều đó đang xảy ra với cuộc sống hiện tại của cô ấy sao?

S: Đúng vậy. Cô ấy đã làm điều đó rồi. Cô ấy đã từng đứng trước ngã ba đường, nhưng cô ấy không chú ý.

D: Đó có phải là lý do bạn muốn so sánh?

S: Đúng vậy. Lần trước, cô ấy sợ rời đi. Cô ấy nghĩ nếu rời đi, cô ấy sẽ không quay lại được. Cô ấy nghĩ nếu lên thuyền, cô ấy sẽ chết. Cô ấy nghĩ sẽ mất con. Cô ấy nghĩ chỉ có thư viện mới an toàn. Cô ấy nghĩ mình cần con hào để bảo vệ mình. Cô ấy sợ sẽ bị lợi dụng để giết chóc, nên cô ấy chưa bao giờ thử. Và bây giờ cô ấy nói không thể rời đi, nhưng cô ấy đã chọn điều đó rồi. Cô ấy biết điều gì sẽ xảy ra. Cô ấy biết. Tôi có thể nói. Cô ấy sẽ chết, sẽ vượt qua và khóc vì không rời đi, một lần nữa. Chúng tôi sẽ khiến cô ấy làm lại cho đến khi cô ấy rời đi. Tất cả phụ thuộc vào việc cô ấy có thích làm lại mọi thứ hay không.

D: Đúng vậy, nếu không học được bài học, bạn phải lặp lại nó, đúng không?

S: Đúng vậy, và cô ấy có thể nghe thấy điều đó. Cô ấy rất cứng đầu.

D: Cô ấy cứ bị thu hút bởi Seattle. Bạn nghĩ sao? Đó là việc rời khỏi nơi an toàn.

S: Năng lượng ở đó rất tốt. Năng lượng phù hợp với cô ấy. Năng lượng của thư viện ở đó. Năng lượng của những người làm vườn, của người thợ xây, của những người chữa lành ở đó. Và cô ấy biết điều đó. Cô ấy đã quen với việc ở lại đến nỗi nghĩ rằng nếu rời đi, cô ấy sẽ chết.

D: Cô ấy nói gia đình không muốn cô ấy rời đi.

S: Gia đình ở thư viện chẳng quan tâm. Cô ấy chỉ đoán vậy thôi. Cô ấy không hỏi. Cô ấy chưa bao giờ hỏi. Cô ấy nên hỏi và đừng đoán bừa.

D: Cô ấy nói cha không muốn cô ấy rời đi.

S: Cha cô ấy gia nhập Hải quân khi ông ấy 18 tuổi. Ông ấy đã đến Guam. Đó là rời đi. Cha cô ấy rời đi khi cô ấy mới sinh, là đứa con đầu lòng. Ông ấy không ở đó. Khi đứa con đầu lòng của ông qua đời, ông đang ở cách bốn ngàn dặm.

S: Tôi nghĩ rằng nếu cô ấy không đến Seattle, cô ấy sẽ phải làm lại điều này một lần nữa. Cô ấy thậm chí không thử. Nếu cô ấy không thử, cô ấy sẽ không bao giờ an nghỉ. Vì cô ấy sẽ phải làm lại điều đó cho đến khi cô ấy thử. Điều đó nằm trong hợp đồng.

D: Shiela đã nói rằng vài tháng trước cô ấy gặp tai nạn và bị chấn thương ở đầu. Điều gì đã xảy ra lúc đó?

S: Cô ấy cần trở về nhà.

D: Đó có phải là một khả năng?

S: Cô ấy có thể. Cô ấy đã hoàn thành phần buồn bã.

D: Cô ấy nói cô ấy cảm thấy có thể đã rời đi vào thời điểm đó.

S: Shiela thì không, nhưng tôi đã. Đó chỉ là cơ thể cô ấy trong vụ tai nạn. Cô ấy không có mặt trong tai nạn đó. Cơ thể là tất cả những gì ở đó. Chỉ là một cơ thể trong xe. Tôi không bao giờ rời đi. Đó là một cách để kết thúc cơ thể đó, giống như trước khi nó tan biến.

D: Chúng tôi muốn cô ấy hiểu. Quyết định không để điều đó xảy ra đúng không?

S: Cô ấy quay trở lại để học cách rời đi. Cô ấy không cần phải bắt đầu lại từ khi là một đứa trẻ. Cô ấy có thể học bài học trong cơ thể hiện tại của mình.

D: Vậy nên đã quyết định rằng cô ấy sẽ không rời đi? Cô ấy sẽ quay lại và ở lại một thời gian?

S: Điều đó đã được viết trong những vì sao. Mọi thứ đã sắp xếp đúng thời điểm. Đây là cơ hội cuối cùng để thử học thêm một bài học. Nếu không thành công... thì quay về.

D: Vậy điều quan trọng là cô ấy phải đưa ra quyết định đúng đắn ngay lúc này, đúng không?

S: Đó là lý do cô ấy quay trở lại, trong cơ thể này.

D: Vậy cơ thể này có một số điều quan trọng cần làm?

S: Đúng vậy. Không chỉ là Seattle. Seattle sẽ là nhà và cô ấy sẽ đi khắp nơi. Cô ấy sẽ đi du lịch vì công việc của mình. Cô ấy là một giáo viên. Cô ấy sẽ đi du lịch để dạy. Cô ấy chỉ là một người đưa tin. Giáo viên chỉ là những người đưa tin. Có nhiều cách để dạy. Cô ấy sẽ đi du lịch, nhưng sẽ quay về Seattle. Hoặc làm điều đó, hoặc phải làm lại. Tùy thuộc vào số lần cô ấy muốn làm lại.

D: Và tôi đoán, nhưng tôi nghĩ rằng nếu cô ấy không đưa ra quyết định, thì sẽ không còn lý do gì để cô ấy ở lại trong cơ thể này nữa?

S: Không, sẽ không có lý do gì để ở lại.

Shiela đã gặp vấn đề với mắt của mình. Đục thủy tinh thể đang hình thành và tiến triển nhanh chóng, điều này không bình thường đối với độ tuổi của cô. Điều

này rõ ràng giải thích được điều đó. Cô không muốn nhìn thấy những gì cô phải làm.

S: Việc Shiela gặp vấn đề với mắt là một thông điệp rất rõ ràng. Khi cô ấy bắt đầu lo sợ và dừng lại, không tiếp tục tiến về phía trước, thị lực của cô ấy cũng mờ đi. Điều này cho thấy cô ấy không muốn nhìn nhận những gì mình phải đối diện và quyết định. Đôi khi, cơ thể phản ánh những gì tâm trí đang trải qua, và trong trường hợp này, đôi mắt của cô ấy không muốn nhìn thấy con đường mà cô ấy nên đi.

D: Vậy nếu cô ấy quyết định đi đúng con đường, thì mắt của cô ấy sẽ tự nhiên trở lại bình thường?

S: Đúng vậy. Khi cô ấy chọn tiếp tục đi theo hướng đúng đắn, thị lực sẽ cải thiện. Không cần phải lo lắng về việc phẫu thuật hay các vấn đề khác. Đó chỉ là sự phản chiếu từ sự ngừng tiến về phía trước của cô ấy. Mắt là cánh cửa của linh hồn, và khi linh hồn do dự, cơ thể sẽ biểu lộ điều đó. Chỉ khi cô ấy bắt đầu đi đúng hướng trở lại, mọi thứ sẽ trở nên rõ ràng một lần nữa.

D: Vấn đề này đến rất nhanh.

S: Đúng, bởi vì cô ấy đã ngừng tiến lên một cách đột ngột. Khi cô ấy lo sợ và buông bỏ mọi thứ, mọi dấu hiệu của sự tiến bộ cũng biến mất. Thị lực là một thông điệp, và nó sẽ không quay trở lại cho đến khi cô ấy trở lại đúng con đường của mình.

Cô ấy cũng đã mắc bệnh tiểu đường. SC nói rằng đó là do cô không có niềm vui. 'Bệnh tiểu đường là một thông điệp. Cô ấy là người mang thông điệp. Cả cơ thể cô ấy là một người truyền tin. Mọi cơ thể đều là những người truyền tin. Tôi biết vấn đề của cô ấy là gì. Cô ấy không để thông điệp truyền qua. Nếu cô ấy lắng nghe thông điệp, niềm vui sẽ đến, nhưng khi bạn là người truyền tin và bạn sợ hãi việc truyền tải thông điệp; nếu bạn đã từng bị trừng phạt vì nói ra thông điệp và bạn đã ngừng nói ra thông điệp, thì sẽ không còn niềm vui. Chỉ còn lại

nổi buồn. Cô ấy không lắng nghe thông điệp. Bệnh tiểu đường cũng sẽ biến mất nếu cô ấy lắng nghe.' Tôi biết SC có thể chữa khỏi bệnh tiểu đường ngay lập tức, nhưng dường như nó thích để Shiela tự làm điều này hơn. 'Tôi sẽ giúp cô ấy nếu cô ấy yêu cầu. Tôi có thể làm điều đó. Nhưng tôi sẽ không làm nếu cô ấy không lắng nghe. Tôi sẽ chỉ phải tìm một thông điệp khác. Tôi đã đưa ra những thông điệp dễ dàng rồi.

D: Vậy quyết định này rất quan trọng; mọi thứ trong cuộc sống của cô ấy phụ thuộc vào nó.

S: Cô ấy đang làm cho nó khó khăn hơn mức cần thiết. Chỉ là một sự lựa chọn thôi.

D: Cô ấy lo lắng về gia đình của mình.

S: Có nhiều hơn một gia đình. Có gia đình linh hồn của cô ấy. Nó cao hơn. Nó lớn hơn. Không nhất thiết phải là họ hàng sinh học. Nó có thể là nơi trái tim bạn thuộc về. Bạn biết khi nào bạn gặp họ. Cô ấy sẽ thấy họ như thế nào nếu cô ấy không đi?

Tôi đã hỏi về sự quan tâm của cô ấy đối với chiêm tinh học trong kiếp sống này và liệu điều đó có xuất phát từ kiếp sống trước không. "Những vì sao chỉ là một chiếc oracle. Đọc chúng thật dễ dàng. Thật dễ dàng. Bạn không cần phải học một ngôn ngữ mới. Những vì sao vẫn như vậy. Trong mỗi kiếp sống, chúng vẫn là những vì sao như vậy, vì vậy bạn không cần phải học lại một ngôn ngữ nào cả. Bạn chỉ cần học thông điệp của các biểu tượng của những giấc mơ và những ngôi sao, và bạn không cần phải học lại bất cứ điều gì."

Thông điệp chia tay: Cô ấy phải tìm một nơi yên tĩnh để liên lạc với tôi vì tôi không thể vượt qua những hỗn loạn của cô ấy. Cô ấy không lắng nghe. Trong tâm trí của cô ấy phải yên tĩnh và cô ấy phải chọn nơi đó. Đó là cách duy nhất để liên lạc. Cô ấy phải tin tưởng rằng khi cô ấy yên lặng, đó là tôi. Cô ấy sẽ cảm nhận điều đó trong cơ thể mình. Nó rất bình yên. Tôi sẽ cho cô ấy thấy những

biểu tượng. Cô ấy hiểu cảm xúc, biểu tượng và hình ảnh. Cô ấy hoàn toàn không hiểu từ ngữ. Tôi sẽ cho cô ấy thấy những biểu tượng. Bạn phải có nhiều hơn một cách để trở thành người truyền tin. Đôi khi bạn đóng một cánh cửa và sau đó bạn phải mở một cánh cửa khác. Nó giống như một động mạch. Nó giống như một lối đi vòng.

TRUY TÌM TRI THỨC – Chương 4: Hồi sinh phương pháp chữa lành cổ đại

Trina là một y tá đã nghỉ hưu, người chủ yếu muốn tìm ra mục đích của mình. Đây là điều mà tôi gọi là câu hỏi “vĩnh cửu.” Mỗi khách hàng mà tôi gặp đều có câu hỏi này trong danh sách của họ. “Mục đích của tôi là gì? Tại sao tôi ở đây? Tôi phải làm gì với cuộc đời của mình? Tôi có đang đi đúng con đường không?” Tôi hiếm khi gặp ai không hỏi điều này. Nếu có, tôi có thể nói: “Có một câu hỏi mà bạn không có trong danh sách của mình.” Khi tôi nói cho họ biết đó là gì, họ thường trả lời: “Đó là vì tôi biết mục đích của mình, và tôi đang thực hiện nó.” Nhưng những người như vậy rất hiếm. Phần lớn mọi người đang lúng túng trong cuộc sống, cố gắng hiểu tại sao họ lại ở đây, và lo lắng về việc hết thời gian. Mặc dù Trina làm việc trong một nghề giúp đỡ mọi người, cô ấy vẫn không hài lòng và cảm thấy rằng còn điều gì đó nhiều hơn thế.

Tôi còn chưa hoàn thành quá trình đưa Trina vào trạng thái thôi miên thì cô ấy đã bắt đầu mô tả nơi mà cô ấy đang ở. Tôi phải nhanh chóng bật máy ghi âm và cố gắng tóm tắt những gì cô ấy đã nói. Cô ấy ở trong một không gian đẹp đẽ, gần như thiêng liêng, một khu rừng lớn với những con đường mòn tuyệt đẹp và những hồ nước. Cô ấy nói có phép màu trong nước của đại dương, nơi có đầy cá và vỏ sò; đó là nước chữa lành. “Chúng tôi đều biết cách sử dụng phép màu. Nó giữ cho chúng tôi sống sót vì chúng tôi chăm sóc cho nó. Chúng tôi lấy thức ăn từ nước. Chúng tôi rất tôn trọng nó.” Có nhiều người sống trong một ngôi làng. Cô ấy thấy mình là một người phụ nữ trẻ với làn da tối màu và mái tóc dài dày

màu đen, mặc một trang phục sắc sỡ và đẹp đẽ. “Chúng tôi nhận được quà từ nước. Chúng tôi làm trang sức và có những đặc tính chữa bệnh từ một số vỏ sò. Chúng tôi xay một số vỏ sò thành bột, và cho chúng vào thức ăn. Điều này cân bằng cơ thể của chúng tôi. Chúng tôi không bao giờ bị bệnh vì chúng tôi lắng nghe cơ thể và lắng nghe Trái Đất.” Tôi hỏi liệu có phải một loại vỏ sò nào đó không. “Tôi thấy có ánh sáng bóng bên ngoài. Nó không lớn, nhỏ hơn lòng bàn tay. Nó giống như vỏ ốc anh vũ, nhưng không hoàn toàn. Nó mở một chút hơn, màu ngọc trai ở giữa. Chúng tôi cũng xay những cái nhỏ hơn. Bột cũng có thể được dùng để bôi lên vết thương.” Cô ấy cũng biết lấy gì từ rừng để dùng cho thức ăn hoặc chữa bệnh. Cô không phải là người duy nhất trong làng có thể làm những điều này; còn có những người khác cũng có kiến thức. “Chúng tôi được dẫn dắt. Chúng tôi lắng nghe trái tim mình. Chúng tôi không chỉ nhận được kiến thức từ những lời truyền miệng. Chúng tôi lắng nghe. Chúng tôi biết ý nghĩa khi cơ thể cho chúng tôi cảm giác khó chịu. Chúng tôi biết phải làm gì để chăm sóc nó. Chúng tôi dường như được kết nối với Trái Đất. Chúng tôi từng nhớ cách chữa lành Trái Đất. Tôi tin rằng tôi có thể là người chính trong việc này, nhưng tôi chia sẻ kiến thức.”

Những túp lều trong làng có cảm giác mở và rộng rãi với những bức tường thẳng và mái được che bằng những chiếc lá. Mỗi gia đình có một túp lều riêng, nhưng họ cũng cùng nhau để chia sẻ. “Chia sẻ câu chuyện, chia sẻ kiến thức, như một cộng đồng.” Túp lều của cô ấy cũng là loại này. “Nó có mùi hương dễ chịu. Có hương trầm đang cháy bên trong, và có những chậu thảo dược chữa bệnh dựa vào tường. Chúng được trồng và phơi khô trong các bình chứa. Tất cả ở đây để chăm sóc cho bất cứ điều gì làm chúng tôi khó chịu.” Cô sống một mình mà không có gia đình riêng. “Chúng tôi không bao giờ cảm thấy cô đơn. Họ đều là gia đình trong trái tim tôi.” Có những ngôi làng khác, nhưng chúng ở rất xa. “Chúng tôi thu thập từ bờ biển và chúng tôi trao đổi.”

D: Bạn đã nói rằng bạn cũng lắng nghe Trái Đất. Bạn có ý nghĩa gì khi nói điều đó?

T: Để vào thiền định để hỏi những câu hỏi đúng, và câu trả lời luôn ở đó. Chúng tôi tin tưởng vào nguồn đó. (Cô ấy có vẻ đang nói với ai đó khác.) Chúng ta có một câu trả lời, đúng không? (Cười) Bạn đang cười tôi... nói rằng, "cô gái gốc nghềch."

D: Ai đang nói "cô gái gốc nghềch"?

T: Người đẹp với mái tóc dày, to. Vâng, tôi có thể thấy cô ấy. Cô ấy ngay ở đó và đang nhìn tôi với ánh mắt như... Bạn đã biết câu trả lời rồi. Đó là những gì cô ấy đang nói. "Vâng, và Trina cần biết điều đó." Tôi có thể thấy cô ấy ngay bây giờ. Cô ấy đang nhắc tôi rằng đó là tôi và tôi có tất cả những câu trả lời này.

D: Khi bạn thấy người phụ nữ gọi là "Trina," bạn có biết mối quan hệ giữa hai người là gì không?

T: (Cười) Cô ấy là tôi.

D: Bạn hiểu điều đó như thế nào?

T: Tôi không biết, nhưng tôi cảm thấy cô ấy là một phần của tôi. Cô ấy đang nhắc tôi rằng tôi cần làm điều này, rằng tôi sẽ tìm thấy câu trả lời, và điều đó dễ dàng như vậy. Chỉ cần làm thôi! (Cười) Cô ấy đang đưa cho tôi ánh nhìn tinh nghịch đó, và lắc ngón tay như, "Bạn nhớ đấy, vậy hãy làm đi." (Cười)

Tôi muốn chuyển sự chú ý ra khỏi Trina và quay lại với người phụ nữ trong làng. Tôi hỏi liệu những người khác trong làng có biết cách thiền và lắng nghe để tìm câu trả lời không.

T: Đây là kiến thức mà tôi đã chia sẻ với tất cả, vì đã có một thời gian mà chúng tôi đặt một người vào sự ngưỡng mộ vì có khả năng này. Những người trước. Ở đây không phải như vậy. Kiến thức này đã được truyền lại, nhưng có một người đã có kiến thức này mà không được chia sẻ, nhưng giờ đây đã được chia sẻ với mọi người. Họ chỉ cần thực hiện điều đó thôi.

D: Bạn có nghĩ rằng tốt hơn là mọi người đều biết cách này, thay vì chỉ một người không?

T: Có. Bởi vì không ai kiểm soát kiến thức chỉ cho bản thân họ. Bây giờ nó có thể được chia sẻ với người khác. Họ chỉ cần thực hiện điều đó. Có rất nhiều sự hòa hợp ở đây. Đây là nơi hoàn hảo. Qua việc thiền, nó đã tạo ra nhiều hòa hợp hơn, vì mọi người nhận ra rằng chúng ta đều có sự kết nối.

D: Có một loại thiền nào mà bạn thực hiện không? Có bất kỳ hướng dẫn nào mà bạn muốn đưa ra cho ai đó không?

T: Nó khá tương tự với ở đây, để vào nơi yên tĩnh hoặc tập trung vào hơi thở. Và lúc đầu tôi sẽ vào với ý định và những câu hỏi đúng, nếu có những câu hỏi cần được hỏi. Nếu có một câu hỏi tôi cần có câu trả lời.

D: Người dân của bạn có sống lâu không?

T: Có, trong sức khỏe rất tốt. Họ dường như càng lớn tuổi càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Điều này chắc chắn nghe có vẻ như một nơi hoàn hảo, và tất cả họ đều có vẻ hạnh phúc. Tôi quyết định di chuyển cô ấy tới một ngày quan trọng và xem điều gì đang xảy ra. Có ai đó đã đến với cô ấy với một em bé mới sinh, và họ muốn cô thực hiện một buổi cầu nguyện. Có rất nhiều người khác tập trung lại để xem điều này. Cô đã ban phước cho em bé bằng cách thoa dầu lên trán một cách có chủ đích. Cô cũng đang làm một số câu thần chú kết nối với nguồn của họ. "Nó có nhiều nguyên âm. Amana (?) Đó là những gì tôi nghe thấy hoặc một cái gì đó giống như ba bộ kết nối nguyên âm nhỏ như vậy. A-ma-nah So-fal-ah. Chúng ta đều kết nối và đó là một phước lành để nhớ nơi chúng ta đến từ đâu."

Khi chúng tôi tiếp tục câu chuyện, cô đã huấn luyện em bé (khi nó lớn lên) để trở thành người thay thế cho cô trong làng. Cô ngay lập tức biết rằng đây là người để huấn luyện nhằm không để mất kiến thức. Sau đó, chúng tôi đã

chuyển sang ngày cuối cùng trong đời cô. Sau khi huấn luyện người thay thế, không còn lý do gì để cô ở lại, vì vậy cô đã quyết định một cách có ý thức là ra đi. Cô mô tả một cảnh đầy yêu thương, không có nỗi buồn. "Thật tuyệt vời. Thật vui vẻ và tôi đang ở trên cao nhìn xuống họ, mang lại cho họ nhiều niềm vui. Cơ thể tôi ngay ở đó. Cô ấy vừa qua đời, không có bệnh tật, chỉ là tuổi già. Tôi tin rằng cô ấy đã ở trong độ tuổi chín mươi. Đã đến lúc. Đẹp đẽ. Không có sự thương tiếc! Tất cả chúng tôi đều hiểu. Cô gái sẽ kế thừa căn nhà của tôi. Bây giờ cô ấy đã trở thành một cô gái trẻ. Cô ấy thật xinh đẹp khi ở đó. Tôi đang ở trên cao nhìn xuống tất cả, chỉ quan sát và mỉm cười, cảm nhận nhiều niềm vui. Mọi người đều hạnh phúc."

D: Bây giờ mà bạn đã ra khỏi cơ thể, bạn có cảm thấy có nơi nào bạn phải đi không hay bạn biết không? – Bạn đang mỉm cười. Điều gì vậy?

T: Nó thật đẹp, và tôi đang hỏi, "Tôi có thể đi không? Tôi có thể qua xem nó trông như thế nào không?" Tôi đang hỏi họ, "Tôi có thể đi xem mọi người không? Mọi người trông như thế nào?"

D: Bạn đang hỏi ai?

T: Chỉ là tất cả những người hiểu biết hơn tôi ở thời điểm này, để cho tôi một cái nhìn thoáng qua. "Tôi có ở một nơi mà tôi có thể nhìn thấy nơi tôi đến từ không? Tôi muốn thấy nơi tôi đến từ. Tôi muốn." "Bạn có thể nếu bạn sẵn sàng." Ôi, tôi thực sự muốn. – Họ giữ tôi ở mỗi tay, nhưng họ cười vì thực sự không phải là tay. Tôi cần một chút trợ giúp, tôi nói với họ. Tôi đã nói chuyện với họ trước đó. Tôi đã nói, "Nếu có thể, tôi muốn đi đến nơi gọi là nhà."

D: Họ đang cho bạn thấy gì?

T: Chà, nó sáng. Có một tòa nhà lớn bên trái và nó hoàn toàn trắng và sáng, nhưng tôi không nghĩ đây là nhà.

D: Tòa nhà đó như thế nào?

T: Rộng lớn, với những cột sáng màu trắng, những bậc thang lớn, cao, dài, và mọi người đều vẫy tay với tôi. Nó trông giống như trong trí tưởng tượng của tôi về những gì mà Hội trường Hồ sơ sẽ trông như thế nào. Và bạn chỉ cần nghĩ về bất kỳ cuốn sách nào bạn muốn. Nhưng thực sự chúng không phải là sách, phải không?

D: Sách ở đâu?

T: Mọi nơi. Ở trên cao và thấp, và chỉ cần một ý nghĩ là bạn có thể có thông tin.

D: Bạn muốn xem cuốn sách nào? (Dừng lại) Bạn bị thu hút bởi cuốn nào?

T: Để xem cuốn mà tôi sẽ học được nhiều nhất. Tôi thật sự muốn xem nơi tôi đến từ đâu.

D: Hãy hỏi họ cuốn sách nào có thông tin đó trong đó?

T: Nó ở trên cùng và nó đang hạ xuống ... nó trên bàn. Tôi yêu cầu nó mở ra trang hoàn hảo.

D: Bạn thấy gì khi cuốn sách mở ra?

T: Tôi không biết liệu tôi có thực sự thấy hay không. Tôi cảm nhận được sự bình yên và tình yêu. Tôi tin rằng đó là một nơi mà chúng tôi không có hình dạng, và chỉ nghe mà không thể thấy gì cả. Tôi chỉ đang cảm nhận năng lượng. Tôi cứ nghe rằng tôi đã thấy những gì tôi nên trải nghiệm. Những thứ khác không quan trọng lắm. Chỉ là sự tò mò. – Nhưng vẫn sẽ thật tốt nếu chúng ta có thể thấy, vì chúng ta đang ở đây. Thật tuyệt vời nếu chúng ta có thể thấy. (Cô ấy gần như van nài.) Để được nhìn thấy nó ... vì tôi muốn. (Một giọng nói như trẻ con.) Tôi có thể thấy nó thay vì cảm nhận nó không? Họ nói rằng tôi có thể làm bất cứ điều gì tôi muốn làm. Tôi đã sẵn sàng chưa? Họ chỉ đang đùa với tôi. "Nếu bạn muốn sẵn sàng." Tôi có, tôi mong muốn thấy. "Nó lớn hơn nhiều so với bạn có

thể cảm nhận." Ôi, có phải đó là lý do tôi không nhìn thấy nó không? Nó lớn hơn nhiều so với tôi có thể cảm nhận? Nhưng tôi thực sự muốn cảm nhận nó.

D: Có thể đó là tất cả những gì bạn có thể chịu đựng vào lúc này?

T: Đây có phải là tất cả những gì tôi có thể chịu đựng vào lúc này không?

D: Họ nói gì?

T: Ở đây. Tại tòa nhà lớn đẹp đẽ đó. Ở đó, tôi thấy mình đang lật những trang của cuốn sách này. Nếu tôi chuyển sang một trang khác, tất cả sẽ xảy ra. Tôi có thể thấy điều đó. Tôi đang tiến lại gần. (Thì thầm) Tôi thấy một hình thức sống màu trắng đang rung đập, nó dần lớn lên và đi vào, đi ra và đi vào ... như một sinh vật tập thể. Có thể đó là tất cả chúng ta, tất cả bản thân chúng ta, tất cả cùng nhau trong một thân thể lớn này. Nó thật khổng lồ.

D: Có thể đó là lý do tại sao bạn khó hiểu.

T: Có thể vậy.

D: Điều đó có giúp bạn hiểu không?

T: Có, có thể lần sau.

D: Họ rất tốt bụng, và họ không muốn cho bạn nhiều hơn những gì bạn có thể chịu đựng.

T: Bây giờ tôi chỉ thấy nhiều màu tím sáng đang xoay. Tôi không biết điều đó có nghĩa là gì.

D: Không sao cả. Đây sẽ là điều gì đó cho Trina suy nghĩ. (Vâng) Được rồi. Hãy hỏi họ, "Chúng ta có cần gọi Siêu thức để tìm câu trả lời không hay họ có thể đưa cho bạn câu trả lời của bạn?"

T: Chúng ta có thể hỏi các bạn không? Họ nói, "Chắc chắn rồi."

D: Họ có câu trả lời. Nhưng họ có muốn chúng ta gọi phần khác không?

T: Họ nói, càng nhiều càng vui. – Họ là những người giữ gìn.

D: Những người giữ gìn là gì?

T: Họ là những người giữ gìn kiến thức.

Tôi đã cảm ơn họ vì sự giúp đỡ mà họ đã dành cho chúng tôi. Nhưng tôi biết họ sẽ bị giới hạn trong khả năng trả lời các câu hỏi. Chúng tôi có thể nhận được nhiều hơn từ SIÊU THỨC. Vì vậy, tôi đã gọi SIÊU THỨC đến. Tôi đã hỏi tại sao nó lại chọn cuộc sống đó cho Trina để xem.

T: Cô ấy đã trả lời câu hỏi. Đó là để nhớ nơi lấy câu trả lời. Khi cô ấy nghĩ rằng cuộc sống rất khó khăn, hãy dành thời gian và không gian để kết nối với chúng tôi. Giống như cô ấy đã làm trong kiếp sống khác.

Mọi thứ đã được học đều không bao giờ bị mất. Nó được lưu trữ trong tiềm thức giống như một chiếc máy tính, và nó có thể được đưa ra nếu nó phù hợp với kiếp sống hiện tại. Trong trường hợp của Trina, cô ấy sẽ có khả năng nhớ cách sử dụng các loại thảo dược và chữa bệnh trong kiếp sống đó và áp dụng kiến thức đó trong kiếp sống hiện tại. "Cô ấy có thể sẽ thiên về y học năng lượng và việc tiêu thụ các loại thảo dược vì tìm ra những nguồn có giá trị thực sự."

Cô ấy được cho biết mục đích của mình: Trở thành một công cụ của hòa bình và niềm vui. Đó là một tác nhân thay đổi không chính thức. Cô ấy dạy bằng cách làm gương trong bất kỳ hình thức tập hợp nào. Để thực hiện thiền vào buổi sáng khi thức dậy. Để đảm bảo cô ấy kết nối và cân bằng vào buổi sáng. Khi cô ấy đặt câu hỏi, câu trả lời đầu tiên sẽ là chúng tôi trả lời. "Cô ấy sẽ gần như không thể đặt câu hỏi ra trước khi nghe được câu trả lời."

Cô ấy có một câu hỏi về một sự kiện thể chất đã xảy ra vài tháng trước. Cô ấy nghĩ mình đã bị đột quỵ, và những người khác có mặt cũng nghĩ vậy. SIÊU THỨC đã nói rằng không phải vậy. Đó chỉ là sự điều chỉnh với các tần số và dao động của năng lượng đang thay đổi xảy ra vào thời điểm hiện tại.

SIÊU THỨC cũng đã nói (khi nói về các vấn đề thể chất) rằng sẽ tốt cho cô ấy nếu bổ sung canxi. Điều này liên quan đến những vỏ sò được xay nhuyễn mà cô ấy đã cho vào thức ăn trong kiếp sống khác, đó là canxi lactat – 1 dạng muối canxi. Sẽ tốt cho cô ấy nếu làm lại điều đó, dưới dạng canxi.

TRUY TÌM TRI THỨC – Chương 5: Che giấu thông tin

Joanne là một người phụ nữ khác không hài lòng với công việc của mình. Cô làm việc trong lĩnh vực bất động sản và đã thành công, nhưng cảm thấy không thỏa mãn. Cô đang viết bài hát như một sở thích bên lề và quan tâm đến việc học về chữa bệnh.

Tôi đã gặp rất nhiều trường hợp khách hàng quay về một kiếp sống quá khứ, nơi họ sống giữa những người dân thiếu hiểu biết và mê tín. Người đó sở hữu khả năng tâm linh hiện nay được coi là bình thường, nhưng trong những ngày đó, họ lại bị nghi ngờ rất lớn. Mỗi thị trấn hoặc làng mạc đều có “bà lão” của riêng mình. Một người có kiến thức về thảo dược và tinh dầu cũng như việc pha chế thuốc chữa bệnh. Họ có kiến thức đã được truyền lại cho mình, và mặc dù họ thường sử dụng nó để làm điều tốt, nhưng họ vẫn bị xem là khác biệt và điều này bị coi là một mối đe dọa. Người đó thường bị ngược đãi hoặc bị giết.

Tôi không thể đếm được số lượng trường hợp mà khách hàng đã bị thiêu sống, treo cổ hoặc chết theo những cách khủng khiếp khác. Có lẽ đó là điều mà tất cả chúng ta đều phải trải qua như một phần trong sự phát triển và trưởng thành của linh hồn. Ký ức ẩn giấu này thường được mang theo vào kiếp sống hiện tại của họ như một nỗi sợ vô thức về việc phát triển những khả năng này một lần

nữa, vì có thể điều tương tự sẽ xảy ra. Điều này khiến họ phát triển các triệu chứng thể chất hoặc bệnh tật, mặc dù họ không nhận ra nguyên nhân một cách có ý thức. Chúng ta biết rằng trong thời đại hiện tại, khả năng họ bị tổn hại hoặc bị giết vì niềm tin của mình là rất thấp. Tuy nhiên, trong một trường hợp, SIÊU THỨC đã nói: “Đúng vậy, nhưng họ có thể bị tổn thương bởi lời nói.”

Trong trường hợp của Joanne, có thể có điều gì đó để sợ hãi vì cô ấy khác biệt. Cô chắc chắn không phù hợp với khuôn mẫu mà những thời kỳ đó coi là chấp nhận được. Cô là một trong số những người mà tôi đã phát hiện ra và gọi là “những người thu thập.” Họ du hành qua các thiên hà để tìm kiếm và ghi lại thông tin. Họ thường tạo ra những thân thể có vẻ giống con người để hòa nhập. Mặc dù họ rất hiền hòa, ít tiếp xúc và không làm hại ai trong cuộc hành trình của mình, nhưng họ vẫn bị nhìn với sự sợ hãi và nghi ngờ.

~oOo~

Khi Joanne rời khỏi đám mây, cô thấy mình ở trong một thị trấn nhỏ, từ mô tả có vẻ như là vào thế kỷ 18 hoặc sớm hơn. Cô nghe thấy tiếng chuông rung.

Có rất nhiều người đang tập trung quanh một tháp chuông, nơi dường như là trung tâm của thị trấn. Khi họ rung chuông, có nghĩa là mọi người nên đến tháp để tìm hiểu điều gì đang xảy ra. Một linh mục đang đọc gì đó từ một cuộn giấy. Cô không thể nghe thấy ông đang đọc gì, nhưng cô biết đó là một thông cáo. “Tôi nghĩ ông ấy đang nói về tội lỗi, những người phạm tội. Những người cần phải nhận thức về tội lỗi đó đối với nhà thờ.”

D: Nó sẽ trở nên rõ ràng hơn. Bạn cảm thấy thế nào về thông cáo này?

J: Nó khiến tôi sợ hãi.

D: Tại sao nó khiến bạn sợ hãi?

J: Bởi vì điều đó không đúng. Không có ai phạm tội chống lại nhà thờ.

Tôi đã bảo cô nhìn vào chính mình. Cô là một cô gái tuổi teen rất trẻ với mái tóc dài, mặc một bộ đồ màu xám. Cô thấy mình có xích ở mắt cá chân. Cô càng trở nên hoảng sợ hơn khi thấy tay mình bị trói sau lưng.

D: Tôi có thể thấy tại sao bạn lại sợ hãi. Tại sao họ lại trói và xích bạn như thế này?

J: Để chế nhạo tôi. Nó giống như một sự nhạo báng. Vậy nên thông cáo đó là về cô. "Rằng tôi đã phạm tội chống lại nhà thờ. Nhưng tôi không hiểu họ đang nói gì. Tôi chỉ nói sự thật. Rằng chúng ta mỗi người đều là Chúa."

D: Ai là người bạn đang nói?

J: Mọi người mà tôi có thể nói.

D: Và họ nghĩ điều này là sai? (Có) Vậy sau đó đã xảy ra chuyện gì?

J: Tôi không thực sự biết. Nó quá rắc rối. Đây là những người mà tôi nghĩ tôi có thể tin tưởng. Và họ đã phản bội tôi.

Tôi đã cố gắng tìm hiểu điều gì đã xảy ra. Cô nói rằng cô không có gia đình trong thị trấn đó. Thực tế, cô thậm chí không sống ở thị trấn đó. Vì vậy, tôi đã yêu cầu cô quay ngược thời gian để xem điều gì đã xảy ra để đưa cô đến thời điểm này. Cô thấy rằng cô sống trong một cái chòi xa khỏi thị trấn, trong một khu vực với những ngọn núi và thung lũng đẹp. Có một ngôi làng nhỏ với những cái chòi tương tự, nơi nhiều nhóm sống. Những nhóm này rất gắn bó, và coi mình là an toàn khi sống trong vị trí cách biệt này. Tôi đã hỏi nhóm đó làm gì. "Chúng tôi học. Khoa học. Đây là một khoa học mà bạn không thể nhìn thấy, nhưng chúng tôi ghi chép lại. Chúng tôi viết và chúng tôi giấu nó lại."

Tôi biết rằng rất ít người trong thời kỳ đó có thể đọc hoặc viết, đặc biệt là phụ nữ, thường không được phép học. "Bạn có thể đọc và viết không?"

J: Chúng tôi vẽ hình.

D: Nhưng bạn đã nói rằng đó là một khoa học mà bạn không thể nhìn thấy?
(Đúng) Hãy cho tôi biết về nó. Làm thế nào bạn có được thông tin?

J: Trong tâm trí chúng tôi. Chúng tôi nhìn xa hơn cả những ngôi sao và chúng tôi vẽ hình của nó.

D: Toàn bộ nhóm có làm điều này cùng một lúc không hay thế nào?

J: Không. Có một thầy giáo. Chúng tôi đều tách biệt, nhưng chúng tôi đều cùng nhau, và một thầy giáo bắt đầu nó. Sau đó, tất cả chúng tôi có thể làm được. Và chúng tôi nhìn xa hơn bất kỳ ai có thể thấy. Chúng tôi nhận được hình ảnh, và sau đó chúng tôi vẽ chúng.

D: Bạn làm điều này như thế nào?

J: Nó giống như một chùm sáng ở giữa đầu của bạn. Chúng tôi quét. Nó phát ra từ giữa trán của thầy giáo. (Cô chỉ vào con mắt thứ ba.) Và nó bắn ra. Và sau đó tất cả chúng tôi có thể làm được. Chúng tôi cũng có thể phát ra một chùm sáng, nhưng ông ấy làm điều đó trước. Chúng tôi không mạnh mẽ như ông ấy. Ông ấy có một chùm sáng sáng hơn rất nhiều so với chúng tôi.

D: Vậy ông ấy chiếu nó ra?

J: Có thể đó là điều ông ấy làm. Ông ấy bắt đầu nó. Ông ấy chiếu nó tới chúng tôi khi ông ấy dạy chúng tôi. Và sau đó chúng tôi đi xa hơn với nó, nhìn xa hơn ông ấy. Rất, rất mạnh mẽ. Chúng tôi nhận được thông tin và chúng tôi vẽ hình của nó.

D: Bạn nghĩ thông tin đến từ đâu?

J: Rất, rất xa những ngôi sao. Tôi nghĩ đó là một thiên hà nào đó.

D: Vậy bạn nhận được thông tin từ cùng một nơi mỗi lần. Sau đó bạn vẽ các bức tranh. Và ghi lại thông tin?

J: Đó là những gì chúng tôi làm. Và sau đó chúng tôi giấu nó đi.

D: Tại sao bạn cảm thấy bạn phải giấu nó?

J: Bởi vì nó rất bất thường. Mọi người sẽ không hiểu nó.

D: Loại thông tin nào vậy? (Dừng lại) Bởi vì bạn có thể nói với tôi. Bạn an toàn với tôi.

J: Họ đang cho tôi xem các hành tinh. Chúng tôi theo dõi mọi thứ. Thực tế giống như một trạm. Và họ cung cấp cho chúng tôi thông tin cho trạm mà chúng tôi cần. Và đó là lý do tại sao chúng tôi phải giấu nó vì nó chỉ dành cho trạm đó.

D: Bạn có ý gì khi nói "trạm"?

J: Nó giống như một trạm dừng chân. Đó là thông tin dành cho một người cụ thể, ai đó cần nó, nhưng chúng tôi phải giấu nó. Chúng tôi phải giữ nó khỏi những người khác.

D: Nhóm của bạn đã làm điều này lâu chưa? (Có) Vậy có ai đó sẽ đến mà bạn cung cấp thông tin cho họ không?

J: Đó là lý do chúng tôi làm điều đó.

D: Họ đã đến trước đây chưa?

J: Chúng tôi được cho biết họ đã đến, nhưng chúng tôi chưa thấy điều đó.

D: Bạn có biết họ làm gì với nó không?

J: Đó là để giúp đỡ. Và đó là lý do chúng tôi rất tận tâm. Tôi đã làm việc này từ khi còn rất nhỏ.

D: Và toàn bộ nhóm cùng nhau làm điều này.

J: Vâng. Không có sự khác biệt giữa các gia đình. Nhưng chúng tôi ở trong những ngọn đồi nơi chúng tôi cố gắng giữ sự biệt lập.

D: Bạn có biết nhóm của bạn đến từ đâu không?

J: Chúng tôi được cấy ghép một cách đặc biệt, và chúng tôi vui mừng được ở đây.

D: Bạn có ý gì khi nói "cấy ghép"?

J: Chúng tôi phải xuất hiện theo một cách nhất định. Và đó không phải là cách mà chúng tôi thực sự như vậy, vì vậy chúng tôi được cấy ghép đặc biệt để làm việc ở những ngọn đồi này.

D: Bạn có ý là bạn không thực sự xuất hiện như con người không?

J: Chúng tôi phải xuất hiện như chúng tôi. Ý tôi là, có hình dạng mà chúng tôi trông như vậy, nhưng đó không phải là hình dạng của chúng tôi. Chúng tôi phải nhận hình dạng này.

D: Vậy bạn sẽ hòa nhập?

J: Vâng, nhưng chúng tôi biết chúng tôi khác biệt.

D: Bạn thực sự trông như thế nào?

J: Chúng tôi chỉ là ánh sáng thực sự. Nhưng chúng tôi phải nhận hình dạng này.

D: Bạn được bảo ở lại đó?

J: Vâng, để làm một công việc. Để lấy thông tin cho trạm.

D: Và thu thập nó, và sau đó ai đó sẽ đến và ...

J: Hấp thụ nó. Họ chỉ hấp thụ nó. Chúng tôi vẽ hình để chúng tôi có thể ... cảm thấy đúng khi vẽ hình. Thông tin đến từ một thiên hà nhất định.

D: Bạn cần lưu giữ loại thông tin nào khác?

J: Nó được mã hóa. Trong các bức tranh.

D: Bạn có hiểu ý nghĩa của nó không?

J: Vâng, nó đơn giản, nhưng không ai khác sẽ hiểu. Chúng tôi được dạy từ rất sớm. Thật kỳ lạ. Nó liên quan đến sức sống và năng lượng của nó. Tôi cứ nhìn thấy tập thể của chúng tôi, nhưng những gì chúng tôi làm thì không thể tin được. Tuy nhiên, chúng tôi trông rất bình thường. Đó là lý do tại sao chúng tôi phải giữ sự biệt lập. Nhưng chúng tôi bận rộn suốt 24 giờ. Chúng tôi làm điều này mọi lúc.

D: Bạn có phải ăn hay ngủ không?

J: Tôi không thấy chúng tôi ăn. Tôi không thấy chúng tôi ngủ. Chúng tôi không cần thức ăn.

D: Điều gì giữ cho bạn sống?

J: Năng lượng. Sức sống. Thật tuyệt vời. Chúng tôi ở trong hình dạng đó, nhưng chúng tôi không ở trong hình dạng đó.

D: Nhưng bạn liên tục tích lũy thông tin.

J: Tôi đang thấy một kim tự tháp ngược, một kim tự tháp nhọn nhưng đi vào lòng đất. Họ chỉ cho tôi cách mà nó chỉ xuống dưới đất. Nó rất sắc nhọn. Họ đã chỉ cho tôi rằng đó là nơi chúng tôi lưu trữ. Các tệp và tệp và tệp để lưu trữ, nhưng nó đi vào lòng đất. Và chúng tôi viết bằng ngón tay của mình.

D: Nó ở tại nơi bạn đang ở? (Có.) Kim tự tháp này có phải là vật thể vật lý, rắn không?

J: Rất vật lý. Nó được xây dựng vào lòng đất. Tôi có thể cảm nhận nó trong cơ thể mình ngay bây giờ. Tôi có thể thấy nó trong lòng đất và tôi có thể cảm nhận nó trong cơ thể mình cùng một lúc. Trên bụng tôi, trên ngực tôi. Như một kim tự tháp ngược. Nó lưu trữ thông tin. Họ muốn tôi cảm nhận nó để tôi biết nó ở đó. Nó hơi không thoải mái, nhưng không sao.

D: Tại sao nó lại ở bên trong bạn?

J: Tôi nghĩ đó là cách mà họ muốn tôi thấy. Nó thực sự ở trong lòng đất, nhưng thực ra có thể tất cả chúng ta đều có nó bên trong.

D: Thông tin, ý bạn là như vậy? (Vâng, vâng.) Vậy nó không chỉ được đặt trong lòng đất, mà còn bên trong bạn?

J: Vâng. Kỳ lạ.

D: Nhóm của bạn đã đặt kim tự tháp này vào lòng đất phải không?

J: Vâng, chúng tôi đã xây dựng nó. Nó là một vật thể rất, rất, rất vật lý. Đó là nơi chúng tôi giấu thông tin. Ôi! Nó là một trạm! Nó rất lớn.

D: Vậy nó có thể chứa nhiều thông tin?

J: Rất nhiều thông tin. Nó là một trạm. Ôi, trời ơi! – Bây giờ họ đang đến.

D: Bạn thấy gì?

J: Đó là nơi họ hạ cánh. Đó là một trạm. Có thể đó là một trạm bên trong lòng đất, và chúng tôi đang ở trên nó, cố gắng giả vờ như không có gì ở đó.

D: Cố gắng nguỵ trang nó, ý bạn là vậy?

J: Vâng, vâng. Chúng tôi trông thật nguyên thủy và nghèo nàn, và ngu ngốc. Nhưng đó là nơi trạm. Trạm là kim tự tháp này. Họ có thể vào trong và chúng tôi có thể thấy họ, nhưng không ai khác có thể.

D: Khi họ hạ cánh trông như thế nào?

J: Chỉ là những tia sáng, những tia sáng phẳng, những tia sáng ngang. Thật kỳ lạ khi họ hạ cánh với cách mà chúng tôi trông như vậy.

D: Họ đến bằng tàu hay gì?

J: Vâng, họ chắc chắn ở trong một chiếc tàu. Tôi thấy họ tất cả, và sau đó họ biến mất. Ôi, thật tuyệt!

D: Bạn nói rằng người bình thường không thể thấy điều này.

J: Không. Chỉ chúng tôi, tập thể. Đây là một trạm nơi họ đến để lấy thông tin mà chúng tôi có cho họ. Vì vậy họ đến và trao đổi thông tin.

D: Khi họ đến, họ có đi xuống kim tự tháp này không?

J: Vâng, họ đi vào, nhưng tôi không biết họ làm thế nào. Chúng tôi đợi họ. Họ đến khi cần, và lấy thông tin.

D: Bạn đưa thông tin vào kim tự tháp lớn này như thế nào?

J: Bằng tâm trí của chúng tôi. Ông ấy cho chúng tôi ánh sáng đó, sau đó chúng tôi vươn ra xa hơn, và chúng tôi nhận được thông tin. Và tôi không biết làm thế nào chúng tôi đưa nó vào đó. Tôi nghĩ nó chỉ xảy ra. Nó chỉ xảy ra.

D: Nhưng những người đó đến trong tàu....

J: Tôi không chắc họ là ai. Chúng tôi phải giữ hình dạng này để sống ở đây, và điều đó làm chúng tôi bối rối về việc chúng tôi là ai. Thực tế, nó rất bối rối.

D: Bạn có thể thấy những sinh mệnh nào đến trong tàu không?

J: Tôi không biết. Họ thực sự là năng lượng tốt. Chúng tôi biết họ là ai, nhưng chúng tôi không lo lắng về việc họ trông như thế nào.

D: Nhưng bạn đã được bảo là đến sống ở đây và giữ những hình dạng này?

J: Vâng, chúng tôi phải như vậy.

D: Ai đã bảo bạn làm điều này?

J: Chúng tôi chỉ nói rằng chúng tôi sẽ làm điều đó. Thật kỳ lạ khi chúng tôi ở đây. Chắc chắn đây là công việc của chúng tôi, và chúng tôi không biết tại sao. Chúng tôi chỉ nói rằng chúng tôi sẽ làm điều đó, và chúng tôi biết cách làm, và chúng tôi sẽ rất vui khi làm. Chúng tôi biết rằng trạm đó có thể chỉ cần năng lượng của chúng tôi. Thật khác biệt. Vì vậy, chúng tôi không biết tại sao chúng tôi lại có những thân thể này. (Cười) Chúng tôi trông thật ngốc nghếch.

D: Nếu không thì mọi người sẽ sợ bạn, tôi đoán vậy.

J: Vâng, đó là điều đã xảy ra.

D: Được rồi. Hãy tiến lên và tìm hiểu xem đã xảy ra điều gì. Làm thế nào bạn đến được thị trấn?

J: Tôi chỉ hơi quá tò mò. Tôi không thể ngừng quan sát mọi người. Khi tôi xuống đó, tôi rất khác biệt, nhưng vẫn giống nhau. Và tôi không hành động như họ, nhưng tôi cố gắng nói chuyện với họ.

D: Có ai khác trong nhóm của bạn cố gắng xuống đó không?

J: Không, họ biết rõ hơn. Tôi chỉ tò mò. Nhưng tôi có cách nói sự thật, và nó không có ý nghĩa gì với họ. Thật dễ dàng để tôi nói với họ sự thật.

D: Nhưng đó không phải là sự thật của họ, tôi đoán vậy.

J: Chắc chắn rồi. Và nó thật đơn giản. Tôi không định nói về trạm hay bất cứ điều gì. Chắc chắn là không. Tôi chỉ tò mò. Họ thật hài hước. Tôi chỉ muốn tìm hiểu thêm về họ. Tôi nghĩ cậu bé trẻ mà tôi là bạn đã nói với cha mẹ cậu ấy. Tôi thực sự thích cậu ấy, cậu ấy rất dễ thương và buồn cười. Sau đó cậu ấy đã sợ hãi vì nghĩ rằng sẽ gặp rắc rối. Tôi thực sự nghèo, nhưng tôi không cần gì cả. Và cậu ấy không hiểu tại sao tôi không cần gì. Vì vậy, cậu ấy đã nói ra.

D: Và bạn đã nói trước đó rằng điều duy nhất bạn nói với họ là về Chúa, phải không?

J: Vâng, rằng chúng tôi đều là Chúa. Và họ đã như “Không...!” Sau đó họ tập hợp mọi người lại. Họ sẽ bãi bỏ tôi – bất cứ từ gì. (Cười) Họ chỉ bắt tôi và bỏ tôi vào tù. Không có gì mà nhóm của tôi có thể làm. Họ biết rằng bất cứ điều gì sẽ xảy ra chỉ sẽ xảy ra. Những người này nghĩ tôi điên. Tôi không biết cậu bé đó nói gì với cha mẹ. Thì tốt hơn là loại bỏ tôi vì những gì tôi nói sẽ chỉ khiến mọi người sợ hãi. Và tốt nhất là không nên có loại thông tin đó. Vì vậy, đó là những gì họ làm. Họ có thể khiến tôi trông giống như một người nghèo khổ, điên rồ hoàn toàn. Họ chưa bao giờ thấy một người thực sự không cần thức ăn, bạn biết không? Họ thực sự sợ hãi. Tôi có một chút ánh sáng hơn nhóm, và thật khó để ẩn mình. Bạn hiểu ý tôi không? Nhưng tôi không muốn phải che giấu nó.

Trong một số câu chuyện trong các cuốn sách khác của tôi, nhiều người thuộc loại này có một ánh sáng hoặc một ánh sáng phát ra từ họ rất khó để che giấu. Có thể đó là điều mà cô ấy đang ám chỉ.

D: Vậy tiếng chuông và bản tuyên ngôn là để làm gì? (Vâng, vâng.) Và họ sẽ làm gì?

J: Tôi không biết, nhưng tôi có thể thấy cả nhóm của tôi đang theo dõi. Haha! Tôi biết họ đang nghĩ, "Bạn không nghe lời."

D: Sau đó thì sao? Bạn có thể tiến lên và xem họ sẽ làm gì với bạn.

J: Chà, không còn nhiều về tôi! Tôi có mặt một phút, sau đó không còn nhiều cơ thể của tôi sau đó. Họ đã thiêu tôi rất nhanh.

D: Đó có phải là lý do tại sao bạn bị xiềng xích và trói lại không?

J: Vâng. Họ đã thiêu tôi rất, rất nhanh. Có những người buồn không muốn tôi bị giết, vì vậy họ đảm bảo rằng điều đó diễn ra rất nhanh. Nó diễn ra bởi tiếng chuông. Họ muốn loại bỏ tôi vì họ sợ tôi. Tôi không có ý nghĩa gì. Luôn luôn như vậy. Nhưng nhóm của tôi chỉ như "dù sao đi nữa!" (Cười)

D: Họ không thể làm gì để ngăn chặn nó, hoặc họ thậm chí không thử?

J: Không, họ không thể. Nó là một phần của một bức tranh lớn hơn đến mức không có gì họ có thể làm. Họ không có quyền thay đổi kế hoạch, bạn biết không. Vì vậy, không còn nhiều về cơ thể. Buồn thật. (Cười khúc khích) Tôi đã rời khỏi cơ thể trước khi nó bị thiêu. Tôi đứng đó với vị linh mục xem mọi thứ. Ông ấy không biết điều đó. Tôi đứng đó với ông ấy, nói với ông ấy tôi xin lỗi vì ông ấy. Thật buồn. Tôi thực sự xin lỗi vì ông ấy.

D: Ông ấy đang làm điều mà ông ấy nghĩ là đúng, tôi đoán vậy.

J: Chà, có thể. Không, tôi cảm thấy tiếc cho ông ấy. Tôi nghĩ ông ấy chỉ là một con rối. Tôi nghĩ tâm trí tôi đã chạm vào tâm trí ông ấy một chút. Tôi nghĩ ông ấy biết một chút, và ông ấy cũng cảm thấy tiếc. Thật sự chỉ là một tâm trí với một tâm trí với một tâm trí, bạn biết không? Một số tâm trí có thể cảm nhận được điều đó, và một số thì không.

D: Vậy một số thì không sẵn sàng cho điều đó.

J: Đúng vậy. Nó quá khác biệt. Và khi bạn nói ra, tôi có thể cảm nhận được hình chóp ngược trong dạ dày của mình. Thật kỳ lạ.

D: Như bạn mang theo thông tin đó bên mình?

J: Vâng, vâng, vâng. Nó giống như một mã. Nhưng nó cũng có ở đây trên Trái Đất!

D: Vâng, đó là một nơi vật lý. (Vâng) Nhưng bạn có thể mang theo nó bên mình ngay cả sau khi bạn chết và rời khỏi cơ thể?

J: Vâng. Nó không rời đi.

D: Vậy bạn mang theo nó bên mình – cái gì, linh hồn của bạn, hay sao?

J: Tôi không biết.

D: Được rồi. Sau khi bạn rời khỏi cơ thể....

J: Tôi đã đi đâu? (Cười) Để tôi nghĩ. Tôi không trở lại với nhóm. Tôi không thể trở lại với nhóm. Tôi phải tiến lên. Tôi thấy mình như một chùm ánh sáng. Tôi nghĩ tôi phải quay trở lại với thiên hà. Tôi thực sự được định sẵn để làm điều đó, vì vậy đó là kết thúc công việc của tôi ở đó.

D: Vâng, bạn đã cố gắng để tạo ra sự khác biệt.

J: Đúng. Và tôi đã làm. Tôi đã làm. Và không quan trọng nếu tôi chết, đó là kế hoạch. Chắc chắn tôi đã biết điều đó. Nhưng vẫn, nó không vui chút nào. Và tôi thấy cậu bé nhỏ đã phản bội tôi. Cậu ấy rất dễ thương. Nhưng cậu ấy cũng sợ hãi. Cậu ấy không bao giờ mơ rằng điều đó sẽ xảy ra.

D: Bạn có hình dạng gì khi bạn di chuyển ra ngoài vũ trụ?

J: Không nhiều, chỉ là ánh sáng. Tôi di chuyển đến một nơi khác. Một thời gian khác. Họ chỉ giao cho tôi những nhiệm vụ. Có một nơi mà bạn có thể đi để nghỉ ngơi. Thật không thể tin được. Và các nhiệm vụ thì thật vui vẻ vì chúng rất ngắn. Bạn đi nghỉ ngơi, rồi lại đi đến một nhiệm vụ khác. Chúng rất ngắn, bạn gần như có thể cười với chúng. Bạn làm một nhiệm vụ và rồi quay lại. Và nó có thể ở bất kỳ đâu. Tôi không biết tại sao nhiệm vụ này lại như thế, nhưng nó là vậy.

D: Nhưng sau đó họ bảo bạn đi đâu đó khác.

J: Vâng, bạn chỉ đi xa đến một mức nào đó. Đó là những gì bạn làm! Chỉ đi từ nơi này sang nơi khác. Cố gắng học hỏi thêm và giúp đỡ.

D: Được rồi. Vậy hãy rời khỏi cảnh đó. Hãy để cô ấy tiếp tục với những gì mà cô ấy đang làm.

J: Không phải là một bức tranh tốt. Để lại cô gái tội nghiệp đó bị trôi như vậy.

D: Chà, chúng ta không cần phải để cô ấy bị trôi. Bạn là phần đã rời khỏi cơ thể vì cơ thể đã biến mất, đúng không?

J: Đúng, đúng. Đó chỉ không phải là một bức tranh tốt.

D: Bạn không cần phải nhìn thấy bức tranh đó. Chúng ta sẽ để phần khác của bạn, cái mà đã đi sang bên kia, tiếp tục con đường của nó, vì đó là một trải nghiệm để chịu.

Sau đó, tôi đưa Joanne trở lại cơ thể và gọi SIÊU THỨC (tâm trí siêu phàm) để tìm hiểu lý do tại sao nó lại chọn một kiếp sống không bình thường đó.

J: Cô ấy cần biết thông tin nào đó với cô ấy mà cô ấy đã quên. Cô ấy biết, nhưng cô ấy đã quên. Và cô ấy luôn muốn viết nó, nhưng cô ấy không dành thời gian.

D: Thông tin trong hình chóp?

J: Vâng. Nó được mã hóa, nó được ghi chép. Cô ấy chỉ cần viết nó ra.

D: Nhưng liệu cô ấy có hiểu nếu cô ấy viết ra không?

J: Ôi, có. Khi nó vào hình thức này ở trên Trái Đất, nó rất đẹp. Cô ấy có thể không biết khi viết ra, nhưng sau khi viết, cô ấy biết. Cô ấy sẽ hiểu, nhưng cô ấy sợ. Thông tin, bạn biết đấy, nó đưa cô ấy vào một tình huống rất khó khăn.

D: Cô ấy đã nhận được thông tin này chưa?

J: Ôi, có, từ khi cô ấy còn nhỏ. Cô ấy không biết một cách ý thức, nhưng khi còn nhỏ, cô ấy đã nhận được nó.

D: Vậy điều gì đã xảy ra?

J: Cô ấy đã cố gắng nói chuyện với mọi người về điều đó, nói chuyện với tất cả mọi người. Họ chỉ không thể xử lý được. Họ đã làm mọi cách để làm cho cô ấy cảm thấy ngu ngốc. Cô ấy cố gắng kể cho họ tất cả những gì cô ấy có thể thấy, để họ cũng có thể thấy được.

D: Cô ấy đã thấy gì khi còn nhỏ?

J: Những điều kỳ diệu, những bí ẩn, những ánh sáng. Cô ấy đã cho họ thấy, nhưng họ không thể xử lý được.

D: Cô ấy đã cho họ thấy điều gì?

J: Những chiếc tàu vũ trụ đặc biệt xuất hiện ở phía sau nhà.

D: Có những người khác có thể thấy nó không?

J: Có thể tôi chỉ nghĩ rằng họ có thể, nhưng họ không thể. Họ không hiểu. Điều đó khiến tôi cảm thấy rất ... tôi không biết. Chỉ là một áp lực lớn.

D: Vậy mọi người muốn Joanne dừng lại?

J: Ôi, vâng, vâng, vâng. Tôi đã phải dừng lại. Nhưng họ đã làm việc rất chăm chỉ để chỉ để bịt miệng tôi lại. Tôi thậm chí không biết tôi đã đi đâu. Tôi thậm chí không ở đó. Tôi chỉ rời đi vì ... tôi đã để Joanne làm điều đó, nhưng tôi đã rời đi vì nó thật quá khó khăn.

Điều này nghe có vẻ giống như một phần nào đó của tính cách Joanne đã tách ra. Đây có thể là điều mà các bác sĩ tâm thần gọi là "tính cách phân chia" khi một phần đang làm điều gì đó mà phần chính không biết. Nếu đúng như vậy, thì có vẻ như điều này không gây hại lâu dài cho tính cách của Joanne. (Tham khảo các cuốn sách "Convuluted Universe" của tôi để biết thêm thông tin về cách mà linh hồn của chúng ta được cấu thành từ nhiều mảnh hoặc mảnh vụn, tất cả đều có trải nghiệm hoặc cuộc sống riêng.)

D: Vậy Joanne phát hiện ra rằng việc nói về điều đó không có tác dụng gì. Nhưng bạn vẫn muốn cô ấy mang thông tin trở lại?

J: Vâng, cô ấy có nó! Và cô ấy biết điều đó. Cô ấy bận rộn quá nên không viết ra.

D: Cô ấy nói cô ấy cảm nhận được hình kim tự tháp ngược trong cơ thể mình? (Vâng) Điều đó là gì?

J: Bây giờ thay vì kim tự tháp, nó giống như một hình nón di chuyển rất nhanh.

D: Nó đến từ kiếp sống khác mà chúng ta đang xem à?

J: Theo những gì cô ấy biết thì nó luôn ở đó. Và nó chứa đựng thông tin rất, rất đẹp.

D: Khi nào điều này được đặt bên trong cô ấy?

J: Thật kỳ lạ, bây giờ tôi có thể cảm nhận được nó. Tôi đoán cô ấy đã đến đây với nó.

D: Bạn nghĩ cô ấy đã sinh ra với điều đó?

J: Tôi nghĩ vậy.

D: Nhưng cuộc sống này thì khó khăn....

J: Rất, rất khó. Không thể. Không ai thực sự muốn nghe điều đó. Nó quá tốt. Bạn biết không? Nó quá đẹp. Mọi người muốn điều xấu.

D: Có thể chúng ta đang đến thời điểm mà họ sẽ lắng nghe điều tốt.

J: Đáng lẽ ra là thời điểm đó. Tôi đang chờ. (Cười)

D: Trong kiếp sống đó, nhóm người của cô ấy đến từ đâu?

J: Vâng, họ đã đến, chắc chắn, như một nhóm. Tất cả chúng tôi đã đồng ý đến. Bạn không thể đến chỉ như bạn vốn có; bạn phải đến như vậy. Và bạn phải hòa nhập. Nhưng, chúng tôi thực sự không hòa nhập. Tôi không biết chúng tôi đang làm gì. Tại sao họ chọn nơi đó. Nhưng nơi đó rất quan trọng để thực hiện việc xây dựng đó, và sau đó đặt kiến thức vào đó. Đó là nơi phải có, vì vậy chúng tôi

phải trông giống như những người khác chỉ trong trường hợp họ tìm thấy chúng tôi. Cuối cùng chúng tôi đã bị phát hiện.

D: Toàn bộ nhóm?

J: Ồ, đúng vậy. Và đó không phải là một câu chuyện hay. Thực sự không quan trọng vì họ đều đã rời đi. Sau khi họ thiêu cô ấy, những người trong thị trấn muốn xem nơi cô ấy đến từ đâu. Và may mắn thay, chúng tôi đã chôn tất cả mọi thứ. Vì vậy họ đã biết điều đó sẽ xảy ra. Đó là rủi ro. Đó chỉ là công việc, và đó là rủi ro. Thế giới là như vậy, bạn biết không? Tôi nghĩ rằng tất cả họ đều đã bị thiêu.

D: Thông tin đó vẫn còn bị chôn giấu à?

J: Ồ, có chứ. Tại sao họ cứ nói về Pháp? Pháp. Có những ngọn đồi ở Pháp không? Tôi không biết. Có thể là có điều gì đó ở đó. Vâng, đó là nơi tôi cảm thấy nó đã ở.

D: Nhưng thông tin vẫn bị chôn giấu ở đó? (Đúng, đúng.) Nhưng con người có thể thực sự tìm thấy thông tin này không?

J: Nếu nó được định sẵn, tôi nghĩ vậy.

D: Tôi đang tự hỏi liệu nó có thực sự là vật chất không....

J: Hoặc etheric.

D: Rằng họ có thể tìm thấy nó và đọc nó.

J: Tôi không biết liệu người của Trái Đất này có thể, trừ khi có điều gì khác xảy ra ở đây. (Cười) Nhớ rằng, đó là một trạm.

D: Có thể nó không được định sẵn cho con người.

J: Nó được, và không được. Nó có và không có. Đó là một nơi năng lượng cần phải tồn tại. Đó là một nơi mà họ đã vươn ra để mang năng lượng. Nó phải nằm trong lòng đất tại nơi đó. Dù họ có tìm thấy hay không, điều đó không quan trọng. Đó chỉ là năng lượng cần phải có như một bộ ổn định. Và vì một lý do nào đó, Trái Đất rất quan trọng. Và vẫn còn quan trọng.

D: Joanne đang làm rất nhiều công việc với năng lượng, phải không?

J: Có. Đôi khi cô ấy thậm chí không biết mình đang làm gì. Đó là mã! Cô ấy biết! Cô ấy đã quên. Cô ấy đang làm việc với các mã, các con số và các chuỗi. Và đó là những gì cô ấy làm. Cô ấy kéo vào các thiên hà khác để thực hiện điều đó. Nhiều người trầm cảm đến tìm cô ấy để được giúp đỡ.

D: Cô ấy thực sự không biết nguồn năng lượng đến từ đâu, phải không?
(Không) Nhưng cô ấy đang kéo chuỗi số và mã từ những nơi khác?

J: Vâng, và từ chính bản thân cô ấy. Cô ấy có các mã. Tôi muốn cô ấy nhận thức được điều đó, và sau đó chúng tôi sẽ chỉ cho cô ấy phải làm gì với nó. Cô ấy cần biết rằng nó có ở đó. Khi cô ấy biết rằng nó có ở đó, cô ấy sẽ biết phải làm gì với nó. Nhưng cô ấy chưa biết rằng nó có ở đó. Phải nhận thức được điều đó. Tôn trọng nó và đừng sợ hãi nó.

D: Bạn muốn cô ấy mang điều này trở lại ký ức ý thức của mình? (Đúng, đúng, đúng.) Bạn có giúp cô ấy mang nó trở lại không?

J: Có. Tôi đã cố gắng giúp cô ấy. Nhưng thời gian đã gần kề! (Cười) Nó giống như nhìn vào chữ nổi, bạn biết không? Nếu cô ấy chỉ cần để nó đi qua mắt cô ấy đến tay cô ấy. Chúng tôi sẽ chỉ cho cô ấy như chữ nổi, đi vào mắt, qua não và trở lại từ miệng và tay cô ấy. Cô ấy sẽ không hiểu, nhưng cô ấy sẽ bắt đầu làm điều đó. Nó cũng đi qua những bài hát của cô ấy. Cô ấy sợ phải mang nó ra. Ý tôi là, cô ấy đã chết vì nó trước đây, vì vậy.... (Cười) Nó hơi khó khăn. Cô ấy đã chọn chết nhiều lần vì điều đó. Đó đã là cuộc phiêu lưu của cô ấy.

D: Nhưng trong cuộc sống hiện tại, cô ấy sẽ không chết vì điều đó.

J: Không, đây là nơi cô ấy không làm vậy. Nếu cô ấy chỉ cần chậm lại, dành thời gian và biết rằng nó có ở đó. Cô ấy phải nhìn thấy nó. Cô ấy cần biết rằng lần này cô ấy không ký kết thỏa thuận để trả giá bằng mạng sống của mình. Mặc dù cô ấy không sợ chết, nhưng đó chỉ là một trải nghiệm không vui lắm. Cô ấy đã làm điều đó hơi quá nhiều lần. Đôi khi bạn có thể khiến ai đó làm cùng một điều quá nhiều lần. Và tôi nghĩ đó là điều chúng tôi đã làm. Bạn rơi vào một khuôn mẫu. Cô ấy cần cảm nhận hình chóp ngược bên trong mình. Nhớ, nhớ bạn đến từ đâu. Nhớ tại sao bạn ở đây. Làm công việc của bạn. Nó giống như chạm vào một nút nhỏ, một công tắc nhỏ. Giống như "Bật nó lên." "Bật nó lên, bạn đã quên. Tại sao điều này lại ở đây?" "Bật nó lên trong đầu của bạn." Chỉ cần đừng quên những gì bên trong, đừng quên lý do bạn đến. Nhưng hãy tận hưởng nó, đây là sự tái sinh tốt nhất mà bạn có thể thực hiện điều này. Bạn không phải trả giá nữa. Bạn đã trả giá rồi. Hãy tận hưởng nó, chia sẻ nó. Đó không phải là thứ để chết vì nó.

TRUY TÌM TRI THỨC – Chương 6: Manna (thức ăn) từ thiên đường

Nicole đã là một y tá tại một bệnh viện lớn trong nhiều năm. Cô cảm thấy rất hài lòng khi có thể giúp đỡ những người bệnh. Tuy nhiên, cô cảm thấy không thoải mái; như thể có điều gì đó khác mà cô nên làm với cuộc sống của mình.

Khi Nicole rời khỏi đám mây, điều cô nhìn thấy chỉ là mặt nước tĩnh lặng xung quanh. Điều này thường có thể mang nhiều ý nghĩa khác nhau. Người đó có thể đang ở trong một chiếc thuyền trên mặt nước, hoặc trong một số trường hợp, họ có thể là một sinh vật biển. Tôi luôn để họ kể câu chuyện của riêng mình. Tôi nhận thấy rằng tôi không thể ảnh hưởng đến họ theo cách nào. Họ sẽ luôn báo cáo những gì họ thấy hoặc đang trải nghiệm. Trong trường hợp này, cô nói rằng

cô không ở trong bất cứ thứ gì, chỉ đơn giản là nổi trên mặt nước. Tôi hỏi cô cảm nhận về cơ thể của mình như thế nào. "Cảm giác như tôi không có cơ thể. Tôi chỉ là một ý nghĩ. Không phải là một cơ thể, chỉ là một ý nghĩ."

D: Bạn có cảm thấy mình là một phần của mặt nước, hay chỉ đang nổi trên mặt nước?

N: Chỉ đang nổi trên mặt nước. Cảm giác như mình đang lơ lửng vì đó là nơi tôi chọn để ở. Không có lý do gì, chỉ muốn gần gũi với mặt nước hơn. Nó rất bình yên và dễ chịu. Không có sóng, chỉ có những gợn sóng nhỏ. Nhưng tôi không thấy gì khác, chỉ có nước.

D: Rất yên bình. Như vậy bạn không có gì phải làm, đúng không?

N: Không, tôi không cần phải làm gì cả. Dù sao tôi cũng không bao giờ phải làm gì. Tôi chỉ tồn tại. Chỉ trải nghiệm. Chỉ cảm nhận. Tôi không có mục tiêu nào cả.

D: Bạn trải nghiệm điều gì?

N: Cảm giác ấm áp. Cảm giác ấm áp như thế nào. Một chút đu đưa của mặt nước nếu tôi muốn ngồi xuống. Nếu muốn gần hơn, tôi có thể. Tôi chỉ đang lơ lửng. Bây giờ tôi không cần phải làm gì khác. Thật tuyệt vời. Không có gì để làm. Tôi chỉ là một ý nghĩ.

D: Bạn có nghĩ rằng mình cần phải đi đâu không?

N: Không, tôi không nghĩ đến việc phải đi đâu cả. Chỉ cần tận hưởng. Đó là điều tôi nên làm ngay bây giờ. Mặt trời đang chiếu sáng và thật ấm áp. Không có gì khác. Chỉ là nước. Tôi có thể thấy một hoặc hai con cá. Đôi khi ánh sáng mặt trời lấp lánh trên mặt nước, nên khó nhìn. Chỉ cần thư giãn, tồn tại và tận hưởng.

Điều này có thể đã diễn ra trong một khoảng thời gian khá dài. Và mặc dù Nicole đang tận hưởng nó, tôi quyết định di chuyển cô bằng cách cô đọng thời gian đến khi có điều gì đó đang xảy ra. Tôi không biết liệu cô có tiếp tục là một ý nghĩ hay không, nhưng đột nhiên cô tuyên bố, "Tôi là một người đàn ông. Tôi có quần áo, nhưng nó không bình thường, thô ráp và có màu nâu. Đó là những gì được mặc, nhưng nó không cảm thấy thoải mái với tôi." Anh ta có mái tóc tối màu, dài vừa phải và trẻ trung, khỏe mạnh. Giày của anh, "Là da, chạt chội nhưng không có hỗ trợ. Chúng chỉ là những vật bằng da lỏng lẻo trên chân tôi. Chúng bảo vệ một phần khỏi những cành cây và đá, nhưng đôi khi vẫn làm tôi bầm chân. Tôi rất thích đi chân trần, nhưng rồi bạn sẽ bị đau chân." Anh đang ở trong một khu rừng dày đặc, đi lên một ngọn đồi trên địa hình gồ ghề. "Có cây cối xung quanh. Tôi yêu những cây đó. Tôi cảm thấy mình như một thợ săn, nhưng tôi đang săn một thứ không phải để ăn. Tôi đang đi đến một nơi nào đó." Anh đang mang một chiếc túi da nâu qua vai. Trong túi có một số trái cây khô, nhưng cũng có một vài thứ nhỏ khác. "Đá. Một số trong chúng thì sáng bóng, và có một viên đá rất đen. Tôi sử dụng chúng để bảo vệ sức khỏe, để tôi không bị ốm. Để bảo vệ tôi khỏi những điều có thể xảy ra với tôi."

D: Có ai đã dạy bạn cách sử dụng những thứ này không?

N: Có, một người đàn ông lớn tuổi. Ông ấy đã nói cho tôi cách sử dụng những thứ khác nhau để bảo vệ bản thân và bảo vệ người khác. Đó là những gì tôi đang làm. Tôi đang đi tìm ai đó để dạy. Tôi sẽ chỉ cho họ cách sử dụng những viên đá nữa. Bằng cách đó, tôi sẽ truyền lại thông tin. Nó đã được truyền cho tôi, và tôi sẽ truyền lại cho người khác. Tôi cũng làm việc với các tinh thể. Chúng sáng bóng, có những góc cạnh khác nhau. Lần này tôi không mang theo cái nào. Và những cảm giác của đêm tối cũng liên quan đến điều này, nhưng tôi không biết tại sao. Cách mà bóng tối như thế nào. Những gì có trong bóng tối đôi khi liên kết với những viên đá. Tôi không hiểu điều đó.

D: Bạn sẽ nhớ nhiều hơn khi nói. Nhưng tôi đoán bạn đã quen với rừng rồi. Nó không làm bạn khó chịu khi đi lang thang ở đó sao?

N: Không, nó rất thân thiện. Tôi yêu khu rừng. Tôi biết mọi thứ có trong rừng. Không có gì để phải sợ cả.

D: Bạn không mang theo vũ khí sao?

N: (Tỏ vẻ khó chịu) Không! Tại sao tôi phải làm vậy?

D: Oh, tôi chỉ đang nghĩ đến động vật.

N: Không, chúng là bạn của tôi. Chúng không làm hại tôi. Thực ra, tôi còn giúp chữa lành cho chúng nữa! Tôi thật sự làm! Tôi giúp chúng khi chúng bị thương. Không hiểu sao chúng không sợ tôi. Tôi tạo ra một năng lượng xung quanh chúng để giúp chúng chữa lành, vì vậy chúng không sợ tôi. Đôi khi chúng bị thương.

D: Vậy bạn biết cách truyền năng lượng? Có thể nói như vậy không?

N: Có! Tôi biết! Nhưng tôi cũng sử dụng những viên đá. Người đàn ông đã chỉ cho tôi cách sử dụng chúng.

D: Bạn đang mỉm cười. Chắc hẳn bạn thích những gì bạn đang làm.

N: Tôi thích, tôi thích. Tôi thật sự thích. Tôi giúp mọi thứ. Sức khỏe là điều quan trọng với động vật.

Anh sống một mình. Anh không sống gần những người khác. "Nó làm ô nhiễm. Tôi làm tốt hơn khi không có nhiều người. Thật sự thì tốt hơn nhiều."

D: Tôi đang nghĩ về người đàn ông đã dạy bạn.

N: Tôi thường xuyên thăm ông ấy, nhưng ông cũng sống một mình, trên một ngọn núi.

D: Bạn có gia đình không?

N: Không. Mẹ tôi, bà sống ở nơi mà những người khác sống, nhưng tôi thì không. Họ sống trong làng, nhưng tôi đã rời đi để có thể học hỏi. Những người khác đôi khi mang đến những năng lượng xấu. Vì vậy, tốt nhất là tôi nên ở một mình.

Tôi luôn cố gắng xác định một khoảng thời gian hoặc địa điểm, vì vậy tôi đã hỏi về loại nhà mà người của anh sống. "Chúng được làm từ những cành cây. Cành cây trên mái và cành cây trong tường. Nhỏ, màu nâu, không có ánh sáng. Tối tăm. Chúng ẩm ướt. Tôi chỉ sống bên ngoài, bất cứ nơi nào tôi tìm thấy một chỗ. Ở ngoài rừng thì tốt hơn. Nó cung cấp cho bạn năng lượng. Ở trong nhà thì ngược lại. Bên ngoài là nơi chúng tôi được dạy dỗ. Dù sao thì cũng tốt nhất là như vậy."

D: Còn khi thời tiết xấu thì sao?

N: Không phải vấn đề. Thời tiết là bạn của chúng ta. Nó không làm phiền tôi. Tôi không ngại bị ướt.

D: Không lạnh sao?

N: Không, không phải nơi tôi ở.

D: Nghe có vẻ là một nơi lý tưởng. Bạn làm gì để có thức ăn?

N: Bất cứ khi nào tôi cần thức ăn, nó đều có sẵn. Tôi có thể tìm thấy nó hoặc nó tự nhiên xuất hiện.

D: Tôi nghĩ đó là điều kỳ diệu.

N: Không, nó chỉ xảy ra thôi.

D: Bạn ăn loại thức ăn gì?

N: Bất cứ thứ gì đến. Tôi không biết đó là gì, nó chỉ xuất hiện.

D: Tôi nghĩ có thể đó là thứ gì đó mọc trong rừng.

N: Không, tôi có thể ăn thứ đó, và nó ngon. Nhưng thường thì thức ăn khác chỉ tự đến. Nếu tôi muốn, nó sẽ xuất hiện. Nó có màu trắng. Không có hình dạng gì, chỉ là một cục, nhưng rất ngon. Nó là tất cả những gì tôi cần. Nếu tôi rất đói, sẽ có nhiều hơn. Nếu tôi không đói lắm, nếu chỉ muốn một chút, thì chỉ một chút sẽ xuất hiện. Và nó chỉ ở ngay đó. Tôi chỉ cần muốn nó, và nó sẽ đến.

Nghe có vẻ rất giống với manna huyền bí đã nuôi dưỡng Mosse và dân của ông trong những cuộc lang thang trong sa mạc. Xuất hành 16:13: "Và buổi sáng, sương rơi xung quanh trại. Và khi sương rơi đã tan biến, thì xem, trên mặt đất hoang vắng có một thứ gì đó tròn nhỏ, nhỏ như sương giá trên mặt đất. Và khi con cái của Israel thấy điều đó, họ nói với nhau, 'Đó là manna,' vì họ không biết đó là gì. Mosse nói với họ, 'Đây là bánh mà Chúa đã ban cho các ngươi để ăn.' – 16:31: "Và họ gọi tên nó là Manna; và nó giống như hạt thì là, màu trắng; và vị của nó giống như bánh tổ ong làm với mật ong."

Khi Nicole tỉnh dậy, cô có một ký ức phần nào. Cô nói rằng cô thấy thức ăn mà cô tạo ra bằng ý nghĩ trông giống như một đồng cơ mẫn. Nó có thể có nhiều vị khác nhau, nhưng rất ngon.

D: Còn những người khác trong làng thì sao?

N: À, họ phải làm việc để có được thức ăn của mình. Họ phải trồng trọt. Họ đặt thứ gì đó vào đất và tạo ra thức ăn từ đó. Hoặc có người đi ra ngoài và săn những con thú nhỏ. Tôi thì không cần phải làm vậy. Tất cả những gì tôi cần làm là muốn điều gì đó và nó sẽ có ở đó. Đó là thức ăn rất ngon.

D: Điều đó có như vậy suốt đời bạn không?

N: Có, nhưng không phải lúc nào cũng như vậy. Dường như tôi không nên biết rằng mình có thể làm điều đó vì không ai khác có thể. Ngoại trừ người đàn ông. Ông ấy có thể làm được. Nhưng mẹ tôi không thích điều đó. Mẹ tôi nói thức ăn đó không đúng, vì nó không đến theo cách họ làm. Nó khác biệt, và không ai khác muốn những gì tôi có.

D: Họ muốn làm việc để có thức ăn.

N: Họ không muốn làm việc để có nó, nhưng họ nghĩ của tôi không đúng. Họ gầy gò quá! Họ gầy gò vì phải làm việc rất chăm chỉ để có được nó, còn tôi thì không.

D: Bạn có luôn có được thức ăn đó, ngay cả khi bạn còn nhỏ không?

N: Có, tất cả những gì tôi cần làm là muốn nó. Điều đó khiến tôi khác biệt. Và không ai khác có thể làm được. Không ai ngoại trừ người đàn ông. Ông sống ở trên núi. Nhưng tôi sẽ đi thăm ông. Tôi nghĩ ông là cha của tôi! Tôi không biết tại sao ông không sống trong làng.

D: Ông ấy có giống như những người còn lại không?

N: Không, ông không giống. Mọi người trong làng đều có làn da tối màu. Tóc tối màu. Ông có tóc vàng. Tóc sáng. Và làn da của ông thì sáng hơn. Tôi không biết tại sao ông lại khác biệt. Tôi giống mẹ mình hơn.

D: Nhưng ông ấy sống một mình trên đồi à?

N: Vâng, đó là một cái hố nơi ông có lửa, nhưng bên trong rất thoải mái. Nó ấm áp, và ông có mọi thứ ông muốn. Tôi thường đến thăm ông. Những người khác thì sợ.

D: Họ có biết ông ấy ở đó không?

N: Có. Họ biết, nhưng họ không được phép đi thăm ông. Ông là người có tất cả thông tin, nhưng mọi người đều sợ ông, ngoại trừ tôi. Ông có thể đã giúp họ, nhưng họ lại sợ. Ông đã dạy tôi nhiều điều, nhưng không phải tất cả những gì ông biết. Ông đã dạy tôi rằng tôi có thể làm được nhiều thứ. Tôi luôn biết cách tìm thức ăn. Điều đó rất dễ với tôi. Ông dạy tôi cách giữ gìn sức khỏe. Ông dạy tôi những gì sẽ xảy ra sau này, vượt ra ngoài... vượt ra ngoài thời điểm này.

D: Bạn nghĩa là gì?

N: Vượt ra ngoài khi tôi sẽ ở đây. Ông đã nói với tôi những gì sẽ xảy ra.

D: Ông đã nói gì với bạn?

N: Sẽ không còn ai có thể làm ra những thứ giống như tôi. Sẽ không còn thức ăn như vậy nữa vì mọi người sẽ sợ hãi, và họ sẽ đối xử tệ với nhau. Không như khi ông ấy còn ở đó, hay khi tôi còn ở đó. Tôi không muốn ở đó vào lúc đó. Mọi người rất tệ. Họ không chăm sóc lẫn nhau như mẹ tôi và những người trong làng. Họ không làm vậy. Đó là sau thời điểm đó. Sau khi tôi rời đi mãi mãi.

D: Ông đã dạy bạn gì về việc giữ gìn sức khỏe?

N: Có một số viên đá để tránh bị thương. Và một số viên đá để chữa lành những chỗ bị thương khi bạn ngã vào đá và bị đau, nó sẽ giúp cơn đau biến mất. Hoặc nếu ai đó đánh bạn và để lại dấu, nó sẽ làm dấu đó biến mất. Hoặc nếu ai đó đánh bạn bằng một viên đá sắc và tạo ra một vết rách, khiến cho da không còn, nó sẽ giúp vết thương đó biến mất và sẽ ổn thôi.

D: Thật tuyệt vời!

N: Ồ, đúng vậy. Tôi nghĩ như vậy! Nhưng mọi người khác thì sợ nó.

D: Người đàn ông này có phải là người trong làng không?

N: Không, không, ông ấy không đến từ đó. Tôi không biết ông ấy đến từ đâu.

D: Ông ấy có bao giờ nói với bạn không?

N: Có, nhưng đó là một bí mật.

D: Bạn có được phép nói cho tôi biết không?

N: Tôi cảm thấy mình có thể. Ông ấy đến từ một nơi xa hơn chúng ta có thể đi bộ mãi mãi. Ông đến từ một ngôi sao. Ông đã chỉ cho tôi biết ngôi sao nào. Tôi đã cố gắng nói với mẹ mình một lần, nhưng bà không tin tôi.

D: (Cười) Thì tất nhiên rồi.

N: Đó là sứ mệnh của ông. Đó là từ ngữ mà ông dùng. Đó là điều ông cần làm trong cuộc đời mình. Ông cần làm điều đó để giúp mọi người. Đây là nơi tôi có mong muốn giúp đỡ mọi người.

D: Ông có nói cách ông đến đây từ ngôi sao không?

N: Bằng một ý nghĩ. Ông đến bằng một ý nghĩ. Ông không có gì, chỉ là một ý nghĩ. Đó là tất cả những gì ông cần làm. Tôi chưa làm được điều đó.

D: Nhưng ông đang ở trong một thân xác mà bạn có thể thấy, phải không?

N: Đúng vậy, và ông rất đẹp mắt đối với tôi. Tôi thích cách ông ấy trông.

D: Làm sao ông ấy có được thân xác nếu chỉ là ý nghĩ?

N: Ông cũng có thể làm điều đó. Ông có thể làm bất cứ điều gì ông muốn. Nếu ông nghĩ về điều gì, ông có thể làm được. Giống như tôi có thể nghĩ về thức ăn và tôi có thể làm được. Nhưng những người khác thì không thích điều đó.

D: Bạn đã nói bạn cảm thấy ông ấy là cha của bạn?

N: Đúng vậy. Tôi nghĩ ông chỉ nghĩ về tôi vào mẹ tôi. Tôi không biết người ta có thể làm được điều đó. Ông chỉ nghĩ về tôi! Nhưng tôi là người duy nhất. Ông biết tôi sẽ giống ông hơn. Ai đó khác cần ở đó để chăm sóc mọi người.

D: Và ông đã giao cho bạn công việc đó?

N: Đúng vậy. Tôi đặc biệt.

D: Ông sẽ ở lại đó và giúp đỡ, hay bạn biết không?

N: Không, không lâu sau đó. Ông sẽ rời đi.

D: Sau khi bạn đã học mọi thứ?

N: Vì lý do nào đó, ông phải rời đi sớm. Ông phải rời đi trước khi tôi học được mọi thứ. Nhưng điều đó là bất ngờ. Ông phải rời đi trước khi ông muốn, vì lý do nào đó. Tôi không biết lý do đó là gì. Ông không nói với tôi. Ông chỉ bảo tôi rằng ông sẽ phải đi. Và tôi buồn vì tôi muốn ông ở đó.

D: Chắc hẳn ông ấy nghĩ bạn đã học đủ rồi.

N: Như nhiều điều ông có thể dạy tôi vào thời điểm đó. Nhưng tôi không lớn lắm. Tôi có thể đã học nhiều hơn. Tôi muốn học nhiều hơn, nhưng ông ấy phải rời đi. Ông chỉ nghĩ, và ông biến mất. Chỉ có vậy thôi. Ông chỉ nghĩ vậy. Đó là cách mà mọi người có thể làm được, có thể nghĩ ra và điều đó sẽ thành hiện thực.

D: Nhưng bạn biết đấy, hầu hết mọi người không biết họ có thể làm những điều này.

N: Đó là vì họ không thể làm những điều này. Họ không đến từ nơi đó.

D: Và bạn thì khác. Bạn không giống như những người khác.

N: Đúng vậy, vì ông ấy đã nghĩ về tôi. Tôi thích có khả năng làm những điều này. Nhưng chắc chắn sẽ có những người giống tôi ở đâu đó. Tôi nghĩ là phải có... Họ sống ở một nơi nào đó khá xa. Tôi không biết họ sống ở đâu, nhưng họ ở đâu đó trong rừng. Tôi sẽ nhận ra họ khi nhìn thấy. Tôi sẽ. Tôi luôn di chuyển. Tôi luôn phải đi đâu đó khác. Nên tôi không ở lại lâu ở một nơi nào đó. Tôi phải đi giúp ai đó.

D: Họ sẽ chấp nhận bạn giúp họ chứ?

N: Có, nhưng mọi người vẫn sợ tôi vì họ không biết tôi đã giúp họ như thế nào. Nên tôi không ở lại lâu ở một nơi nào đó. Tôi luôn di chuyển. Tôi luôn phải đi đâu đó khác. Tôi không có cơ hội ở lại.

D: Làm sao bạn biết khi nào ai đó cần bạn? Họ có liên lạc với bạn hay sao?

N: Tôi chỉ biết. Tôi biết khi nào đến lúc phải rời đi, và tôi chỉ đi đâu đó khác. Luôn có ai đó cần tôi ở đó. Không bao giờ có một nơi nào mà tôi được ở lại. Nhưng điều đó cũng ổn vì tôi thích rừng. Mọi thứ đều được cung cấp cho tôi, và nó dễ dàng như vậy. Tôi không phải làm gì cả. Tôi chỉ chăm sóc cho những người khác. Tôi luôn cảm thấy tốt khi biết điều đó.

D: Bạn có phải dạy ai đó không?

N: Khi đến lúc, tôi sẽ nghĩ về một ai đó. Khi tôi đủ lớn và đã đi đủ nhiều nơi, thì tôi sẽ nghĩ về một ai đó. Tôi sẽ tìm một người đặc biệt biết lắng nghe tôi. Sau đó, tôi sẽ nghĩ về họ. Và rồi tôi sẽ dạy họ.

D: Nếu không, nếu bạn là người duy nhất, bạn không muốn kiến thức bị mất đi.

N: Ôi, sẽ không bị mất! Nó sẽ không mất! Tôi sẽ có một đứa con trai. Nhưng chỉ một, chỉ một thôi. Có quá nhiều kiến thức để truyền lại.

D: Vậy bạn không thể có một lớp học.

N: Không. Phải là một người thôi. Quá nhiều điều để học. Không đủ thời gian cho tất cả những gì cần truyền đạt.

Tôi nghĩ rằng chúng tôi đã theo đuổi điều này xa nhất có thể, nên tôi đã đưa anh ấy tiến tới một ngày quan trọng.

N: Tôi đã bị đau chân. Và hôm nay không phải là ngày tôi chết, mà là vài ngày trước khi tôi chết. Thật quá sớm!

D: Chuyện gì đã xảy ra?

N: Một cái gì đó rơi trúng chân tôi và làm nó bị thương. Tôi không thể cử động. Tôi nghĩ chắc chắn đó là một cái cây. Nó nặng và lớn. Tôi không thể đẩy nó ra. Nó đau. Nó kẹt chân tôi. Tôi không thể thoát ra. Tôi có thể chữa lành, nhưng tôi không thể. Tôi không có đồ của mình, và tôi bị kẹt. Tôi đáng lẽ phải biết điều này sẽ xảy ra.

D: Tại sao bạn nên biết?

N: Bởi vì tôi phải biết mọi thứ. Nhưng tôi không biết điều này.

D: À, tôi không nghĩ ai cũng có thể biết mọi thứ.

N: Không, nhưng tôi đã biết mọi thứ. Tôi biết rất nhiều. Nhưng tôi không biết điều này sẽ xảy ra!

D: Bạn không thể chuẩn bị cho mọi thứ.

N: Đúng vậy. Và tôi không có túi của mình. Tôi không có những viên đá. Tôi có thể đã giúp nếu tôi có những viên đá. Tôi đã để chúng lại đó.

D: Nếu bạn có những viên đá, bạn có thể nâng cái cây đó lên không? Điều đó có làm bạn mạnh mẽ không?

N: Nó sẽ chữa lành, và tôi có thể đã lấy nó ra. Vâng, tôi có thể đã ra ngoài. Nhưng tôi không có chúng. Tôi lẽ ra luôn mang theo những viên đá. Đó là một điều ngớ ngẩn khi để chúng lại.

D: Bạn đã tìm thấy ai đó khác để dạy những điều này chưa?

N: Tôi đã làm điều đó rồi. Đó là nơi những viên đá ở đó. Tôi phải tìm thêm những viên đá.

D: Vậy bạn có thể nghĩ đến một người mà bạn có thể dạy không?

N: Có, con trai tôi. Nó còn rất nhỏ. Tôi chưa dạy nó mọi thứ. Không đủ thời gian.

D: Bạn có tìm thấy một người phụ nữ mà bạn có thể làm điều này không?

N: Có, cô ấy rất dịu dàng.

D: Cô ấy có hiểu những gì đang xảy ra không?

N: Không, vì đó không phải là cách diễn ra. Nhưng cô ấy hiểu đủ để tôi có thể có con trai. Và cô ấy để tôi mang nó đi. Điều đó rất hiếm! Hầu hết các bà mẹ giữ con của họ. Nhưng cô ấy biết tôi có thể làm những điều đặc biệt. Cô ấy muốn điều đó cho đứa trẻ của mình. Và tôi đã huấn luyện nó. Nhưng nó không ở bên tôi. Nó có những viên đá. Nhưng không sao, tôi thích nó có những viên đá hơn. Nó sẽ cần chúng.

D: Nó có hiểu đủ để biết cách sử dụng chúng không?

N: Có lẽ không. Nhưng có thể nó sẽ học. Có thể nó sẽ có đủ những gì tôi đã cho để có thể làm điều đó.

D: Bạn có dạy nó cách tạo ra thức ăn không?

N: Nó biết cách. Tôi không cần phải dạy nó điều đó. Nó đã biết rồi.

D: Có thể sẽ có những điều khác mà nó sẽ biết. Có thể nó sẽ học được qua cảm giác, trực giác và bản năng. Và nó sẽ có thể tìm ra những phần còn lại.

N: Đúng vậy, đúng vậy. Nó là một cậu bé thông minh. Tôi đã cho nó đủ. Tôi hy vọng nó sẽ biết những điều còn lại. – Vậy tôi đoán giờ là lúc của tôi. Nó lẽ ra không phải lúc của tôi, nhưng bây giờ thì đúng. Tôi lẽ ra phải ở lại lâu hơn. Tôi lẽ ra phải ở lại cho đến khi tôi trở thành một người già thật sự. – Tôi chỉ trở nên yếu dần. Không ai tìm thấy tôi.

Tôi đã đưa anh ấy đến sau khi cái chết xảy ra, và để anh ấy nhìn lại cơ thể của mình từ phía linh hồn.

N: Đó là một cơ thể buồn, tất cả bị co rúm lại. Nó không quá già. Nó có thể già hơn, nhưng không phải. Nó bị co rúm dưới cái cây đó. Tôi không biết làm thế nào mà cái cây đó lại đổ xuống trúng tôi.

D: Đôi khi mọi thứ đều có lý do của nó.

N: Chắc hẳn là như vậy.

Sau đó, tôi hỏi anh ấy bài học nào anh ấy nghĩ mình đã học được từ kiếp sống đó, khi nhìn từ góc độ đó.

N: Qua việc du lịch, tôi đã học được rằng không nên sợ hãi khi ở một chỗ. Tôi không lẽ ra phải ở lại một chỗ. Đi du lịch là điều tôi cần làm. Và học hỏi những điều mới mẻ trong hành trình. Tôi đã học được rằng không nên sợ hãi và ở lại

trong một ngôi làng như mọi người khác. Một số người sợ hãi những điều chưa biết. Họ chỉ muốn ở lại với những gì họ biết là an toàn. Tôi đã từng làm như vậy từ lâu rồi. Tôi đã biết rõ hơn. Tôi phải đi và thử những điều mới.

Tôi đã để người đàn ông lại đó và cho Nicole trôi đi, sau đó gọi linh hồn cao cả của cô ấy. Tôi hỏi tại sao nó lại chọn kiếp sống đó để cô ấy nhìn thấy.

N: Cô ấy cần biết rằng việc tiếp tục chữa lành rất quan trọng. Cô ấy cần nhận thức về khả năng mà mình có, và rằng cô ấy còn nhiều khả năng khác mà cô ấy không hề biết đến.

D: Cô ấy sử dụng một số khả năng để chữa lành như một y tá.

N: Còn nhiều điều để học. Còn nhiều việc phải làm.

D: Nhưng trong kiếp sống đó, anh ta đã sử dụng đá, đúng không?

N: Đúng vậy. Bạn phải tiến bộ qua các kiếp sống. Bạn phải sử dụng bất cứ vật liệu nào bạn có cho đến khi bạn đến nơi mà bạn không có bất kỳ vật liệu nào, nhưng bạn có thể làm điều đó một cách bản năng.

D: Vậy cô ấy không cần công cụ nào bây giờ sao?

N: Không. Cô ấy nghĩ mình cần, nhưng không cần. Đây là những nạng mà chúng ta học tập. Chúng ta sử dụng những viên đá và tinh thể này. Nhưng bạn đến một giai đoạn mà bạn không cần gì cả. Bạn sử dụng suy nghĩ. Suy nghĩ là rất mạnh mẽ. Suy nghĩ là tất cả những gì bạn cần. Kiếp sống vẫn ở đây trên Trái Đất, và nó quá gắn bó với Trái Đất đến mức mọi người không nhận ra rằng bạn có thể chỉ cần sử dụng suy nghĩ. Họ nghĩ rằng họ phải sử dụng vật chất, nhưng bạn không cần. Đây là cách chúng ta tiến bộ.

D: Mọi người luôn hỏi tôi về các nghi lễ mà họ có thể sử dụng.

N: Nghi lễ giống như những bước chân đầu đời. Bạn sử dụng những bước chân nhỏ để đến nơi bạn có thể làm những gì bạn cần. Và bạn không cần những nghi lễ đó nữa.

D: Ý bạn là Nicole đã tiến bộ vượt bậc rồi sao?

N: Đúng vậy, nhưng cô ấy không biết điều đó. Cô ấy không biết cách để đến đó. Cô ấy lẽ ra phải chữa lành và dạy bảo. Nhưng tôi không biết cách nào để chỉ cho cô ấy. Cô ấy sẽ phải phát triển.

D: Nhưng cô ấy làm việc như một y tá, nên cô ấy ở trong môi trường chữa lành.

N: Điều đó không đủ. Cô ấy cần phải làm điều gì khác nữa.

D: Cô ấy có nên sử dụng khả năng chữa lành của mình trong bệnh viện không?

N: Không, điều đó đã qua rồi. Cô ấy cần phải tiến bộ, nhưng chúng tôi không thể chỉ cho cô ấy cách tiến bộ. Cô ấy muốn biết, nhưng chưa đến lúc. Điều đó sẽ đến. Cô ấy đang làm việc với trẻ sơ sinh và trẻ em, và điều đó rất quan trọng. Nhưng đó chỉ là những bước nhỏ đến nơi chúng ta cần đến. Cô ấy cần làm nhiều hơn, suy nghĩ nhiều hơn, mở lòng hơn. Và những điều này sẽ đến. Không có trường học. Kiến thức sẽ đến từ trên cao, từ những điều vượt qua, nếu cô ấy cho phép. Cô ấy muốn có trường học, nhưng đây không phải là điều có thể dạy. Đây là điều đến trong cuộc sống của bạn từ những nơi khác.

D: Bạn nói "từ những nơi khác" là ý gì?

N: Từ những nơi không phải ở đây.

D: Không phải của Trái Đất?

N: Đúng. Những thực tại khác. Thực tại? Có đúng không? Những nơi khác không phải ở đây. Không vật chất. Không nặng nề. Đó là một nơi khác, nhưng không nặng nề.

D: Đó không phải là một nơi vật chất rắn chắc?

N: Đúng vậy, nhưng nó nhẹ hơn nhiều. Nó nhiều suy nghĩ hơn vật chất. Điều này sẽ đến, nhưng vào thời điểm của nó. Cô ấy muốn làm nhanh.

D: Mọi thứ phải xảy ra đúng lúc. Nhưng bạn có thể nói với cô ấy không, cô ấy có nên làm chữa bệnh trực tiếp hay loại khác?

N: Việc chạm vào người khác giúp ích. Nhưng chủ yếu là suy nghĩ, giống như khi người đàn ông đó nghĩ về thực phẩm. Đó là cùng một loại năng lượng. Suy nghĩ sẽ giúp. Suy nghĩ sẽ truyền vào khả năng. Điều đó có vẻ không hợp lý, nhưng đó là những gì xảy ra. Những suy nghĩ truyền vào và khả năng xảy ra.

Theo từ điển, "infuse" có nghĩa là truyền đạt hoặc chiết xuất những phẩm chất nhất định.

D: Nhưng bạn biết con người chúng ta thích được dạy dỗ và chỉ bảo những điều.

N: Có những điều không thể chỉ bảo. Chúng được học qua suy nghĩ. Điều đó tốt vì bạn đang giúp quá trình suy nghĩ. Cho phép mở rộng ý tưởng để mở rộng tâm trí. Tâm trí càng cởi mở thì càng dễ dàng để truyền đạt khả năng vào người đó. Cô ấy biết những điều này đang đến với mình. Chỉ là sẽ mất một thời gian. Cô ấy đang vội. Cô ấy sợ rằng điều gì đó sẽ xảy ra với mình, ngăn cản cuộc sống trước khi cô ấy học được bài học này. Cô ấy không cần phải lo lắng về điều đó. Cô ấy sẽ ở đây. Chỉ là sẽ mất một thời gian. Cách duy nhất là tin vào bản năng và trực giác của mình. Không có sách nào, không có trường học nào. Không có gì mà bất kỳ ai biết bây giờ là đúng hoàn toàn. Nó chỉ sẽ đến. Cô ấy sẽ biết những điều này. Nó mạnh hơn trực giác. Nó sẽ là sự nhận thức. Cô ấy phải cho phép điều đó và không sợ hãi vì điều kiện con người là sợ hãi. Chạm vào người

khác sẽ chữa lành họ. Có rất nhiều người nói họ có thể làm điều này, nhưng đó không phải là sự thật. Nhiều người trong số họ không thể. Những người trên ... thiết bị giao tiếp ... ừm...

D: Bạn có ý nói đến truyền hình?

N: Đúng rồi, đúng rồi. Họ nói họ có thể làm điều đó, nhưng không đúng. Họ chưa thể làm điều đó. Có những người ngoài kia có thể làm điều đó, nhưng những người này lại nói rằng họ có thể. Họ đang làm tổn thương những người đó bằng cách nói dối. Nhưng sẽ đến lúc có nhiều người có thể làm điều đó. Bằng cách chạm vào và suy nghĩ, họ có thể chữa lành cho mọi người.

D: Bạn đã nói có một số người đang làm điều đó. Họ có thể vẫn đang ở hậu trường.

N: Bạn sẽ có nhiều kiến thức về điều đó hơn tôi.

D: Ý tôi là họ không cho mọi người biết.

N: Chỉ có một vài người như bạn mà họ không sợ nói chuyện. Họ kể cho bạn mọi thứ. Nhưng bạn phải lắng nghe để biết ai có thể làm điều đó và khuyến khích họ vì họ cũng cảm thấy sợ hãi. Nhưng chúng tôi đang cố gắng gửi ngôn ngữ của việc chữa lành và truyền đạt khả năng. Nhưng mọi người đều cảm thấy cô đơn, và họ sẽ không còn cô đơn. Nhưng họ không hiểu rằng họ có khả năng này. Những người này đang lạc lối vì họ không biết ai để trò chuyện. Họ sợ rằng mọi người sẽ không hiểu và chấp nhận họ.

D: Nhưng điều này sẽ trở thành tự nhiên khi Nicole có thể làm được?

N: Đúng vậy. Sẽ có nhiều người làm điều đó hơn. Nó sẽ xảy ra trước khi cô ấy rời khỏi cuộc sống này.

D: Cô ấy có nên tiếp tục làm việc ở bệnh viện trong thời gian này không?

N: Cô ấy có thể, không quan trọng theo cách nào cả. Cô ấy sẽ nhận được sự truyền năng lượng khi đến thời điểm. Mọi người được định sẵn làm điều này sẽ nhận được nó vào cùng thời điểm.

D: Nhưng bạn không thể cho chúng tôi biết sẽ mất bao lâu sao?

N: Ồ, một thời gian. Sẽ trong lúc các bạn vẫn còn ở đây. Nicole vẫn còn ở đây. Nhưng sẽ không xảy ra ngay lập tức.

D: Vậy điều đó sẽ xảy ra trong cuộc đời của chúng ta, nhưng không phải ngay bây giờ.

N: Đúng vậy. Bằng cách nào đó, nỗi sợ hãi phải rời khỏi con người, và sẽ có một sự mở ra của tri thức. Sẽ có một làn sóng tri thức bắt đầu thẩm nhập. Và cùng với điều này sẽ là sự chữa lành.

D: Vậy chúng ta sẽ tham gia vào tất cả những điều này.

N: Tất cả mọi người sẽ tham gia, nhưng chỉ những người thực sự quan tâm mới là những người chữa lành. Tất cả mọi người trên Trái Đất sẽ tham gia vào làn sóng này, nhưng con người quá sợ hãi để có thể mở lòng đón nhận nó. Họ sẽ quá sợ hãi để mở lòng với nó. Nhưng những người chữa lành và những người như các bạn sẽ đứng ở tuyến đầu. Họ sẽ là những người nhận được nhiều lợi ích nhất từ điều này, còn những người sợ hãi thì không. Sẽ cần có những khả năng đặc biệt. Nhưng sẽ có đủ người để giúp những người khác tiến bộ.

D: Tôi có nhiều người đến với tôi và họ được cho biết rằng họ sẽ trở thành người chữa lành.

N: Đúng vậy, tất cả bọn họ. Vâng. Chúng ta cần càng nhiều người chữa lành càng tốt vì sẽ có một bệnh dịch lớn trên hành tinh này.

D: Bạn có ý gì?

N: Một bệnh dịch khủng khiếp... đó là một căn bệnh xấu. Nó có thể gây tổn hại nặng nề đến mức không thể hồi phục được. Căn bệnh đó, sẽ cần rất nhiều người chữa lành nghĩ tích cực để đối phó với những gì có thể xảy ra.

D: Đây có phải là một căn bệnh ảnh hưởng đến con người không?

N: Vâng! Ồ, ồ, mọi người sẽ bị ốm! Ồ, điều đó không tốt chút nào!

D: Loại bệnh nào?

N: Ô nhiễm môi trường.

D: Là thứ gì đó từ không khí?

N: Từ mặt đất, và mặt đất đáng lẽ phải lành mạnh. Nhưng nó đã không như vậy một thời gian rồi, và sẽ không còn như vậy nữa. Sẽ cần rất nhiều người chữa lành để giúp con người vượt qua nếu có thể. Đã có rất nhiều cảnh báo, nhưng không ai lắng nghe. Điều đó sẽ xảy ra.

D: Điều đó sẽ xảy ra qua thực phẩm mà chúng ta đang ăn sao?

N: Thực phẩm, nước. Nước là tệ nhất. Nhưng thực phẩm, nó đến từ mặt đất. Và không có gì có thể làm để cứu tất cả mọi người.

D: Ý bạn là nó đang bị ô nhiễm?

N: Vâng, và sẽ cần tất cả mọi người suy nghĩ tích cực và hành động tích cực để có thể vượt qua điều này. Nó quá lớn. Nó bao trùm tất cả mọi thứ. (Bị sốc bởi những gì cô ấy đang thấy.) Ôi trời!

D: Tôi tự hỏi điều gì sẽ xảy ra mà cần nhiều người chữa lành đến vậy.

N: Ô, sẽ cần nhiều người chữa lành hơn số người hiện có! Ôi trời – thật buồn!
Rất nhiều người sẽ chết!

D: Điều này đang xảy ra dần dần bây giờ, hay sẽ xảy ra tất cả cùng lúc?

N: Nó đang xảy ra bây giờ, nhưng những ảnh hưởng sẽ được biết rõ trong mười năm tới. Trong mười năm nữa, ảnh hưởng sẽ rõ ràng hoàn toàn.

D: Điều này ảnh hưởng như thế nào đến cơ thể?

N: Đúng vậy. Tôi cần nói "mười năm." (Phiên này được thực hiện vào năm 2005.)

D: Điều này sẽ ảnh hưởng đến người dân sống ở các thành phố nhiều hơn những người sống ở nông thôn không?

N: Đó là điều đáng buồn. Nó ảnh hưởng đến tất cả mọi người như nhau. Những thứ mà con người cho vào lòng đất, nó sẽ thấm vào nước. Sẽ không có nơi nào an toàn. Những người chữa lành sẽ phải đến và thanh tẩy con người và đất đai.

D: Vậy những người chữa lành sẽ được bảo vệ khỏi căn bệnh này chứ?

N: Không, không nhất thiết. Một số người trong số họ cũng sẽ chết.

D: Đó là lý do tại sao cần có nhiều người chữa lành đến vậy? (Vâng) Tôi nghĩ nếu họ phải giúp những người khác, họ sẽ phải được bảo vệ.

N: Không có sự bảo vệ nào cho việc này. Nó ở khắp mọi nơi. Sự bảo vệ duy nhất sẽ đến từ nơi nào đó khác.

D: Bạn có nghĩ điều đó sẽ xảy ra không?

N: Nếu chúng ta may mắn, điều đó sẽ xảy ra. Họ sẽ thương hại chúng ta. Nếu chúng ta thực sự muốn làm điều đúng đắn, họ sẽ giúp chúng ta. Nếu chúng ta tiếp tục như bây giờ, họ sẽ không giúp. Có rất nhiều người ngoài kia sẽ giúp nếu chúng ta bắt đầu bằng cách làm sạch những gì chúng ta có bây giờ. Nếu không, họ sẽ để chúng ta tự tìm con đường của mình. Họ không thể can thiệp. Nếu chúng ta đã đi đúng hướng, họ có thể giúp chúng ta.

TRUY TÌM TRI THỨC – Chương 7: Chỉ cần mặc một chiếc áo khoác

Pamela đã làm việc cho một công ty môi trường. Cô ấy vừa bị sa thải do những vấn đề và mâu thuẫn với sếp. Cô đã phát hiện ra sự thiếu trung thực trong công ty và cảm thấy có trách nhiệm phải báo cáo. Hiện tại, cô tự hỏi liệu mình có nên theo đuổi một hướng đi khác thay vì quay lại thế giới doanh nghiệp hay không. Đây chính là mục đích của buổi trị liệu. Tôi luôn tin rằng Tiềm thức (SIÊU THỨC) sẽ đưa khách hàng đến đúng thời điểm và địa điểm phù hợp nhất để giải thích các vấn đề trong cuộc sống của họ, mặc dù lúc đầu đối với tôi điều đó có vẻ không hợp lý. Tôi biết mọi thứ sẽ được giải quyết trước khi chúng tôi kết thúc vì “họ” có thể nhìn thấy bức tranh toàn cảnh.

Pamela nhìn thấy mình đang đứng trên một ngọn đồi nhìn xuống một thị trấn nhỏ. Cô ấy thấy mình là một người đàn ông lớn tuổi với bộ râu dài màu xám, mặc những bộ quần áo dài đơn giản được quấn quanh cơ thể. Ông đang cầm một cây gậy nên tôi nghĩ ông có thể là một người chần chừ. Nhưng cô ấy nói không, rằng ông ấy là một người thông thái, một trưởng lão, một người chữa bệnh. Ông sống trong một túp lều nhỏ ở rìa khu rừng phía trên thị trấn. Túp lều không có nhiều thứ, nhưng trọng tâm chính là một cái nồi trên bếp lửa nơi ông chuẩn bị các loại thảo dược và thuốc. Ông tự trồng một số loại thảo dược và hái những loại khác từ trong rừng. Ông nói rằng mình chưa từng được đào tạo về công việc này, nhưng theo bản năng, ông biết phải dùng loại thảo dược nào để

giúp những người đến. Ông sống một mình nhưng có vẻ thích công việc của mình vì ông cảm thấy mình đang giúp đỡ mọi người. Ông không chỉ dùng thảo dược mà còn dùng tay. Ông có thể chữa lành bằng cách chạm vào các bộ phận nhất định trên cơ thể người bệnh.

Tôi đã có nhiều buổi trị liệu mà trong đó người tham gia là một người chữa bệnh, sử dụng các chất tự nhiên. Nhiều người trong số họ có được kiến thức này một cách tự nhiên, và những người khác được dạy bởi một bậc thầy thông thái. Mặc dù họ đã làm rất nhiều điều tốt cho mọi người, họ vẫn bị xem xét với sự nghi ngờ và sợ hãi. Họ thường sống trong sự cô lập vì mọi người không cho rằng họ là con người bình thường như những thành viên khác trong cộng đồng. Những kiếp trước này là những ví dụ tốt về vai trò của nỗi sợ hãi trong sự phát triển của nhân loại. Con người luôn sợ hãi những điều họ không hiểu, và họ không thể tin tưởng vào những điều chưa biết, lạ lẫm và xa lạ. Chúng ta đã tiến xa so với những thời kỳ đó. Ít nhất, chúng ta không giết người vì niềm tin của họ nữa. Nhưng tôi vẫn nhận thấy dấu vết của nỗi sợ hãi đó ngay cả trong thời hiện đại.

D: Bạn nói rằng không ai dạy bạn làm điều này. Bạn chỉ biết cách làm thôi sao?

P: Vâng, tôi luôn biết cách. Tôi học điều này từ những con vật trong rừng.

D: Có cách nào khác ngoài việc sử dụng thảo dược và chạm vào họ để chữa lành cho mọi người không?

P: Tôi nói chuyện với họ. Đôi khi đó là tất cả những gì họ cần. Đôi khi rất đơn giản. Đôi khi không phải vậy. Đôi khi họ cần mang thuốc về để nhắc nhở bản thân về việc chữa lành. Thực ra nó không thực sự làm gì cả. Đôi khi có. Nó có thể. Họ không thực sự cần nó, nhưng họ cần nó để nhớ. Việc chữa lành mà không có thuốc khiến họ sợ hãi.

D: Bạn biết rằng họ thực sự có thể tự chữa lành. Đó có phải là ý bạn không?

P: Đúng vậy, nhưng đôi khi họ sợ hãi. Họ muốn ai đó khác làm việc đó, và điều đó không sao cả. Và đôi khi họ sợ tôi, nhưng họ vẫn đến. Đôi khi ngay cả khi tôi giúp họ, điều đó khiến họ sợ hãi hơn vì họ nghĩ rằng tôi là điều gì đó đáng sợ. Bởi vì họ không tin rằng họ có thể làm được, ngay cả khi tôi nói với họ rằng "họ có thể". Thật dễ dàng hơn để sợ hãi.

D: Không có lý do gì để sợ hãi, nhưng tôi đoán đó là cách mà một số người thường có.

Anh ta đã khám phá ra nền tảng của những gì tôi dạy trong các lớp học của mình. Rằng ai cũng có sức mạnh bên trong để tự chữa lành cho chính mình. Tuy nhiên, vì họ không tin rằng mình có thể có được sức mạnh tự nhiên này, họ nghĩ rằng họ cần ai đó bên ngoài để làm công việc chữa lành cho họ.

Tôi quyết định đưa anh ta tiến tới một ngày quan trọng, và anh ta nói, "Tôi thấy họ đang đi lên đồi. Họ cầm theo đuốc. Tôi biết họ sẽ đến. Họ đến để đốt nhà của tôi."

D: Tại sao họ lại làm vậy?

P: Tôi chữa lành cho mọi người. Không ai được phép làm điều đó. Chỉ có Chúa mới có thể chữa lành. Họ nói tôi không thuộc về Chúa.

D: Nhưng họ đã tìm đến anh, phải không?

P: Ồ, tất nhiên rồi. Có ai đó đã thuyết phục họ rằng đó là tà ác. Nó chẳng có ý nghĩa gì cả. Họ không hiểu rõ. Tôi không thuộc về nhóm của họ.

D: Anh không đến từ thị trấn đó, đúng không?

P: Không, tôi trông khác biệt. Tôi rất khác họ. Họ rất giản đơn. Còn tôi thì không. Tôi đến từ một nơi khác. Tôi đến để giúp họ. – Và họ sẽ đốt và nghĩ rằng họ đã giết tôi, nhưng thực ra họ không giết được tôi. Tôi chỉ đơn giản là rời đi.

D: Anh đến từ một nơi khác? – Anh đang mỉm cười.

P: Có vẻ như tôi đến từ những vì sao, vì tôi sẽ không chết. Tôi đã cố gắng giải thích khi đến, nhưng họ không lắng nghe và nghĩ rằng nếu giết tôi, tôi sẽ biến mất.

D: Nhưng anh nói rằng anh đến để giúp họ?

P: Đúng vậy, nhưng anh chỉ có thể giúp đến mức độ nào đó thôi.

D: Có ai nói với anh đi đến nơi đó không?

P: Tôi có thể chọn. Tôi đã chọn. Đó là một khả năng giúp đỡ và có một số sự tiến bộ. Tôi nghĩ rằng mọi người có thể học được. Tôi nghĩ rằng tôi có thể dạy họ, và một số người đã học được. Nhiều người trong số họ đã được dạy, nhưng điều này cũng sẽ làm họ sợ hãi. Họ sẽ không thể làm như họ có thể, nhưng họ sẽ nhớ trong một thời gian.

D: Họ sẽ không mất hết kiến thức chứ?

P: Không.

D: Nhưng anh đã nói rằng anh đến từ những vì sao?

P: Vâng, đó là một nơi khác.

D: Kể cho tôi nghe về nơi đó. Anh đã cười như thể đó là một nơi tốt đẹp.

P: Có rất nhiều người trong chúng tôi đến và làm việc đó.

D: Anh quyết định đến theo nhóm à?

P: Ở những nơi khác nhau, chúng tôi thường đi một mình đến mỗi nơi.

D: Nhưng khi đó anh sẽ xa những người khác trong nhóm của mình.

P: Đúng vậy, nhưng đó là một khoảng thời gian ngắn. Chỉ đến và cố gắng giúp đỡ, để lại một ít kiến thức.

D: Kể cho tôi về nơi mà anh đã đến?

P: Đó là một con tàu.

D: Anh có cùng loại cơ thể khi anh ở trên tàu không?

P: Không. Chúng tôi khác biệt. Chúng tôi không có cùng cơ thể, nhưng chúng tôi thích nghi để xuống đây. Chúng tôi phải làm vậy. Cơ thể phải được điều chỉnh phù hợp với nơi này và hình dáng để có thể làm được. Chúng tôi khác biệt và điều đó là ổn. Quan trọng là phải khác biệt, nhưng không quá khác biệt.

D: Nếu không, anh có thể làm mọi người sợ hãi?

P: Đúng.

D: Vậy cơ thể bình thường của anh trông khác biệt?

P: Đúng, hình dáng có chút khác biệt.

D: Có ai bảo anh đến làm việc này không?

P: Đó là việc chúng tôi làm. Sự tiến hóa của nhóm là cố gắng thúc đẩy mọi thứ tiến lên. Hoặc mang đến cho họ một chút kiến thức, một ít công nghệ. Nếu không thì mất quá nhiều thời gian. Một số nhóm làm tốt hơn các nhóm khác. Một số nhóm không quá sợ hãi. Nó phụ thuộc vào hệ thống niềm tin của nhóm đó. Nếu nhóm đó đã sợ hãi rồi thì việc vượt qua khó khăn hơn. Nhưng nếu họ đã tiến lên, thì có thể đạt được nhiều tiến bộ hơn mà không phải làm việc quá nhiều với nỗi sợ hãi.

D: Anh đã làm việc với nhóm này ở ngôi làng đó bao lâu rồi?

P: Ồ, không. Có lẽ chỉ trong một đời người.

D: Anh có phát triển cơ thể này từ khi đã trưởng thành không?

P: Ồ, có.

D: Vậy anh không phải bắt đầu từ khi còn là một đứa trẻ?

P: Không.

D: Anh đã chọn loại cơ thể này để anh có thể hòa nhập.

P: Đúng vậy, nhưng khác biệt. Những người dân, màu da của họ khác biệt. Vì vậy, màu da mà tôi chọn cũng khác, sáng hơn, để thu hút sự chú ý. Nhưng vì họ còn đơn giản trong sự tiến hóa của mình, điều này có thể đi theo hai hướng. Nó có thể trở thành một thứ giống như thần thánh và sau đó xung đột với những gì họ coi là thần của mình, và bạn không bao giờ biết nó sẽ diễn ra như thế nào.

D: Bạn không bao giờ biết họ sẽ chấp nhận bạn như thế nào.

P: Không, nhưng đủ để một số người học được về thảo dược có tác dụng, và một số khác học cách sử dụng trí óc của mình. Còn những người khác thì không muốn tin rằng họ có thể tự làm điều đó; họ muốn một vị thần.

D: Vậy một số người sẽ có thể tiếp thu kiến thức đó và sử dụng nó?

P: Đúng vậy.

D: Nhưng trong trường hợp này, họ nghĩ rằng bạn không làm việc với các vị thần của họ?

P: Đúng vậy.

D: Vì vậy, họ nghĩ rằng bạn là ác quỷ?

P: Tất cả đều xoay quanh quyền lực và y học, và ngôi làng cảm thấy họ đang mất quyền lực. Đó thực sự là tất cả những gì xảy ra.

D: Vậy họ xem bạn là một mối đe dọa?

P: Tôi đã cố gắng làm việc với họ. Người này đã học được và sau đó nghĩ rằng anh ta có thể tự làm và tiến bộ vẫn sẽ được thực hiện. Ban đầu điều đó rất đặc biệt đối với anh ấy vì tôi đã làm việc với anh ấy đầu tiên. Nhưng sau đó những người khác đến, và anh ta không còn đặc biệt như trước. Anh ta muốn có tất cả kiến thức cho riêng mình, vì vậy anh ta đã quay những người khác chống lại tôi.

D: Vậy anh ta là người chịu trách nhiệm cho việc gửi những người lên đồi với những ngọn đuốc?

P: Đúng vậy.

D: Bạn cảm thấy thế nào về việc anh ta làm điều đó?

P: Ồ, không sao đâu. Đó là điều mà họ vẫn luôn làm.

Điều này tốt vì anh ta không mang lòng tức giận đối với họ, vì điều đó tạo ra nghiệp có thể được mang theo đến kiếp sống hiện tại này.

D: Chà, bạn đã nói họ đang đi lên và bạn nghĩ họ sẽ đốt ngôi nhà. Chuyện gì đã xảy ra?

P: Họ đốt ngôi nhà và đi.

D: Điều gì xảy ra với bạn?

P: Tôi nghĩ rằng cơ thể đó sẽ bị đốt.

D: Bạn thấy gì?

P: Chỉ ngồi đó trong ngôi nhà và bị đốt.

D: Bạn không cố gắng thoát ra?

P: Không. Không có lý do gì.

D: Nhưng bây giờ bạn đang ra khỏi cơ thể đó nhìn nó phải không? (Có.) Bạn sẽ làm gì bây giờ?

P: Quay lại và chọn một cơ thể khác và làm lại mọi thứ. Tôi vẫn sẽ giúp.

D: Bạn có định quay lại con tàu không?

P: Có ... bất cứ điều gì đó. Đó là nơi tôi lấy cơ thể khác. Tôi có thể chọn.

D: Bạn đã nói, "Bất cứ điều gì đó." Nó không giống như một con tàu phải không?

P: Nó đã từng. Tôi thấy một vật thể kiểu kim loại, nhưng tôi không biết.

D: Bạn đã nói đó là nơi bạn quay lại để lấy cơ thể? (Có) Điều đó xảy ra như thế nào?

P: Nó gần giống như một vỏ.

D: Bạn đang trở lại đó bây giờ và tôi đoán bạn đang chuẩn bị cho cái tiếp theo. Bạn đã nói bạn muốn ra ngoài và làm lại?

P: Đó chính là những gì chúng tôi làm. Đó là công việc của chúng tôi.

D: Nó không làm bạn nản lòng khi điều gì đó như vậy xảy ra?

P: Tôi không cảm thấy cảm xúc gì cả.

D: Làm thế nào bạn có được cơ thể tiếp theo? Thủ tục ra sao?

P: Chỉ cần chọn nơi và lấy những gì đã học được từ trải nghiệm trước đó và hình thành cho phù hợp. Có thể nó đã được hình thành quá khác biệt, vì vậy tôi sẽ phải thử lần sau để ... nó giống như tâm trí có thể tạo ra cơ thể. Nó dễ dàng. Vì vậy, lấy những bài học đã học và làm cho chúng có thể tương tự hơn; có thể khác hơn, nhưng bạn thử ... Nó giống như chỉ là một cái vỏ. Bạn chỉ cần thay đổi nó. Sau đó, bạn chỉ cần bước vào. Bạn chỉ xuất hiện. Nó không phải là một cuộc đời đầy đủ. Không phải là bạn được sinh ra. Bạn chỉ mặc cái vỏ lên và bước vào.

D: Bạn tạo ra cái vỏ trên con tàu, hay bạn mặc nó ở nơi bạn đến?

P: Nó xảy ra một cách tự nhiên khi bạn xuất hiện.

D: Khi bạn quyết định đi đâu?

P: Có. Bạn chỉ cần đi vào đó.

D: Bạn luôn vào trong đó với tư cách là một người trưởng thành?

P: Có. Bạn có thể chọn không, nhưng nó hoạt động tốt hơn.

D: Bạn không muốn lãng phí thời gian làm trẻ con. (Đúng.) Bạn cũng không quên kế hoạch của mình theo cách đó.

P: Không. Đây là một điều khác so với một kiếp sống. Trong một kiếp sống, họ có một kế hoạch. Đây là một nhiệm vụ.

D: Đó là điều gì bạn quyết định làm để giúp đỡ.

P: Để dạy.

D: Vì vậy, lần tới bạn sẽ chọn một nơi khác và bạn sẽ chữa lành và dạy họ?

P: Ôi, có. Và đôi khi nó kéo dài lâu hơn những lần khác. Và tôi sẽ học cách đối phó với họ tốt hơn. Chúng tôi là một nhóm nhỏ làm điều này.

D: Bạn đã từng có những kiếp sống không?

P: Có, đây chỉ là một, và nhiệm vụ là phục vụ mục đích này ở nhiều nơi.

D: Bạn đã có một cuộc sống thể xác trên Trái Đất trước đây chưa?

P: Nhiều. Đây chỉ là một nhiệm vụ. Một lựa chọn để dành khoảng thời gian đó cho việc dạy dỗ, giúp đỡ. Tôi dạy. Tôi học, nhưng nó khác với nhiều kiếp sống mà tôi sẽ học được. Nhưng các cơ thể và nhiệm vụ chỉ là những phần của kế hoạch sống đó. Sau đó, tôi chuyển sang một cuộc sống khác. Nhưng trong kiếp sống này, công việc là xuống một nhóm cụ thể và giúp họ trong một khoảng thời gian. Và mặc một lớp áo người để làm điều đó, rồi quay trở lại. Và tôi có thể làm điều đó nhiều lần tùy thích cho đến khi tôi chọn hóa thân thành người lần nữa. Tôi chỉ muốn thử nghiệm. Tuy nhiên, nó luôn có vẻ kết thúc giống nhau. Có một thời điểm mà nỗi sợ xuất hiện và họ không còn tin tưởng nữa, và sau đó tôi phải rời đi.

D: Đó không phải là công việc của bạn để cố gắng thay đổi nỗi sợ đó?

P: Tôi có, và một số người làm tốt với điều đó. Nhưng sau khi tôi rời đi, họ không phải lúc nào cũng đi đúng hướng hoặc nó sẽ phai nhạt theo thời gian. Mỗi người thì khác nhau, nhưng có nhiều người sẽ làm được. Nhưng nhìn chung, tiến bộ vẫn được thực hiện ngay cả khi nỗi sợ xuất hiện. Tiến bộ vẫn được tạo ra. Không sao cả. Tôi không có cảm xúc theo cách này hay cách khác về bất kỳ điều gì. Nó không quan trọng.

D: Bởi vì bạn không thực sự là người đó. (Không) Bạn chỉ đang trải nghiệm. (Có) Nhưng bạn có kiến thức về những gì xảy ra mà bạn có thể mang theo không?

P: Có, nhưng vì nó không phải con người, nên không có cảm xúc con người.

D: Được rồi. Nhưng bây giờ bạn đã ra khỏi cái đó, và bạn đã nói bạn đi và chọn một cơ thể khác.

P: Nhưng nó vẫn không phải con người. Đó vẫn là cuộc sống đó.

D: Bạn có nhận ra rằng bạn đang nói qua một cơ thể con người mà chúng ta gọi là Pamela không? (Có) Điều đó có phải là một trường hợp khác không? (Ồi, có.) Chuyện gì đã xảy ra?

P: Tôi muốn thử từ phía con người. Nó rất khác.

D: Bạn quyết định sống một cuộc sống trọn vẹn?

P: Ồi, có, rất nhiều. Chúng tôi đã có rất nhiều, rất nhiều cuộc sống mà đôi khi thật khó để làm người.

D: Nhưng khi bạn chọn vào cuộc sống với tư cách là Pamela, bạn có lập kế hoạch không?

P: Tất nhiên rồi.

D: Kế hoạch là gì khi bạn đến? Bạn hy vọng đạt được điều gì?

P: Mọi thứ ... mọi thứ. Để giải quyết tất cả các đầu dây lỏng lẻo và hiểu biết. Để giải quyết những bài học con người đã được thu thập qua tất cả các kiếp sống. Để làm sạch điều đó và điều này, để học những gì cần được học.

D: Khi bạn lập kế hoạch của mình, bạn có thiết lập rằng sẽ có những trở ngại không?

P: Chúng phải có.

D: Tại sao phải có trở ngại?

P: Làm thế nào bạn chứng minh rằng bạn đã học được điều gì đó?

D: Tôi đang nghĩ rằng sẽ thật tuyệt nếu vào một cuộc sống mà không có vấn đề gì. (Cô ấy cười.)

P: Chúng ta có thể chọn điều đó, nhưng nó không thú vị như có vẻ đâu. Chúng ta không nhất thiết phải gặp những vấn đề lớn. Nếu không có bóng tối, bạn sẽ không nhận ra ánh sáng. Nếu bạn không làm điều đó cho chính mình; nếu mọi thứ đều được sắp đặt và dễ dàng, bạn có thể chọn điều đó và chỉ trải nghiệm cuộc sống con người, nhưng sẽ không có sự phát triển nào trong đó. Chính những thách thức là sự phát triển. Thật dễ để hiểu điều này trong tinh thần. Nhưng để biến điều đó thành hiện thực với tư cách là một con người thì lại là một chuyện khác.

D: Vậy ý tưởng chính là để phát triển? (Tất nhiên.) Để học hỏi nhiều hơn?

P: Làm chủ cảm xúc con người. Thật khó khăn khi là con người nhìn thấy họ đến với những ngọn đuốc. Đó là lý do tôi không muốn làm điều đó nữa.

D: Nhưng bạn biết khi bạn vào trong cơ thể, bạn sẽ quên kế hoạch của mình.

P: Vâng, nhưng khi bạn đã trải qua điều đó và bạn chọn lập một kế hoạch khác, bạn chọn vẫn làm công việc đó nhưng không có cảm xúc. Đó là sự lựa chọn. Sau đó, sau đó, hãy thử một số trải nghiệm con người lần nữa và có thể hiểu ngay cả với những cảm xúc con người.

D: Kết hợp cả hai?

P: Vâng. Trong kiếp sống khác mà có thể chọn cơ thể và đi dạy, không có nỗi sợ và không có cảm xúc hài lòng nào cả, vì vậy bạn mất cả hai. Bạn có thể trải nghiệm và thu được kiến thức và chia sẻ kiến thức, nhưng bạn không nhận được sự hài lòng hay nỗi sợ khi bị người khác giết hại và những thứ tương tự vì bạn không nhận được cả hai. Vì vậy, bạn không có niềm vui mà bạn có được từ việc chia sẻ trong con người, nhưng bạn cũng không có nỗi sợ. Vì vậy, thử thách tiếp theo là cố gắng có được điều đó trong hình thức con người, trải nghiệm niềm vui và hạn chế nỗi sợ và vẫn thực hiện điều đó. Điều quan trọng là học cách vượt qua nỗi sợ. Điều đó rất khó khi người ta đến gần bạn với những ngọn đuốc dưới hình thức con người, bởi vì bạn biết bạn sẽ mất đi hình thức con người. Trong trường hợp khác, đó chỉ là một lớp áo. Nó không có ý nghĩa gì. Nhiệm vụ là học trong hình thức con người. Nó chỉ khác mà thôi.

D: Nghe có vẻ như bạn phải rất tiến bộ khi cố gắng làm những điều này. (Có) Ai đó, trong một cuộc sống con người, bị mắc kẹt trên bánh xe karma xoay vòng, sẽ không đủ tiến bộ để tạo ra sự phân tách đó, phải không? (Không.) Vì vậy, có vẻ như bạn đã làm điều này rất lâu rồi.

P: Vâng. Đây sẽ là lần cuối cùng. Tôi có thể chọn khác đi nếu tôi muốn. Chúng ta luôn có thể thay đổi suy nghĩ của mình.

D: Bạn nghĩ đây là lần cuối cùng bạn trải nghiệm làm người?

P: Đó là kế hoạch, nhưng kế hoạch có thể thay đổi. Và sau đó, ý chí tự do và sự lựa chọn vào trong cuộc sống này, và có thể một cuộc sống rất nhẹ nhàng sẽ rất tuyệt khi trải nghiệm.

D: Bạn có nghĩ rằng bạn đã học được mọi thứ mà bạn có thể học chưa?

P: Rất nhiều điều đã được thực hiện, vâng.

D: Không có lý do nào để trở lại lần nữa sao?

P: Chỉ vì vui vẻ thôi.

~oOo~

Trong một số cuốn sách của tôi, ngay cả những cuốn được viết hơn hai mươi năm trước, có đề cập đến những người có khả năng biến hình. Tuy nhiên, họ không bao giờ được nhắc đến trong bối cảnh tiêu cực như một số tác giả hiện đại đang nói. Họ là những loại được đề cập trong chương này và những chương khác trong cuốn sách này. Họ luôn là những sinh mệnh đã đến hoặc được gửi đến để giúp đỡ các loài đang gặp khó khăn trên Trái Đất. Họ đã đến trong một khoảng thời gian không thể đếm được. Họ không đến qua quy trình bình thường của việc được sinh ra và sống một cuộc sống thể xác. Họ tạo ra một cơ thể phù hợp với nền văn hóa mà họ sẽ sống. Họ làm điều này để không làm sợ hãi những người mà họ sẽ sống cùng. Họ luôn có mặt để giúp đỡ, để dạy dỗ, vì vậy họ cố gắng làm việc trong khả năng đó. Nhiều người trong số họ, ngay cả ngày nay, đang làm việc trong ngành y tế, nghề giáo dục, để có thể giúp đỡ bằng cách chia sẻ kiến thức của mình. Họ không tác động, mà chỉ đơn giản là chia sẻ và dạy dỗ. Họ bị cấm tham gia tích cực vào việc quản lý một xã hội. Điều đó sẽ trái ngược với quy tắc đầu tiên: không can thiệp. Vì vậy, họ luôn ở trong bóng tối. Nhiều người, ngay cả ngày nay, có lẽ đã từng tiếp xúc với một trong những người này mà không hề biết.

~oOo~

Tôi nghĩ đã đến lúc tiến hành liệu pháp và hỏi những câu hỏi của Pamela. Tôi hỏi liệu họ có thể trả lời các câu hỏi hay tôi cần phải đến một ai đó cao hơn. Họ nói rằng họ nghĩ họ có thể cố gắng trả lời một số câu hỏi. "Có vẻ như bạn biết rất nhiều về Pamela," tôi nói.

P: Có nhiều người ở đây biết điều đó.

D: À, cuộc sống hiện tại mà cô ấy bước vào không hề vui vẻ. Đó không phải là một cuộc sống dễ chịu mà cô ấy thiết lập, với tuổi thơ khó khăn và mọi thứ. Tại sao cô ấy lại tạo ra một kế hoạch khó khăn như vậy?

P: Đó là để giải quyết tất cả các vấn đề trong một cuộc sống. Nó rất phức tạp. Tất cả các bài học còn lại và karma từ tất cả các kiếp sống đều được sắp xếp để được giải quyết.

D: Tất cả những thứ còn sót lại? (Có) Và cô ấy chỉ có thể làm điều đó bằng cách có một tuổi thơ rất tệ?

P: Nó không tệ đến mức đó, nhưng có một số tổn thương xảy ra. Đó là sự cân bằng trong karma và do lựa chọn vì những vấn đề đó cần phải được đối mặt một lần nữa và vượt qua.

Pamela đã từng bị lạm dụng tình dục khi còn nhỏ, và cha mẹ cô không tốt với cô lắm. "Cô ấy đã chọn trở thành phụ nữ và chọn năng lượng đó và bị tấn công theo cách đó." Điều đó có vẻ tàn nhẫn, và có những lúc tôi thấy khó tin rằng một linh hồn sẽ chọn hoàn cảnh như vậy. Tất nhiên, về mặt tinh thần, điều đó có vẻ rất rõ ràng và dễ giải quyết. Tôi hỏi liệu cô ấy có nghiệp chướng nào từ kiếp trước với những người này trong cuộc đời mình không. Họ nói rằng có, nhưng giờ đã giải quyết xong rồi. Cuộc hôn nhân của cô ấy cũng là một trải nghiệm tồi tệ, và họ nói rằng cô ấy có thể giải quyết nhanh hơn. Cô ấy không cần phải ở trong đó lâu như vậy. Họ đồng ý rằng tất cả những "rác" còn sót lại đã được giải quyết, và cô ấy không cần phải quay lại trừ khi cô ấy muốn.

Chúng tôi đã trả lời hầu hết các câu hỏi của Pamela và đưa ra những câu trả lời có giá trị. Sau đó, chúng tôi đến một khối và họ nói rằng họ không có thông tin, vì vậy tôi hỏi liệu có ổn không nếu tôi gọi một người khác có thể trả lời các câu hỏi. Họ đồng ý, tôi cảm ơn họ và gọi SIÊU THỨC ra. Câu hỏi đầu tiên luôn là tại sao nó lại chọn kiếp sống cụ thể đó để Pamela nhìn thấy.

P: Vì vậy, cô ấy có thể thấy rằng nó là như nhau.

D: Nó có giống nhau không?

P: Có. Cô ấy cũng chỉ đang mặc một chiếc áo khoác. Nó chỉ là một chiếc áo khoác con người.

D: Đúng, chỉ là một lớp vỏ con người. Tôi luôn gọi nó là "bộ đồ". (Có) Tại sao bạn muốn cô ấy biết điều đó?

P: Cô ấy quên. (Cô ấy đang mỉm cười.) Tất cả có vẻ rất thực vì nó là như vậy. Những con người có cảm xúc và điều đó rất thực, nhưng cuối cùng thì nó vẫn như nhau. Tất cả đều là linh hồn. Tất cả đều là một.

D: Tất nhiên, trong sự tồn tại khác đó không có cảm xúc nào liên quan.

P: Đúng, điều đó dễ dàng.

D: Anh ấy đã giúp đỡ mọi người nhưng không cần phải cảm thấy điều gì cả.

P: Không, nhưng bạn sẽ bỏ lỡ điều tốt đẹp khi bạn bỏ lỡ nỗi đau. Đó là bài học.

Cảm xúc rất quan trọng. Bạn không thể chỉ loại bỏ chúng.

D: Pamela đã chọn một cuộc sống khó khăn lần này.

P: Đúng, và nó khó hơn mức cần thiết. Có những nhiệm vụ phải thực hiện, nhưng nó đã trở nên khó khăn. Các nhiệm vụ là như nhau, nhưng cô ấy đã bị cản trở.

D: Nhưng cô ấy đã học được nhiều điều, phải không? (Ồi, có.)

Tôi sau đó đã đặt câu hỏi mà phần kia không thể trả lời. Pamela đã có một buổi thối miên với một người bạn đã tham gia lớp học của tôi, và một điều gì đó đã xuất hiện mà cả hai người họ đều không hiểu. Họ được cho biết rằng có điều gì

đó đã xảy ra khi cô ấy còn là một đứa trẻ hoặc rất nhỏ, dẫn đến việc một phần linh hồn của cô ấy bị lấy đi. Điều này không nghe có vẻ đúng với tôi.

P: Sự tin tưởng. Đó là sự tin tưởng.

D: Hãy giải thích điều đó cho cô ấy. Điều đó có nghĩa là gì? Làm thế nào một phần linh hồn có thể bị lấy đi? Họ có thông tin đó đúng không?

P: “Bị lấy đi” không phải là từ đúng. Điều đó không nên xảy ra theo cách đó. Sự tin tưởng, mối liên kết đã bị đứt; mối liên kết với người chăm sóc. Người mẹ không thể, không có mối liên kết. Họ không có mối liên kết. Phần linh hồn đó của cô ấy không phát triển. Trong khi người mẹ không thể thể hiện tình cảm về mặt thể chất, nhưng vẫn có một sự cần thiết ngọt ngào từ người mẹ.

D: Đó là ý nghĩa của điều đó. Nó không bị lấy đi. Nó chỉ không phát triển. Điều đó có lý hơn bởi vì tôi đã được dạy trong công việc của mình rằng bạn không thể lấy đi một phần của linh hồn.

P: Nó không phát triển và nó đã bị đặt sang một bên, và điều đó đã khiến mọi thứ trở nên khó khăn. Thật khó để có một mối quan hệ yêu thương, chăm sóc với bất kỳ ai vì cô ấy không nhận được điều đó khi còn nhỏ. Điều đó cần phải được thực hiện nhưng người mẹ không thể làm được. Nhưng đây là một câu chuyện rất tương tự. Sự chú ý của người mẹ đã dồn vào người chồng và nỗi đau của bà quá lớn. Bà không thể thể hiện tình yêu với Pamela. Và kết quả là, phần linh hồn của Pamela không phát triển, và điều đó đã ảnh hưởng đến cô ấy suốt cả cuộc đời. Sự thiếu hụt tình cảm của người mẹ đã kéo dài đến từng người bạn đời của Pamela.

Điều này đã ảnh hưởng đến cuộc hôn nhân của Pamela và cô ấy chưa bao giờ cảm thấy an toàn, vì vậy cô ấy không thể thể hiện cảm xúc. Hiện tại, cô ấy có một người đàn ông trong cuộc đời mình đang ảnh hưởng đến cô ấy theo cách tích cực. Anh ấy đã tạo ra một môi trường an toàn để cô ấy học cách thể hiện và cảm nhận cảm xúc. Hầu hết karma của cô ấy đã được giải quyết, ngoại trừ

một số vấn đề với con gái của cô. "Cô ấy không thể làm gì và cô ấy biết điều đó. Cô ấy phải tha thứ cho chính mình. Sai lầm mà cô ấy đã phạm phải rất giống với những sai lầm của mẹ cô. Sự phát triển đã không có mặt. Cô ấy không thể cho đi những gì cô ấy không có. Dù vậy, cô ấy đã học được nhiều điều. Cô ấy có thể đã đưa ra những lựa chọn khác, nhưng vì một phần đã thiếu, có thể nói là không phát triển và cô ấy không có khả năng. Bởi vì ngay cả trong một tình huống tồi tệ, nếu mối liên kết yêu thương được phát triển, linh hồn có thể vượt qua nhiều điều. Nhưng không có sự phát triển đó, mọi thứ trở nên rất khó khăn. Cô ấy đã làm rất tốt."

D: Điều đó cho thấy tầm quan trọng của tuổi thơ, phải không?

P: Đúng vậy. Cô ấy nhớ rất ít về thời thơ ấu và như vậy thì tốt hơn. – Cô ấy đã muốn chết. Rất nhiều lần. Cô không muốn ở đây nếu không có tình yêu. Còn gì hữu ích khi cảm nhận những cảm xúc của con người nếu chỉ cảm thấy nỗi đau? Cô ấy đến cuộc đời này để cảm nhận cảm xúc. Đó là điều không nằm trong kế hoạch. Cô ấy đáng lẽ phải có thể cảm nhận được tình yêu. Và nó không được đáp lại theo cách mà cô ấy cần, muốn và đã cho đi, vì vậy cô ấy đã khép mình lại. Cô đã phát triển những hành vi và kỹ thuật khác để giống như hoặc khiến nó có vẻ như là tình yêu.

D: Cô ấy có từng cố gắng tự tử không?

P: Không, nhưng nhiều lần cô ấy không muốn có mặt ở đó.

Đây là lý do chính cho các vấn đề về thể chất của Pamela, đặc biệt là ngưng thở khi ngủ, sự ngắt quãng hơi thở. "Đó là sự khép kín."

D: Cô ấy không muốn ở đây nếu không có tình yêu.

P: Không, và điều đó rất buồn. Trong thời thơ ấu, những người xung quanh cô ấy đã thể hiện tình yêu theo những cách nhất định, nhưng vì sự lạm dụng, điều đó trở thành một mớ hỗn độn. Ở bề mặt thì có một cách, nhưng phía sau lại

khác. Và sự thiếu vắng tình cảm từ người mẹ. Mẹ của cô ấy chỉ đơn giản là không biết cách thể hiện. Bà rất xa cách. Mẹ cô ấy có rất nhiều vấn đề.

D: Bà cũng không biết tình yêu là gì.

P: Không, và khi nó được sắp đặt, tiềm năng đã có ở đó, nhưng khi xảy ra, cô ấy không thể làm điều đó. Vì vậy, Pamela biết rằng nỗi đau là tất cả những gì cô ấy liên hệ với tình yêu vì cô không có gì khác để liên hệ. Do đó, cuộc hôn nhân của cô ấy tồi tệ hơn nhiều! Nỗi đau lớn hơn rất nhiều.

D: Cô ấy có biết anh ta trong một cuộc sống khác không?

P: Ôi, rất nhiều, rất nhiều. Anh ta có tiềm năng trong cuộc đời này để làm cho nó khác đi, và anh ta đã chọn không làm vậy. Anh ta không thể làm được.

Cô dường như đã cuối cùng vượt qua giai đoạn khó khăn với mối quan hệ của mình với người đàn ông mới trong cuộc đời. Anh ta hoàn toàn khác biệt và có ảnh hưởng rất tốt đến cô. Vì vậy, có vẻ như cuộc sống của cô cuối cùng có thể được chuyển từ tiêu cực sang tích cực.

~oOo~

Chủ đề về sự chữa lành đã được đưa ra. Tôi đã có một vài người nói rằng họ muốn được chữa lành, và họ đã được như vậy nhưng lại không chấp nhận điều đó và trở nên rất tức giận với tôi. Họ đã nói: "Bạn nên chữa lành cho tôi."

P: Họ muốn bệnh tật của mình. Nó phục vụ cho họ. Họ phải sẵn sàng. Chỉ có một số ít người mà bạn có thể giúp, và điều đó tùy thuộc vào họ. Một số người có thể liên hệ đến việc Chúa Jesus nói với họ trong Kinh Thánh rằng hãy xua đuổi những con quỷ trước. Đó không phải là quỷ thực sự. Đó là những niềm tin bên trong họ. Họ không thể chữa lành. Không có lý do gì để làm phiền chữa lành cho họ cho đến khi những con quỷ đã được xua đuổi, và những con quỷ đó là do chính họ tạo ra. Hãy hỏi họ xem họ có thực sự sẵn sàng và mong muốn

được chữa lành hay không, và đừng đến nếu họ không! Có nhiều người cần bạn. Bạn không nên lãng phí thời gian cho những người không muốn.

D: Tôi đã có một người phụ nữ la hét và chửi mắng tôi qua điện thoại vì cô ấy nói tôi đã không chữa lành cho cô ấy.

P: Bạn không phải là người chữa lành. Cô ấy mới là người.

D: Tôi biết điều đó quay trở lại với cô ấy. Khi cô ấy bước ra khỏi văn phòng của tôi, cô ấy đã ổn.

P: Nếu ai đó muốn ở lại trong những năng lượng thấp hơn, bạn phải tôn trọng điều đó. Bạn đã làm công việc của mình. Nhưng sự chữa lành đã được thực hiện ở nhiều cấp độ. Và ngay cả khi họ không chuyển sang những năng lượng cao hơn trong kiếp sống này, điều đó vẫn sẽ được công nhận, nếu không thì cũng vậy. Sự phát triển đã diễn ra. Nó vẫn xứng đáng. Năng lượng là rất quan trọng. Để lãng phí nó vào ... bạn đã nói rằng đó là heo và ngọc trai.... Điều đó là đúng. Công việc của bạn rất có giá trị. (Họ bắt đầu cười.) Ôi, chúng tôi thích làm việc với bạn! Bạn tạo ra sự khác biệt vì mọi người mà bạn dạy, nó có tác động theo cấp số nhân trên toàn cầu. Không phải ai cũng làm điều đó, nhưng họ vẫn nhận thức được. Mọi người mà bạn chạm vào vẫn có tác động vì mọi người đều nói chuyện và mọi hạt giống đều được gieo trồng khắp nơi. Điều đó đã tạo ra sự khác biệt lớn.

TRUY TÌM TRI THỨC – Chương 8: Phi hành đoàn khẩn cấp

Shani vốn dĩ đến từ châu Phi. Hiện đang sống ở Mỹ, cô có một công việc kinh doanh tài chính riêng. Cô chủ yếu muốn biết về những vấn đề trong mỗi quan hệ của mình, thay vì về mục đích sống của mình.

Shani đã sống lại một cuộc đời kỳ lạ trên một hành tinh khác, cố gắng giúp đỡ những người đang ở trong tình huống tuyệt vọng hoặc không có hy vọng. Cô sẽ tạo ra một cơ thể tương tự như những người mà cô thấy xung quanh để không gây sự chú ý hay nghi ngờ. Đó là một công việc khó khăn vì những cảm xúc mà cô cảm nhận từ mọi người. "Tôi muốn giúp họ. Tôi không thích điều này. Ở đây thật sự rất, rất khó chịu."

D: Có ai đó bảo bạn đi và giúp đỡ những người này không?

S: Có. Tôi đến từ một nơi khác để giúp họ. Tôi được giao nhiệm vụ làm điều này.

D: Nơi bạn đến trông như thế nào?

S: Ôi, nó thật đẹp! Mọi người rất hạnh phúc. Họ rất, rất tốt bụng. Chúng tôi có rất nhiều năng lượng.

D: Bạn làm gì ở nơi đó?

S: Công việc của tôi là giúp đỡ những người khác từ các hành tinh khác. Họ gửi chúng tôi đến nơi đó. Họ chỉ biết nơi nào cần đến.

D: Vậy ở nơi bạn bắt đầu, bạn đã sống một cuộc đời ở đó?

S: Có. Tôi đã sống một cuộc đời ở đó trên một hành tinh khác. Tôi được cử đi làm nhiệm vụ giúp đỡ. Đây là một thời kỳ rất, rất tồi tệ. Họ cho chúng tôi biết nơi nào cần đến và cách tiến bộ.

D: Bạn có sự lựa chọn không?

S: Không có nhiều sự lựa chọn. Nhưng bạn không thể từ chối vì đó là công việc của bạn. Bạn chỉ cần đi và làm điều đó. Đó là công việc của tôi. Họ không thể

thấy tôi, nhưng tôi phải giống như họ. Tôi không thể là chính mình và xuống đây. Tôi phải trông giống như họ.

D: Bạn có thường xuyên được giao những nhiệm vụ này không?

S: Có, tôi có. Ở rất nhiều nơi khác nhau. Từ nơi tôi đến, mọi người đều đang làm việc, đi đến những nơi khác nhau trong các thiên hà, các hành tinh. Và vì vậy tôi đến đó và làm một số công việc.

D: Họ không bao giờ biết họ sẽ đi đâu cho đến khi nhận được nhiệm vụ?

S: Không. Chúng tôi chỉ đợi. Có điều gì đó rất cần thiết. Chúng tôi gọi mình là đội cứu hộ khẩn cấp. (Cười) Thật buồn cười.

D: Nhưng bạn không giống như những Thiên thần Hộ mệnh? (Không) Họ đôi khi làm những công việc khẩn cấp, phải không?

S: Vâng, họ có. Nhưng chúng tôi giống như năng lượng, và chúng tôi sống trong không gian này. Không phải là một hành tinh, chỉ là một không gian. Và năng lượng của chúng tôi rất cao, và chúng tôi đi giúp đỡ những người khác trên các hành tinh khác.

D: Và có ai đó biết khi nào những tình huống khẩn cấp này xảy ra không?

S: Có. Chúng tôi có một trạm nhận tất cả thông tin đó. Thông tin được gửi đến trạm đó, và sau đó chúng tôi nhận được thông tin này và được giao nhiệm vụ.

D: Có một người đứng đầu mọi thứ như một giám đốc không?

S: Không, không có khái niệm giám đốc. Nó giống như ai đó được giao nhiệm vụ làm điều đó, nhưng không phải là một giám đốc. Anh ta chỉ là một người được giao nhiệm vụ nhận thông tin cho chúng tôi.

D: Nhưng họ biết điều gì đang xảy ra trong tất cả các thiên hà và hành tinh khác nhau? (Vâng)

Đó là một công việc lớn.

S: Đó là một công việc rất lớn, và bây giờ cũng là một thời điểm rất quan trọng.

D: Tại sao lại quan trọng?

S: Bởi vì sẽ có rất nhiều thay đổi xảy ra.

D: Thay đổi xảy ra ở đâu?

S: Mọi nơi, khắp vũ trụ, khắp các thiên hà.

D: Những loại thay đổi nào đang diễn ra?

S: Tôi nghĩ đó sẽ là một thảm họa. Sẽ có những thay đổi lớn, sẽ có sự tiến hóa, để phát triển. Để đạt đến cấp độ tiếp theo, cho tất cả các hành tinh.

D: Vậy là đã đến lúc toàn bộ vũ trụ phải di chuyển?

S: Vâng, tôi nghĩ vậy, vâng. Một số trong số họ đang di chuyển rất nhanh. Một số đang chậm lại, nhưng mọi người đều đang di chuyển.

D: Điều này có ảnh hưởng đến mọi người và tất cả các hành tinh không?

S: Có, nó có.

D: Điều này ảnh hưởng theo những cách khác nhau phải không?

S: Tất cả phụ thuộc vào. Nó rất khác nhau. Nó rất nhiều và rất lớn và có rất nhiều điều khác nữa. Thật khó để giải thích điều này cho bạn ngay bây giờ.

D: Nhưng nghe có vẻ là một công việc lớn. Chắc hẳn có nhiều người khác giống như bạn?

S: Có. Chúng tôi có những viên pha lê khác nhau. Một số có viên pha lê màu xanh, một số có viên pha lê trắng, một số có màu vàng, một số có màu tím, một số có màu xanh lá cây. Tất cả đều có các viên pha lê khác nhau, nhưng các viên pha lê không phải là thứ làm nên công việc. Đó là năng lượng trong viên pha lê, và tôi có một viên pha lê màu đỏ sáng và nhẹ.

D: Các màu sắc có ý nghĩa khác nhau không?

S: Tất cả đều có ý nghĩa khác nhau. Nếu bạn có viên pha lê màu đỏ, bạn sẽ đi đến những nơi mà viên pha lê màu đỏ là quan trọng. Tất cả đều có năng lượng, nhưng nếu bạn có viên pha lê màu đỏ, giống như tôi có, nó sẽ là một viên pha lê chữa bệnh. Nó chữa lành mọi thứ mà nó chạm đến. Nó chữa lành cơ thể của một con người, hoặc thậm chí một hành tinh. Nó rất mạnh. Nó không cần phải rất lớn. Chỉ cần đủ lớn để bạn có thể mang theo. Bạn có thể đeo nó quanh cổ như một chiếc dây chuyền.

D: Vậy các màu sắc khác có những mục đích khác nhau phải không?

S: Vâng, mục đích khác nhau. Viên pha lê màu xanh mang lại tất cả kiến thức. Nếu có một nơi nào đó cần kiến thức, ai có viên pha lê màu xanh sẽ đến đó để mang lại kiến thức. Và nếu bạn muốn có một công trình lớn hay tòa nhà, bạn sẽ sử dụng các viên pha lê màu trắng. Nó giúp trong việc xây dựng và với các kiến trúc sư trong việc lập kế hoạch. Nếu bạn dùng viên pha lê màu vàng, nó sẽ mang lại sức sống để nuôi dưỡng hoa hoặc cây. Tất cả đều liên quan đến thiên nhiên. Và viên pha lê màu tím là mạnh nhất, chúng tôi sử dụng nó để đưa mọi người đến một mức độ cao hơn về tinh thần hoặc để tiến hóa với tốc độ cao hơn rất nhiều. Nó rất mạnh. Viên pha lê màu xanh lá cây được sử dụng để di chuyển, khi bạn đi từ nơi này đến nơi khác, cho sức mạnh, cho lời nói và những thứ tương tự. Và tất nhiên, viên pha lê màu đỏ của tôi được sử dụng để chữa bệnh.

D: Vậy mỗi cá nhân có những nhiệm vụ và sứ mệnh khác nhau? (Vâng) Nó có liên quan đến sự tiến hóa của họ, và họ sử dụng những viên pha lê nào không?

S: Vâng, và cũng liên quan đến sở thích của họ. Họ phải có hứng thú với việc làm những điều đó. Tất cả đều quan trọng.

D: Bạn đi đến nơi này để thực hiện nhiệm vụ như thế nào?

S: Tôi chỉ đi. Tôi chỉ đến đó. Tôi không biết làm thế nào để đến đó. Chắc chỉ bằng suy nghĩ thôi. (Cười)

D: Và khi bạn đi để thực hiện nhiệm vụ, bạn phải tạo ra một cơ thể để phù hợp với môi trường không?

S: Vâng, chúng tôi phải phù hợp với môi trường xung quanh. Chúng tôi phải là người đó, nếu không, mọi người sẽ không chấp nhận bạn. Bạn phải có cơ thể hoặc bất cứ thứ gì phù hợp với nơi bạn đến.

D: Nếu không, họ sẽ sợ. Họ phải có thứ gì đó mà họ sẽ chấp nhận.

(Vâng) Bạn đã làm điều này được lâu chưa?

S: Vâng, lâu rồi. Tôi rất thích nó. Nó thật đẹp, nhưng tôi cũng làm nhiều việc khác nữa. Tôi cũng đến những nơi và sống ở đó trong cơ thể hoặc địa điểm đó.

D: Ý bạn là bạn ở lại trong thời gian dài hơn? (Vâng) Vậy bạn không chỉ đi thực hiện nhiệm vụ và rời đi?

S: Chúng tôi làm cả hai, thực hiện nhiệm vụ rồi đi. Một số chỉ kéo dài rất ngắn. Chỉ để gửi ánh sáng và năng lượng, rồi quay lại. Một số nơi bạn cần ở lại lâu hơn. Ví dụ, nếu bạn đi chữa lành một nơi nào đó. Bạn có thể chữa lành các hành tinh. Bạn có thể chữa lành những thứ đã bị phá hủy. Bạn có thể phục hồi. Khi điều đó xảy ra, tôi đi cùng với một nhóm khác. Nó cần rất nhiều năng lượng.

Chúng tôi đã làm rất nhiều việc trên hành tinh này. Chúng tôi phải chữa lành hành tinh, hành tinh Trái Đất, để nó tiến hóa và phát triển, và các nhóm khác cũng đang đến.

D: Bạn có bao giờ đi và sống như một cuộc sống không? (Vâng)

Tôi đang cố gắng đưa cô ấy đến một điểm mà chúng tôi có thể nhắc đến cơ thể vật lý hiện tại của cô ấy.

D: Bạn sẽ ở lại lâu không?

S: Không. Tôi không thích ở lại lâu. Tôi không thích ở đó vì tôi sống trong năng lượng này. Và ánh sáng này rất cao đến nỗi khi bạn sống ở một nơi nào đó, bạn sẽ mất đi sức mạnh và trở nên giống như họ. Vì vậy, tôi không thích ở lại đó. Bạn mất đi sức mạnh và trở nên bất lực, và tôi không quen với điều đó. Tôi quen với sức mạnh này mọi lúc, và khi bạn trở thành con người, giống như sức mạnh không còn nữa. Tôi thấy rất bối rối.

D: Nhưng đôi khi bạn được bảo làm như vậy phải không?

S: Vâng, vì một lý do, tất nhiên, vì một mục đích.

D: Nếu không, bạn chỉ ở lại nơi đẹp để đó và thực hiện các nhiệm vụ?

S: Vâng, tôi làm như vậy.

D: Bạn có biết rằng bạn đang nói qua một cơ thể con người ngay bây giờ không?

S: Vâng, tôi biết. (Cười)

D: Đây có phải là cơ thể mà bạn được bảo đi và sống trong một thời gian không? (Vâng, vâng.) Hãy nói cho tôi biết về điều đó. Họ đã giao cho bạn nhiệm vụ này?

S: Chà, có nhiều lý do cho điều đó. Lý do đầu tiên, tôi được sinh ra ở nơi đó ở châu Phi để chữa lành nơi đó. Chỉ cần có mặt ở nơi đó đã giúp ích vì năng lượng của tôi, phần năng lượng đó để chữa lành nơi đó, và cho gia đình, cũng vậy. Họ có những vấn đề từ kiếp trước với nhau. Và tôi đến để giúp đỡ.

D: Để giúp họ giải quyết vấn đề?

S: Vâng, không phải theo cách giải quyết vấn đề. Chỉ cần cho họ năng lượng của tôi, họ sẽ được chữa lành. Tôi không biết giải thích điều đó bằng lời, nhưng nó tồn tại.

D: Vâng, nhưng khi bạn nhập vào cơ thể, bạn đã quên hết những điều này, phải không?

S: Vâng, và đó là trải nghiệm khó chịu nhất. Chúng tôi đến đây và quên mọi thứ và phải bắt đầu lại từ đầu. Nhưng sức mạnh vẫn ở đó. Nó rất bị giảm thiểu. Bạn không mang theo toàn bộ sức mạnh này. Bạn không thể làm điều đó, nhưng bạn mang một phần của nó vì lý do đó. Đây là nhiệm vụ của tôi bây giờ, sống trong cơ thể này.

D: Để giúp đỡ? Nhưng bạn không còn ở châu Phi nữa.

S: Vâng, tôi đến đây vì có nhiều con người cũng cần ở khu vực này, ở nơi này.

D: Bây giờ bạn đang sống ở Washington DC.

S: Vâng, đó là mục đích. Tôi phải ở đó vì họ đang đưa ra đủ loại quyết định để phá hủy thế giới, phá hủy Trái Đất.

D: (Đây là một điều bất ngờ.) Chính phủ ở đó? Họ đang đưa ra những quyết định có thể gây hại cho thế giới?

S: Vâng, và tôi phải gửi năng lượng của mình đến đó để thay đổi điều đó. Không chỉ mình tôi, còn rất nhiều người khác.

D: Nhưng với tư cách là một con người, bạn không biết những điều đó, đúng không?

S: Ôi, không. Mọi người chỉ là một phương tiện... để chỉ có mặt ở đó và thực hiện công việc bên trong.

D: Làm thế nào bạn biết về những quyết định này và những điều đang diễn ra?

S: Như tôi đã nói với bạn, tôi có thông tin. Chúng tôi có một kho thông tin nơi tôi đến, vì vậy họ cho tôi thông tin khi tôi đến thực hiện nhiệm vụ. Họ đưa thông tin đó vào tôi, và tôi biết chính xác phải làm gì. Tôi phải gửi năng lượng đến chính phủ, đến Nhà Trắng, đến Quốc hội. Đến tất cả những nơi đó ở Washington. Suốt thời gian, suốt thời gian, tôi gửi năng lượng và ánh sáng.

D: Nhưng Shani không biết bạn đang làm điều đó, phải không?

S: Cô ấy không có ý niệm gì cả. Cô ấy không biết cô ấy làm điều này. Tôi chủ yếu làm vào buổi tối. Có rất nhiều người khác đang giúp đỡ vì đây là công việc phải được thực hiện nhanh chóng, và chúng tôi cần rất nhiều sự giúp đỡ.

D: Tại sao công việc phải được thực hiện nhanh chóng?

S: Bởi vì nếu không, sẽ có nhiều điều xấu xảy ra. Mọi người đang đưa ra những quyết định sai lầm suốt thời gian, vì vậy chúng tôi chỉ muốn giúp ngăn chặn điều đó.

D: Bạn có ý nói để giữ cho những điều đó không xảy ra? (Vâng) Tổng thống mới (Obama) không tệ như tổng thống cũ (Bush), đúng không?

Phiên này được thực hiện vào tháng 5 năm 2009, vài tháng sau cuộc bầu cử.

S: Không, Tổng thống mới là một người mang ánh sáng. Ông ấy được chọn.

D: Người cũ đã tạo ra nhiều tiêu cực, phải không?

S: Vâng, ông ấy không phải là ánh sáng. Ông ấy có năng lượng xấu, và ông ấy tin vào chiến tranh và tin vào việc tiêu diệt sự sống một cách không cần thiết.

D: Nhưng giờ ông ấy không còn trong vị trí để làm những điều đó nữa. (Vâng) Bạn có nghĩ rằng giờ đây mọi thứ sẽ thay đổi với tổng thống mới không?

S: Không phải là Tổng thống mới sẽ tạo ra sự thay đổi. Mà là ý thức của rất nhiều người trong chính phủ phải được nâng cao. Có những người thực sự đang cố gắng làm những điều xấu trong chính phủ. Ông ấy chỉ là một người, nhưng rất quan trọng để ông ấy ở đó. Nhiều người không biết, nhưng ông ấy cũng là một trong những người mang ánh sáng. Ông ấy không biết điều đó, nhưng ông ấy cũng rất mạnh mẽ.

D: Vậy những người như Shani đang sống trong thân xác, có khả năng ảnh hưởng... gửi năng lượng đến những người tiêu cực khác không?

S: Vâng. Khi bạn gửi năng lượng, không chỉ là để thay đổi suy nghĩ của họ. Đó là việc gửi năng lượng đang tồn tại trong môi trường xung quanh. Bạn chỉ cần thay đổi năng lượng đó thành năng lượng cao hơn, và mọi người bắt đầu suy nghĩ khác đi.

D: Nhưng điều này không phải là can thiệp vào tự do ý chí của họ sao?

S: Đó là lý do tại sao chúng tôi không thể đi và ảnh hưởng đến từng cá nhân. Bạn không thể đi ngược lại tự do ý chí. Chúng tôi chỉ để năng lượng đó ở đó cho họ nhận được miễn phí cho tự do ý chí.

D: Nhưng bạn cố gắng lan tỏa năng lượng để nâng cao ý thức của họ, hay gì đó?

S: Vâng, năng lượng đã được tạo ra. Năng lượng xấu đã được tạo ra từ những suy nghĩ xấu, những ý tưởng xấu. Chúng tôi cố gắng vượt qua điều đó bằng những ý tưởng mới, với những năng lượng mới để mọi người có thể bắt đầu nhận được thông tin đó.

D: Vậy có nhiều người như bạn đã đến sống trong thân xác vật lý không?

S: Vâng, nhưng nhiều hơn thế, nhiều người trong chúng tôi đang ở dưới dạng tinh thần ở đây. Tất cả họ đều làm việc cho cùng một lý do. Tôi vừa là tinh thần, vừa sống trong một cơ thể. Có những người khác đến dưới dạng tinh thần, như năng lượng. Họ không có cơ thể. Họ đang làm việc ở cấp độ đó. Thật khó khăn hơn để làm việc trong một cơ thể vật lý. Bạn bị hạn chế sức mạnh của mình.

D: Và cô ấy không có ý niệm gì cả. Cô ấy không biết chuyện gì đang xảy ra. (Cười)

S: Không, cô ấy không biết.

D: Điều này có nghĩa là cô ấy không có những kiếp sống trước đây sao?

S: Cô ấy đã có những kiếp sống trước đây, nhưng hầu hết các kiếp sống trước đây là của tôi cho mục đích nhiệm vụ, cho công việc. Nó không phải để tiến hóa, để được sinh ra ở đây và tiến hóa ở đây. Nó không phải loại kiếp sống như vậy. Các kiếp sống bình thường thì rất khác.

D: Tôi quen với việc khám phá những kiếp sống mà một người chỉ sống qua cuộc đời của họ và có kết nối với những người khác. (Vâng) Vậy điều này có nghĩa là sẽ không có karma tích lũy, phải không?

S: Không. Không có karma cho cô ấy. Cô ấy không phải trở lại. Chỉ cần quay lại với một nhiệm vụ khác.

D: Vậy nếu cô ấy nhớ về những kiếp sống trước, chúng có thể giống như những dấu ấn. Bạn có biết dấu ấn là gì không?

S: Vâng, tất nhiên, tôi biết dấu ấn là gì. Đôi khi chúng tôi làm dấu ấn, vâng. Nhưng ký ức của cô ấy là từ những nhiệm vụ, không phải dấu ấn. Với cô ấy, có sự khác biệt.

Để biết thêm thông tin về dấu ấn, hãy xem cuốn sách của tôi, *Những người giữ vườn*.

D: Được rồi, tôi luôn tìm ra những điều mới mà tôi không biết. (Cười) Nhưng cô ấy ở đây trong cuộc đời này vì một lý do, và cô ấy không biết rằng cô ấy đang ảnh hưởng đến chính phủ.

S: Không. (Cười) Không có manh mối nào, không có manh mối nào. Nhưng cô ấy rất, rất quan trọng ở Washington. Để ở trong địa điểm và vị trí đó. Chúng tôi đã may mắn khi có được ngôi nhà cho cô ấy, ngôi nhà mà cô ấy sống. Mọi thứ được sắp xếp để năng lượng có thể đi theo một cách nhất định. Đó là một vị trí mà cô ấy có thể gửi năng lượng của mình theo nhiều hướng khác nhau và tất cả đều đến đó cùng một lúc.

D: Và cô ấy không biết điều đó. Đó là lý do tại sao bạn chọn ngôi nhà và nghề nghiệp, để cô ấy có thể ở ngay đó?

S: Vâng, mọi thứ. Thật buồn cười khi chúng tôi đã chọn ngôi nhà đó cho cô ấy. Cô ấy được tạo ra để đến đó và mua ngôi nhà đó. Vì vậy, cô ấy giống như một ngọn hải đăng phát ra ánh sáng. Cô ấy rất thích nó. Đó là một ngôi nhà hoàn hảo cho cô ấy, với năng lượng và tất cả mọi thứ.

Trong số những vấn đề mà Shani muốn tìm câu trả lời là nỗi sợ hãi mất ngôi nhà. Cô ấy lo lắng rằng mình sẽ mất tất cả. "Cô ấy sẽ không mất bất cứ điều gì." Tuy nhiên, cô ấy đã mất công việc kinh doanh mà mình đã thực hiện tại nhà. "Công việc kinh doanh đó phải dừng lại. Đã đến lúc thay đổi và cô ấy biết điều đó. Cô ấy sẽ có một nhiệm vụ. Chúng tôi gọi đó là nhiệm vụ trong thế giới của chúng tôi, nhưng nó được gọi là công việc?"

D: Vâng, đó là những gì chúng tôi gọi.

S: Công việc hiện tại của cô ấy đã biến mất. Chúng tôi không muốn cô ấy làm điều đó nữa. Đó là một nhiệm vụ, và chúng tôi sẽ gửi cô ấy đi khắp thế giới lần này. Cô ấy sẽ đến nhiều nơi khác nhau. Cô ấy sẽ giữ ngôi nhà của mình, nhưng cô ấy vẫn sẽ đi du lịch khắp thế giới. Cô ấy sẽ nói chuyện với mọi người. Có những lúc cô ấy đến một nơi và nghĩ rằng mình sẽ nói chuyện với mọi người, nhưng thực ra cô ấy đến đó để gửi năng lượng đến nơi đó, đặc biệt là chính phủ. Năng lượng của cô ấy sẽ đến những nơi có chính phủ quan trọng vào thời điểm đó. Ví dụ, nếu Nga đang làm điều gì đó và cần đưa ra quyết định, chúng tôi sẽ đưa cô ấy đến đó và cô ấy sẽ sử dụng năng lượng của mình tại đó. Để hỗ trợ các chính phủ và cũng để giúp đỡ mọi người. Có rất nhiều người đang chịu đựng trong thế giới này và chúng tôi cảm nhận được điều đó. Chúng tôi cảm thấy rằng mọi người đang đến hỏi xin giúp đỡ mọi lúc và cô ấy là một trong những người tình nguyện làm điều này, vì vậy chúng tôi sử dụng cô ấy để gửi năng lượng đến tất cả những nơi này nhằm chữa lành.

Họ cũng đảm bảo với cô rằng cô sẽ có đủ tiền để làm những điều này. Cô ấy lo lắng về điều đó vì cô cần một khoản tiền lớn để trả một số khoản nợ, và cô cần

nó sớm. Họ không có vẻ lo lắng. "Tôi sẽ sắp xếp điều gì đó cho cô ấy. Cô ấy sẽ có tiền. Chúng tôi sẽ có cách để cô ấy nhận được tiền. Nó sẽ đến đúng lúc, nhưng chúng tôi không thể cung cấp chi tiết." Tiền sẽ không đến từ một công việc, nhưng đó là tất cả thông tin họ có thể cung cấp, ngoại trừ một khoảng thời gian mà mọi thứ sẽ được giải quyết trong ba hoặc bốn tháng. Việc đi du lịch sẽ bắt đầu trong một hoặc hai năm tới.

D: Tôi phải hỏi một câu. Bạn biết đấy, tôi đã được gửi đến ngày càng nhiều nơi trên khắp thế giới. Tôi nghĩ tôi có một mục đích khác.

S: Mục đích của bạn thì khác. Mục đích của bạn là mang thông tin đến cho mọi người. Đó là lý do tại sao bạn ở đây.

D: Tôi cũng đến nhiều quốc gia khác nhau.

S: Bạn đang mang thông tin đến cho mọi người và bạn đang đưa thông tin từ một nơi và gửi nó đến một nơi khác. Đó là những gì bạn làm.

D: Vậy bạn là một loại năng lượng khác?

S: Đúng vậy, đó là một loại năng lượng khác. Năng lượng của chúng tôi được lưu trữ ở một nơi cao hơn so với hành tinh này, nơi cô ấy đến. Đó là một nơi lưu trữ tất cả thông tin đó và chúng tôi có thể truy cập thông tin đó và sử dụng sức mạnh và năng lượng của mình để ảnh hưởng đến mọi người.

Cô ấy cũng gặp khó khăn trong việc thu hút và giữ một người đàn ông trong cuộc sống của mình. Họ nói rằng năng lượng của cô ấy quá mạnh và người đàn ông có thể cảm nhận được điều này, khiến anh ta rời bỏ. Cô ấy sẽ phải tìm ai đó có năng lượng tương đương, nhưng họ cảm thấy việc có một mối quan hệ sẽ cản trở công việc của cô ấy vì nó sẽ ảnh hưởng đến năng lượng được phát ra. "Cô ấy có thể có một ai đó trong cuộc sống, nhưng nó không được ảnh hưởng đến nhiệm vụ của cô ấy. Điều cô ấy làm là rất quan trọng. Cô ấy không biết. Có rất ít người như vậy trên thế giới này. Nếu cô ấy tìm được ai đó giống mình, thì

hoặc cô ấy hoặc người kia sẽ phải chuyển đến một địa điểm khác. Họ không thể làm điều đó." Đây cũng là lý do khiến cô ấy thừa cân. Họ không muốn cô ấy hấp dẫn. Nhưng bây giờ cân nặng có thể giảm đi vì cô ấy sẽ đi du lịch. Các triệu chứng ợ chua và đầy hơi của cô ấy cũng chỉ là năng lượng, ngay cả khi cô ấy nghĩ rằng mình có vấn đề về tim. Đôi khi năng lượng quá mạnh đối với cơ thể cô ấy. "Các bác sĩ không thể tìm thấy gì trong người cô ấy vì không có gì cả. Khi cô ấy kêu gọi năng lượng để sử dụng, nó quá mạnh đối với cơ thể. Và chúng tôi cố gắng sử dụng nó từ từ vì nó quá nặng đối với cô ấy, nhưng cô ấy sẽ sử dụng điều đó thường xuyên hơn bây giờ." Tôi hỏi liệu có thể điều chỉnh năng lượng xuống để cô ấy không bị khó chịu về thể xác hay không. "Tôi có thể tăng hoặc giảm. Mỗi khi cô ấy kênh năng lượng, cô ấy nhận được nhiều năng lượng hơn để kênh. Nó đi qua cơ thể và cô ấy nhận được nhiều hơn. Và cô ấy đã làm điều đó rất nhiều kể từ đầu năm nay. Nó sẽ đến Washington. Có rất nhiều thay đổi với chính phủ và, như bạn đã nghe, nền kinh tế đang thay đổi. Đó là nhiệm vụ của cô ấy. Cô ấy đã biết điều đó trước khi sinh ra. Chúng tôi luôn cho cô ấy những gì cô ấy có thể chịu đựng."

D: Cô ấy có thể xử lý thông tin này không?

S: Có, cô ấy có thể xử lý được. Cô ấy rất mạnh mẽ, hơn bạn nghĩ. Cô ấy sẽ cảm thấy bất ngờ và đồng thời cũng sẽ phấn khích, tôi chắc chắn. Cô ấy không biết tại sao mình lại cảm thấy như vậy và những gì mình đang làm. Cô ấy không có ý niệm gì. Cô ấy rất khỏe mạnh. Cơ thể cô ấy đang trẻ hóa khi chúng ta nói chuyện. Cơ thể của bạn cũng đang trẻ hóa.

Nhiều lần trong công việc của tôi đã nhấn mạnh về sức mạnh của tâm trí để tập trung và tạo ra. Người ta đã nói: "Nếu sức mạnh của tâm trí một người đủ mạnh để thay đổi hoàn cảnh, hãy tưởng tượng sức mạnh của tâm trí tập thể. Nếu bạn có thể tập hợp các nhóm người tập trung vào một điều gì đó, bạn có thể thay đổi thế giới và thực sự tạo ra những phép màu. Bởi vì sức mạnh của tâm trí tập thể không chỉ được nhân lên mà còn được bình phương. Sức mạnh là rất lớn." Tôi được khuyến khích để truyền tải thông điệp này tại các bài giảng và lớp học ở khắp nơi tôi đến trên thế giới. Tôi được bảo hãy nói với mọi người rằng nếu họ

có thể dành ra chỉ năm phút trong các nhóm cầu nguyện, nhóm thiền, các buổi gặp gỡ siêu hình, v.v. và yêu cầu mọi người cùng tập trung vào hòa bình và hài hòa; chúng ta có thể thay đổi hướng đi của thế giới.

TRUY TÌM TRI THỨC – Chương 9: Một người lữ hành khác

Peter là một luật sư trẻ người da đen. Một trong những lý do chính khiến anh đến đây là để tìm hiểu xem có nên thay đổi công việc hay không. Công việc hiện tại của anh thành công nhưng lại đơn điệu.

Khi phiên họp bắt đầu, Peter chỉ là một người quan sát, theo dõi những cảnh thiên nhiên: những chú ngựa đang chạy trên cánh đồng, rồi anh bay qua một vùng nông thôn xinh đẹp. Anh không muốn hạ cánh, chỉ muốn tiếp tục bay và quan sát. Sau đó, anh đến một cảnh mà anh bắt đầu mô tả chi tiết: một dòng sông chảy qua một thung lũng giữa hai ngọn núi. Có một trại cắm trại nơi mọi người đang di chuyển và làm việc. “Đây là nơi mọi người ở. Đó là nơi mọi người đang ở lại. Họ đang làm việc, nhưng họ đang chờ tôi. Tôi vẫn đang bay, nhưng họ biết tôi ở đó. Tôi muốn gặp mọi người. Tôi muốn kiểm tra và xem họ có an toàn không, từ trên không. Tôi đang gặp gỡ mọi người và bảo vệ họ khi họ di chuyển qua thung lũng này. Tôi đảm bảo rằng nơi đây an toàn cho họ.”

Công việc của anh là theo dõi và hướng dẫn những người này. Không ai bảo anh làm điều này. “Tôi chỉ biết. Tôi là người dẫn dắt họ. Tôi luôn chăm sóc cho mọi người.” Điều này gây nhầm lẫn vì nghe có vẻ như anh có thể là một loại linh hồn bảo vệ. Tuy nhiên, khi tôi hỏi anh mô tả về bản thân, anh có vẻ như một người vật chất. “Tôi là một sinh vật nam, nhưng tôi có thể bay. Tôi rất mạnh. Tôi cũng có thể thay đổi hình dạng. – Tôi có thể du hành qua không gian.”

D: Ý bạn là bạn có khả năng biến thành bất cứ điều gì bạn muốn? (Đúng) Còn về những người khác? Họ có thể thấy bạn như một con người không?

P: Khi tôi muốn họ thấy.

D: Tôi đang tự hỏi, nếu bạn có một cơ thể vật lý, họ có thể thấy bạn bay không?

P: Họ có thể thấy tôi khi tôi muốn họ thấy.

D: Nếu không, bạn sẽ trở nên vô hình?

P: Đúng. Tôi du hành qua không gian, nơi tôi không có hình dạng. Tôi chỉ biết rằng tôi đang đi đến những nơi khác. Tôi đã đến Trái Đất và tôi có những đặc điểm giống con người và có thể bay.

D: Bạn nói rằng du hành qua không gian. Bạn có ý nói không gian của Trái Đất không?

P: Không, qua không gian đến những hành tinh khác. Tôi luôn di chuyển giữa các hành tinh.

D: Vậy bạn có khả năng đi bất cứ nơi nào bạn muốn? (Đúng) Đó là những tài năng tuyệt vời. Nhưng ngay bây giờ bạn cảm thấy công việc của bạn là theo dõi những người này khi họ đang di chuyển? (Đúng)

Tôi đã yêu cầu mô tả về những người đó. "Họ giống như người Ấn Độ. Họ không mặc nhiều quần áo, nhưng họ có những lớp phủ. Họ gắn bó với đất đai. Có hàng trăm người cùng nhau di chuyển."

D: Bạn đã làm điều này trước đây chưa, chăm sóc mọi người?

P: Luôn luôn là trách nhiệm của tôi là chăm sóc mọi người, bất kể họ ở đâu.

Tôi đã rút ngắn thời gian và yêu cầu anh ấy xem họ đang đi đâu, và nếu có điều gì anh ấy cần làm. "Bạn có ở trên không trung trên họ hay sao?"

P: Vâng, tôi đang bay trên họ. Họ đang di chuyển. Họ đang đi đâu đó và tôi đảm bảo rằng họ an toàn. Những người này luôn di chuyển. Họ không ở một chỗ quá lâu.

Điều này có thể mất một thời gian dài, vì vậy tôi đã yêu cầu anh ấy tiến về phía trước và xem có điều gì anh ấy cần làm. Mặc dù công việc của anh là bảo vệ họ, nhưng giờ đây anh thấy mình có một cơ thể vật lý cầm một cây giáo. Tôi đã yêu cầu một lời giải thích. "Tôi quyết định hòa mình vào họ. Khi tôi đi cùng họ, tôi luôn ở dạng vật lý. Khi tôi không ở trên Trái Đất, tôi không phải là vật lý."

D: Có lý do nào khiến bạn quyết định trở thành một trong số họ không?

P: Để họ biết tôi. Tôi có thể ở bên họ. Họ có thể thấy tôi. Họ sẽ biết tôi là ai. Vì vậy, tôi lấy hình dạng vật lý khi tôi đến Trái Đất.

Họ sẽ lắng nghe anh ấy nhiều hơn nếu họ thấy anh như một người vật lý. Anh đang dẫn họ đến một nơi an toàn. "Tôi đi cùng họ, nhưng tôi chỉ dẫn cho họ hướng đi."

D: Bạn chỉ cho họ đi đâu và sau đó bạn không cần phải có hình dạng vật lý nữa? (Đúng) Họ có thấy lạ khi bạn đột nhiên biến mất không?

P: Họ biết tôi sẽ quay lại.

D: Bạn có đi chăm sóc những người khác không, hay chỉ theo dõi họ?

P: Không, tôi làm những việc khác. Tôi đi đến những nơi khác. Tôi có nhiều công việc, nhưng luôn để giúp đỡ mọi người.

D: Đây có phải là điều bạn luôn làm không?

P: Có. Tôi không thích những điều xấu.

D: Bạn có bao giờ sống trong một cơ thể vật lý mà bạn phải ở lại không? Bạn có hiểu ý tôi không?

P: Có. Tôi không nhớ bất kỳ cơ thể vật lý nào ngoại trừ khi tôi đến để giúp đỡ mọi người.

D: Vậy bạn trở nên vật lý khi bạn muốn? (Có) Như vậy bạn không bị kẹt trong một cơ thể. Bạn có thể tạo hình và tan biến bất cứ lúc nào bạn muốn? (Có) Vậy bạn ở lại với nhóm này một thời gian và giúp họ đi đến nơi an toàn. Sau đó bạn đi đến nơi khác?

P: Có. Tôi đang đến một hành tinh. Tôi đang bay. Nó khác. Có một ánh sáng. Có những ô ánh sáng trên hành tinh ... công nghệ. Những ô này chỉ nằm trên hành tinh.

D: Những ô ánh sáng đó là công nghệ phải không?

P: Có. Chúng được sử dụng để tạo ra năng lượng. Đây là một nền văn minh tiên tiến. Con người sống trong đó.

D: Đây có phải là một hành tinh mà bạn đã từng sống trước đây hay bạn vẫn đang khám phá?

P: Không, tôi biết hành tinh này. Tôi đang hạ xuống.

D: Khi bạn hạ xuống, bạn có lấy hình dạng vật lý không?

P: Không. Hình dạng của tôi giống như một quả cầu năng lượng. Đây là nơi tôi sống.

D: Có người trên hành tinh đó không?

P: Không phải con người. Họ khác. Họ là những quả cầu ánh sáng.

D: Nhưng đó là ý thức, phải không?

P: Có. Chúng tôi là những người lao động. Chúng tôi đi đến các hành tinh khác. Tôi đang nhận năng lượng này. Tôi đang lấy những ô năng lượng này và mang chúng theo đến một hành tinh khác. Tôi vào những ô ánh sáng này và nhận năng lượng từ chúng, sau đó tôi bay đi.

D: Bây giờ bạn sẽ đi đâu?

P: Tôi chỉ đi du lịch. Và giúp đỡ mọi người.

D: Bạn có bao giờ nghĩ về việc trở thành một sinh vật vật lý không?

P: Có, khi tôi đến Trái Đất.

Tôi đang cố gắng đưa phiên sẽ xung quanh Peter, con người vật lý đang nằm trên giường.

D: Bạn có bao giờ nghĩ về việc ở lại trong một cơ thể vật lý không?

P: Không. Tôi ghé thăm.

D: Bạn có bao giờ nghĩ về việc chỉ ở lại trong hình dạng vật lý và không cần phải đi đi lại lại không?

P: Tôi thích đi đi lại lại.

D: Bạn chưa bao giờ có mong muốn ở lại trong hình thể vật lý?

P: Không, tôi chỉ ở đây để thăm.

D: Bạn có hoàn toàn tự do theo cách đó, phải không?

P: Có, nhưng tôi có làm việc.

D: Có ai nói với bạn về những công việc mà bạn nên làm tiếp theo không?

P: Tôi tự động biết.

D: Vậy hãy xem bạn sẽ đi đâu tiếp theo. Bạn sẽ ở lại hành tinh đó hay bạn sẽ bay đến nơi khác? Cái gì cảm thấy đúng?

P: Tôi đang ở Trái Đất bây giờ và tôi đang nhìn một tòa nhà. Nó tối.

D: Bạn có công việc nào khác mà bạn phải làm không?

P: Tôi không biết. Tôi đang quan sát tòa nhà này. Lần này cảm giác khác. Tôi bị kéo lại về Trái Đất. Khi tôi đến Trái Đất bây giờ, tôi cảm thấy lộn ngược. Giống như tôi bị hút trở lại Trái Đất và tôi đang nhìn tòa nhà này. Tôi bị cuốn đến đây mà không theo ý muốn của mình.

Đột nhiên, anh thấy mình trong một cơ thể, nhưng không phải loại mà anh thường tạo ra. Bây giờ anh đã vật lý, nhưng liệu anh có đang đầu thai không?

P: Tôi có thể giúp đỡ mọi người thực sự với tư cách là một con người, nhưng tôi phải học hỏi nhiều hơn. Tôi phải khiến họ tin rằng tôi có thể giúp họ. Rằng tôi có thể chữa lành cho họ. Rằng tôi có thể giúp cuộc sống của họ.

D: Bạn có nghĩ rằng bạn có thể chữa lành cho họ tốt hơn trong hình dạng vật lý so với hình dạng khác mà bạn đã từng có không? (Có) Tại sao bạn quyết định trở thành vật lý? Bạn đã làm rất nhiều việc ở bên ngoài, phải không?

P: Có, nhưng họ cần sự giúp đỡ của tôi ở đây. Tôi đã được gửi đến đây để giúp đỡ.

D: Vậy có ai đó đã nói với bạn hãy nhập vào một cơ thể vật lý và trở nên vật lý không?

P: Đúng. Ban đầu tôi nghĩ mình đang đi ngược lại, và rồi tôi chỉ cố gắng làm những gì tôi phải làm.

D: Vậy bạn đã chọn vào cơ thể mà được gọi là Peter? (Có) Bạn có nhập vào cơ thể khi nó còn là một em bé không?

P: Có, nhưng có điều gì đó đã xảy ra. Tôi không nhớ đó là gì, nhưng tôi đã là một em bé.

D: Nhưng bạn đã vào cơ thể khi nó còn là em bé phải không?

P: Chín tuổi.

D: Bạn đã ở lại trong cơ thể khi nó lớn lên?

P: Lúc chín tuổi.

Dưới đây là bản dịch tiếng Anh của đoạn văn bạn cung cấp:

Điều này có thể nghe có vẻ lạ, nhưng tôi đã gặp phải tình huống này trong một số trường hợp của mình. Khi loại năng lượng này lần đầu cố gắng bước vào một cơ thể vật lý, nó quá mạnh và khác biệt một cách rõ rệt đến mức gây ra sự va chạm với thể xác. Điều này có thể dẫn đến việc sảy thai hoặc phá thai vì nó quá sức với thai nhi. Trong những trường hợp này, chỉ một phần nhỏ của năng lượng linh hồn được phép vào cơ thể của em bé trong suốt quá trình phát triển và thời thơ ấu. Khi đứa trẻ lớn lên, nhiều năng lượng sẽ được đưa vào dần dần. Vì lý do nào đó, phần lớn linh hồn được phép vào cơ thể ở độ tuổi tám hoặc chín. Tôi đã có những khách hàng nói rằng họ cảm thấy họ không thực sự hiện diện trong cơ thể cho đến độ tuổi đó. Họ thường không nhớ gì về thời thơ ấu trước độ tuổi đó.

D: Bạn có thích sống trong cơ thể này không?

P: Có, nhưng tôi muốn cải thiện nó. Tôi muốn làm cho nó hoàn hảo. Tôi muốn hiểu biết. Tôi muốn có kiến thức.

D: Nhưng Peter có kiến thức về Luật, phải không?

P: Điều đó không đủ. Điều này lớn hơn. Nó lớn hơn cả Luật.

D: Đó là một trong những điều anh ấy muốn biết. Liệu anh ấy có phải làm điều gì khác ngoài công việc của mình không?

P: Tôi phải giải thích mọi thứ cho mọi người... giúp họ biết. Có một lý do. Tôi muốn mọi người được chữa lành.

D: Điều này nghe có vẻ như đây là lần đầu tiên bạn đảm nhận một cuộc sống vật lý. Có đúng không? (Có) Thường thì có một chút lạ lẫm, phải không?

P: Tôi muốn truy cập vào tiềm thức. Tôi biết rằng có tất cả kiến thức và tôi muốn điều đó.

D: Được rồi. Nếu không sao, tôi sẽ gọi tiềm thức để trả lời các câu hỏi. Có được không? (Có) Tôi đã rất vui khi trò chuyện với bạn, và tôi cảm ơn bạn rất nhiều vì những thông tin mà bạn đã cung cấp cho chúng tôi.

Tôi đã gọi tiềm thức lên với hy vọng có được những giải thích rõ ràng hơn. Nó nói rằng không đưa Peter đến những kiếp sống trước đây vì quan trọng hơn đối với anh ấy là biết về phần này. Nó đồng ý rằng cuộc sống hiện tại này là lần đầu tiên anh ấy ở trong một cơ thể vật lý, con người. Anh ấy luôn là một người quan sát và một người trợ giúp.

D: Có ai đó nói với anh rằng sẽ tốt hơn nếu anh là một người vật lý không? P: Có. Có công việc mà anh ấy phải làm trên Trái Đất. Chuyển tiếp... giúp đỡ trong quá trình chuyển tiếp.

Họ giải thích rằng điều này liên quan đến việc chuyển mình vào Trái Đất Mới. Anh ấy là một trong số nhiều người đang đến đây lần đầu tiên. Những người đã ở trên Trái Đất lâu rồi sẽ không thể giúp đỡ. Họ vẫn bị mắc kẹt trong Bánh Xe Nghiệp. Những linh hồn thuần khiết mới cần được đưa vào để giúp đỡ. Điều này được giải thích chi tiết hơn trong cuốn sách của tôi, *Ba làn sóng tình nguyện viên và Trái Đất Mới*. Peter là một trong những linh hồn mới này. Mặc dù anh ấy đang làm tốt công việc với Luật, nhưng họ muốn anh ấy làm nhiều hơn. "Dạy mọi người cách tự chữa lành. Dạy mọi người về tâm trí. Anh ấy biết phải làm gì."

D: Bạn có muốn anh ấy tham gia bất kỳ lớp học nào không? P: Có. Anh ấy biết phải làm gì, nhưng anh ấy sẽ phải tham gia các lớp học để cho họ biết rằng anh ấy biết phải làm gì. Anh ấy cũng sẽ làm việc với năng lượng. Anh ấy có sức mạnh trong tay.

D: Anh ấy chỉ cần đánh thức nó lên? P: Có. Anh ấy có thể chữa lành bằng tay trên cột sống. Năng lượng nằm ở đáy cột sống. Có một quả cầu lửa ở đáy cột sống.

Tôi biết rằng Kundalini nằm ở đó và là một sức mạnh lớn, nhưng một người phải cẩn thận khi sử dụng nó. Họ liên tục khẳng định rằng Peter biết phải làm gì. Anh ấy không được chạm vào người khác, mà phải làm việc trong trường năng lượng của họ. Họ nói rằng có một sự tắc nghẽn nhỏ ở phần lưng dưới của anh ấy đang ngăn cản anh ấy đánh thức năng lượng mà anh ấy sẽ sử dụng. Anh ấy cần hình dung sự tắc nghẽn này được hòa tan để năng lượng có thể di chuyển lên trên. Anh ấy được cho là sẽ tham gia một lớp học để học cách sử dụng sức mạnh này. "Những người phụ nữ sẽ dạy anh ấy. Điều này sẽ xảy ra sớm thôi." Năng lượng này trước đây không được phép mở ra vì nó quá mạnh đối với anh ấy. Nhưng bây giờ đã đến lúc và anh ấy sẽ có thể xử lý nó. "Anh ấy không thể lãng phí

năng lượng. Anh ấy phải luôn sử dụng nó một cách chính xác. Anh ấy không thể làm điều đó vì lý do ích kỷ.”

D: Người đó có phải muốn được giúp đỡ không?

P: Anh ấy phải thuyết phục họ về sức mạnh của chính họ.

D: Anh ấy có phải xin phép người đó trước khi làm việc với họ không?

P: Luôn luôn!

D: Vậy thì anh ấy sẽ không lãng phí năng lượng, đúng không?

P: Không. Đúng vậy.

Anh ấy sẽ tiếp tục làm việc như một luật sư tại công việc thường lệ của mình vì điều đó sẽ giúp anh ấy tiếp xúc với những người mà anh ấy cần biết. “Nhưng bạn đã nói rằng anh ấy ở đây để giúp đỡ trong quá trình chuyển tiếp?”

P: Vâng, đây chính là điều. Anh ấy phải đi theo con đường của mình. Anh ấy chưa sẵn sàng cho đến bây giờ. Anh ấy phải khai mở con mắt thứ ba của mình.

D: Chúng tôi không muốn anh ấy gặp bất kỳ vấn đề nào trong công việc. Bạn có muốn anh ấy cẩn thận không?

P: Luôn luôn. Nhưng anh ấy phải tiếp tục khám phá, tìm kiếm và học hỏi. Khi anh ấy làm việc với mọi người, họ sẽ biết. Anh ấy sẽ giúp đỡ nhiều người trong thời gian chuyển tiếp này.

D: Vậy anh ấy sẽ có hai việc mà anh ấy sẽ làm: sự nghiệp luật sư và việc chữa lành.

Peter rõ ràng là một trong những tình nguyện viên của làn sóng thứ hai (sinh năm 1958) vì anh ấy dường như là một người quan sát. Anh ấy đã là một người quan sát trong một khoảng thời gian cực kỳ dài, vậy điều gì có thể tự nhiên hơn việc anh ấy tiếp tục vai trò này trong cuộc sống hiện tại của mình?

TRUY TÌM TRI THỨC – Chương 10: Màu sắc và âm thanh

Erika đã tham gia vào công việc năng lượng trong lĩnh vực Kinesiology (khoa học nghiên cứu về chuyển động của cơ thể. Nói cách khác, là cách cơ thể hoạt động và sự ảnh hưởng của năng lượng lên nó). Vì vậy, việc sử dụng năng lượng không phải là điều mới đối với cô ấy, nhưng cô ấy vẫn cảm thấy cần lời khuyên.

Khi Erika bước vào khung cảnh, mọi thứ đều tối tăm, nhưng cô biết không phải là ban đêm. Nó tối vì có tro núi lửa trong không khí. “Không khí đen đặc. Mặt đất giòn như đã bị đốt cháy.” Không khí có cảm giác nóng và có mùi của tro bị đốt. Khi nhận thức rõ hơn về cơ thể mình, cô thấy đôi chân của mình đen từ việc đi bộ qua tro vụn và đất cháy. Cô là một thanh niên trẻ, mặc quần áo rách rưới, và cơ thể gầy guộc như thể anh ta đang đói khát. Anh biết rằng mình đã sống ở đó trước khi thảm họa này xảy ra. “Đây là cánh đồng nơi chúng tôi có đàn cừu. Tôi có một ngôi nhà nhỏ, một căn lều đất. Không lớn lắm, nhưng đó là của tôi. – Ngôi nhà đã cháy rụi. Nó chẳng còn gì cả. Tôi không biết nó làm sao có thể cháy được vì nó làm từ đất, nhưng nó đã cháy.”

Anh ấy đã sống ở đó một mình vì không có gia đình. Tuy nhiên, anh không cảm thấy cô đơn vì có đàn cừu và một con chó. “Đây là trên núi cao. Và các thung lũng là nơi mà mọi người sinh sống.”

D: Bạn ở đâu khi ngôi nhà cháy?

E: Ở trong dòng suối. Tôi đang ở trong nhà khi mặt đất bắt đầu rung chuyển. Đàn cừu bắt đầu chạy xung quanh và kêu ầm ĩ, và con chó đang cố gắng tập hợp chúng lại.

D: Chúng có vẻ như biết điều gì đang xảy ra không?

E: Có. Sau đó, mặt đất bắt đầu rung lắc. Tôi chạy ra ngoài. Tôi thấy mặt đất rung chuyển và đàn cừu của tôi đang tán loạn. Và con chó đang cố gắng làm chúng bình tĩnh lại và tập hợp chúng, nhưng chúng đã chạy đi và con chó chạy theo chúng. Và có một cột khói trên núi, và tất nhiên, có dung nham và các thứ phun trào khắp nơi. Tôi bị bỏng nên tôi chạy đến dòng suối.

D: Điều này đã xảy ra trước đây chưa?

E: Không, không phải trong thời gian tôi sống ở đây. Người ta đã nói về điều đó, ý tôi là trong những câu chuyện. – Tôi ở dưới thấp trong dòng suối và mọi thứ đều bị thiêu rụi. Tôi ở đó lâu lắm. Sau đó, tôi không biết. Có lẽ tôi đã bất tỉnh một thời gian. Tôi nghĩ tôi tỉnh dậy và thế giới thì tối đen, không có nhà cửa, và không có dấu hiệu nào cho thấy nó đã từng tồn tại. Và mọi thứ đều giòn và tôi đang đói khát.

D: Bây giờ bạn sẽ làm gì?

E: Tôi phải tìm đàn cừu và con chó của tôi.

D: Bạn cũng cần tìm cái gì đó để ăn, đúng không?

E: Tôi phải tìm con chó trước. Tôi nghĩ tôi phải xuống núi, nơi làng đã từng ở. Tôi không thể tưởng tượng nổi đàn cừu đã chạy lên. Chúng phải đã đi xuống. Có vẻ như chúng đã đi về phía đông bắc một chút và rồi xuống. Có một cái hồ lớn ở dưới đó.

D: Đó sẽ là điều khôn ngoan cho chúng làm, phải không?

E: Đúng vậy, và đàn cừu thì không thông minh lắm. (Cười) Tôi đã thu gọn thời gian để xem chuyện gì đã xảy ra.

E: Con chó đang ở bên hồ. Và con chó rất vui mừng khi thấy tôi và đã cứu được khoảng một phần ba đàn.

D: Bạn có định ở lại đó không?

E: Tôi nghĩ chúng tôi phải đi vì có quá nhiều khói hoặc tro từ núi lửa.

D: Bạn sẽ đi đến làng sao?

E: Cũng toàn là tro.

D: Ồ? Nó cũng bị phá hủy sao?

E: Nó không bị phá hủy, nhưng không thể sống ở đó.

D: Bạn có định cố gắng tìm những người đó không?

E: Tôi không thích họ.

D: Hmm, tại sao bạn không thích họ?

E: Bởi vì họ không thích tôi. Tôi khác biệt... chỉ là khác biệt. Tôi không giống họ, vì tôi nói ngớ ngẩn. Tôi nghĩ tôi có một cái hàm ếch hoặc gì đó. Nhìn thì buồn cười... nói thì buồn cười. Quá xấu xí.

D: Bạn đã từng có một gia đình chưa?

E: Tôi không nghĩ gia đình tôi muốn tôi, hoặc có một số điều cấm kỵ đối với những người như tôi. Một loại "sự vật" nào đó mà những người như tôi không thể sống cùng với họ.

D: Như một kẻ bị tẩy chay?

E: Đúng vậy. Tôi thấy một người phụ nữ. Bà ấy không phải là mẹ tôi, nhưng bà ấy đã chắc chắn rằng tôi ổn.

D: Vậy bạn đã quyết định sống ở đó một mình với đàn cừu?

E: Tôi nghĩ, bằng cách nào đó, bà ấy là người đã giúp tôi có thể làm điều đó. Tôi đã hạnh phúc.

Bây giờ, anh không còn lựa chọn nào khác ngoài việc rời khỏi vùng đất này và tìm một nơi khác để sống. Anh bắt đầu đi cùng với đàn cừu và con chó của mình, mặc dù không biết hướng nào sẽ dẫn đến đâu. Tôi lại thu nhỏ thời gian để xem anh đã đi đâu.

E: Chúng tôi đã đi được một thời gian dài, nhưng có một thung lũng khác và nó rất đẹp. Có một con sông chảy qua đó. Và có một làng khác ở đó. Thật kỳ lạ vì người dân ở đó không có điều cấm kỵ đó. (Anh ta nghe có vẻ vui.) Họ đã nghe câu chuyện của tôi và rất sẵn lòng để tôi đưa đàn cừu đến đó và chữa lành cho chúng. Thực ra, điều này thật buồn cười, nhưng có một người khác giống tôi ở đó. Và người này rất giỏi trong việc chữa lành vết thương cho cừu. Chúng có rất nhiều vết bỏng. Vì vậy, chúng tôi chỉ trao đổi kiến thức về cừu và họ mời tôi trở thành một phần của cộng đồng của họ.

Có vẻ như anh đã tìm thấy một tình huống lý tưởng. Tôi đã yêu cầu anh tiến về một ngày quan trọng, và anh cảm thấy bối rối.

“Liệu tôi có phải là một người khác không?” Anh thấy mình đang ở trên một sườn núi granit; một ngọn núi khác mà anh chưa từng thấy trước đây. Ban đầu anh nghĩ mình đang mặc một thứ gì đó màu trắng, và sau đó anh phát hiện ra mình là một sinh thể được tạo ra từ ánh sáng. Anh đang nói chuyện với một ai đó mà anh gọi là “Tinh Thần”, người đang đưa cho anh những hướng dẫn.

D: Những hướng dẫn đó là gì?

E: Về ánh sáng. Tôi đang nhận được hướng dẫn về cách sử dụng nó.

D: Sử dụng ánh sáng vật lý hay loại gì?

E: Có lẽ là quang phổ mà bạn không thể thấy. Giống như các tia. Tôi có thể thấy chúng. Những màu sắc khác nhau.

D: Bạn phải sử dụng điều này như thế nào?

E: Thể hiện chúng. Mỗi tia có một bản chất riêng.

D: Mỗi màu sắc ... một tia màu khác nhau?

E: Và nếu bạn thể hiện nó, nó sẽ thay đổi mọi thứ xung quanh bạn.

D: Bạn có nghĩa là "thể hiện" nó? Nó phải vào trong một cơ thể vật lý?

E: Không, không phải là một cơ thể vật lý.

D: Tôi đang cố gắng hiểu. Bạn đã nói để "thể hiện" chúng.

E: Bất cứ điều gì tôi là, tôi trở thành tia sáng.

D: Bạn có nghĩa là bạn trở thành màu sắc riêng lẻ?

E: Hoặc là một sự kết hợp.

D: Trong một khoảng thời gian nhất định?

E: Để phục vụ cho những mục đích khác nhau. Giống như tôi đi qua các tình huống trần gian thể hiện một tia sáng, và sau đó mọi thứ thay đổi một cách có ý thức. Một sự thể hiện có ý thức.

D: Bạn có nghĩa là bạn giống như một ánh sáng khi bạn vào một cơ thể vật lý? (Không) Bạn đã nói về việc "đi qua." (Có) Tôi nghĩ bạn có nghĩa là khi bạn trở thành vật chất.

E: Không. Chỉ là đi giữa mọi người. Họ không nhất thiết phải biết tôi ở đó.

D: Họ không cần phải thấy bạn?

E: Không. Một số có thể cảm nhận tôi.

D: Nếu họ thấy bạn, liệu họ có thấy bạn như một ánh sáng không? (Có) Vậy bạn tiếp nhận tia sáng của bản chất, màu sắc, và sau đó bạn ở trên Trái Đất đi giữa mọi người. Điều này ảnh hưởng như thế nào đến những người khi bạn ở gần họ?

E: Họ thay đổi hoặc họ kháng cự. Hoặc nó làm họ trở nên tồi tệ hơn hoặc họ đột nhiên thay đổi.

D: Để tốt hơn?

E: Luôn luôn.

D: Vậy khi bạn làm điều này, bạn có tiếp nhận một màu sắc khác không?

E: Có nhiều màu sắc khác nhau trong khoảng thời gian ngắn. Bạn có thể chuyển đổi qua lại tùy thuộc vào tình huống bạn đang ở. Nơi chốn và môi trường của mọi người. Bạn tiếp nhận những màu sắc khác nhau cho bất cứ điều gì cần thiết.

D: Điều đó sẽ rất quan trọng. Chỉ với sự hiện diện của bạn, đi giữa mọi người, bạn có thể ảnh hưởng lớn đến họ, phải không? (Có) Và họ thậm chí không biết bạn đang làm gì, phải không?

E: Không quan trọng.

D: Có ai đó đã nói với bạn rằng bạn nên làm điều này không?

E: Đó là hướng dẫn của tôi. Đó là điều tôi đã được dạy trên núi.

D: Rằng bạn chỉ là một sinh thể ánh sáng?

E: Không, tôi luôn biết điều này.

D: Và bạn được hướng dẫn để đi và lan tỏa điều này và giúp đỡ mọi người?

E: Tôi đã luôn làm những việc đó, nhưng đây là một bài học cụ thể.

D: Bạn đã bao giờ ở trong một cơ thể vật lý chưa? (Không) Bạn đã luôn là sinh thể ánh sáng này? (Không) Bạn có nghĩa là gì? Hãy cho tôi biết về điều đó.

E: Tôi đã ở trong hình thức ánh sáng từ những nơi khác, nhưng không phải trên Trái Đất.

D: Những hành tinh khác?

E: Những nơi khác. Những tầng khác.

D: Những chiều không gian khác?

E: Tôi nghĩ bạn có thể nói như vậy.

D: Vậy bạn đã làm gì ở những tầng khác đó?

E: Học. Học về ánh sáng.

D: Nơi bạn học có cảm giác như thế nào?

E: Tất cả đều là ánh sáng. Đó là những biến thể của ánh sáng.

D: Có những người khác giống như bạn ở đó không?

E: Có. Tất cả họ đều đang học về ánh sáng.

D: Ánh sáng rất quan trọng, phải không? (Có) Bạn có nghĩ rằng bạn đã học được tất cả những gì cần thiết về ánh sáng chưa?

E: Không, đó là lý do tại sao tôi phải xuống và đi quanh mọi người. Thật tuyệt vời khi thấy ánh sáng làm gì.

D: Ánh sáng làm gì?

E: Nếu một người có trái tim mở, nó chỉ mở trái tim hơn nữa. Và nếu họ có trái tim đóng, thì giống như bị đánh bởi điều gì đó khủng khiếp vì người đó sẽ trở nên bồn chồn hơn.

D: Họ không hiểu điều gì đang xảy ra.

E: Không, và họ tiếp tục hành động giống như cách họ đã hành động. Họ cố gắng phản kháng.

D: Họ nghĩ rằng họ đang bị tấn công, nhưng thực ra không phải vậy. Bạn có ý đó không?

E: Họ không bị tấn công. Điều đó đến từ bên trong họ. Công việc của tôi là để cho họ trải nghiệm ánh sáng. Tùy thuộc vào họ xem trái tim họ có mở hay

không. Có nhiều màu sắc tia sáng khác nhau và chúng có những ứng dụng khác nhau. Tôi vẫn đang học.

D: Nghe có vẻ như đó là một điều tuyệt vời để dạy mọi người. Bạn có thể giúp nhiều người chỉ với sự hiện diện của mình.

E: Vâng. Thật sự đó là tất cả những gì bất kỳ ai có thể giúp một người.

D: Họ không biết bạn ở đó. Họ có tự do ý chí, đúng không?

E: Họ có tự do ý chí, tuyệt đối!

D: Vậy bạn không thể bắt ai đó làm bất cứ điều gì.

E: Không, không, không, nhưng đó là tự do ý chí, nếu trái tim họ mở hay không. Anh ấy thực sự rất thích làm điều này và giúp đỡ mọi người theo cách này. Anh không có mong muốn vào một cơ thể vật lý. Anh cảm thấy anh có thể làm công việc tốt hơn với tư cách là một sinh thể ánh sáng.

D: Bạn có phải quay lại tầng đó để học thêm không?

E: Tôi có thể quay lại bất cứ lúc nào. Tôi có thể đi qua đi lại. Nhưng tôi cũng có thể nhận được nhiều thông tin trên Trái Đất. Tôi lên núi của tôi. Nhưng tôi có thể ở bất kỳ đâu. Những nơi tuyệt đẹp. Tôi có thể mở ra và hỏi.

D: Những nơi tuyệt đẹp với năng lượng tốt. Nhưng các hướng dẫn luôn liên quan đến ánh sáng?

E: Còn một phần khác. Đây là phần mới hơn mà tôi không biết nhiều về nó. Âm thanh.

D: Tôi đã nghe rằng màu sắc và âm thanh là rất, rất quan trọng. (Có) Họ đang dạy bạn về âm thanh như thế nào?

E: Rằng ánh sáng và âm thanh là cùng một thứ.

D: Bạn có nghĩa là gì? Tôi nhìn chúng như là những thứ riêng biệt.

E: Chúng giống nhau. Mỗi âm thanh đều có một rung động. Mỗi âm thanh đều có một màu sắc. Mỗi màu sắc đều có một rung động. Mỗi màu sắc đều có một âm thanh.

D: Mọi người không nghĩ rằng màu sắc có âm thanh.

E: Tôi biết họ không nghĩ vậy, nhưng thực sự có.

D: Chúng ta giữ chúng tách biệt. (Cười)

E: Đó là vì chúng ta thích chia tách và phân chia trên Trái Đất.

D: Vâng, chúng ta thích tạo ra những sự phân chia. Bạn định làm gì với âm thanh?

E: Đó là điều tôi không biết. Tôi vẫn chưa hiểu hết điều này. Đó là một phần trong quá trình huấn luyện của tôi. Tôi nghĩ có một lớp khác nơi bạn học điều đó. Và biết cách sử dụng ánh sáng và âm thanh như một thể thống nhất.

D: Tôi có thể thấy bạn có thể sử dụng năng lượng ánh sáng khi bạn ở giữa mọi người. Còn âm thanh thì sao?

E: Bạn không thể nghe thấy nó, và bạn cũng không thể thấy ánh sáng. Nhưng mọi người nhận âm thanh theo cách tương tự như họ nhận màu sắc.

D: Họ không nhận ra rằng điều đó đang xảy ra với họ sao?

E: Không, trừ khi trái tim của họ mở. Một số người cần nhiều hơn – tôi không biết phải nói thế nào, nhưng họ cần nhiều âm thanh hơn những người khác. Điều đó phụ thuộc vào từng người.

D: Nó cũng phụ thuộc vào mức độ phát triển của họ sao?

E: Có. Mọi người đều biết và có thể cảm nhận điều đó theo cả hai cách và nhận nó như một tổng thể. Nhưng những người có trái tim đóng cần nhiều âm thanh hơn.

D: Để giúp họ mở ra. Nhiều âm thanh thay vì nhiều ánh sáng? Bạn nghĩ rằng điều đó mạnh mẽ hơn?

E: Không, chỉ là điều họ cần. Tôi nghĩ họ sẽ cảm thấy tốt hơn.

D: Vậy bạn không có ý định vào một cơ thể con người?

E: Không, vào một cơ thể thì quá hạn chế. Tại sao tôi lại muốn làm điều đó?
(Cười)

D: Bạn có nhận ra rằng bạn đang nói chuyện với tôi qua một cơ thể vật lý không?

E: Ôi, vâng, tôi biết điều đó. Tôi không thích điều đó. Tôi có thể cung cấp thông tin cho bạn mà không cần cảm nhận vật lý.

Tôi giải thích rằng theo cách này, Erika có thể nghe thông tin và hiểu sau đó. “Bạn có kết nối với cơ thể vật lý này theo cách nào không?”

E: Cô ấy là một người bạn cũ. Cô ấy là một người khó tính, rất kháng cự, không ác ý, nhưng rất kháng cự và bướng bỉnh. (Cười)

D: Hãy nói với cô ấy về điều đó. Cô ấy muốn thông tin, đúng không?

E: Chà, có thể cô ấy cần thông tin, nhưng cô ấy không muốn. Cô ấy muốn tự mình tìm ra mọi thứ.

D: Nhưng điều đó thật khó, phải không, và bạn cảm thấy rất cô đơn?

E: Đó chỉ là cách của cô ấy. Đó là lý do tại sao tôi thích cô ấy.

D: Trong kiếp sống đó mà cô ấy đã thấy, cô ấy đã ở một mình, đúng không?

E: Vâng, cô ấy thích như vậy. Cô ấy nghĩ rằng mình cần phải tự mình giải quyết mọi thứ. Cô ấy thích điều đó. Cô ấy nghĩ mình có thể tự xử lý và tìm ra mọi thứ một mình. Cô ấy đã sai, nên đó là lý do tại sao tôi ở xung quanh.

D: Khi bạn vào cơ thể, bạn quên tất cả những điều này, đúng không?

E: Ôi, đúng vậy. Đó là lý do tại sao tôi không muốn làm điều đó. Không bao giờ! Vì vậy, tôi cố gắng truyền cho cô ấy một chút ánh sáng, một chút âm thanh.

D: Có điều gì đặc biệt bạn muốn cô ấy biết không? Bây giờ là cơ hội của bạn để nói với cô ấy.

E: Chỉ cần cô ấy nhớ rằng cô ấy là ánh sáng và âm thanh. Năng lượng rất tích cực. Đó là tất cả những gì cô ấy là. Cô ấy cũng làm việc với năng lượng.

D: Tại sao bạn muốn cô ấy biết về chàng trai trẻ với đàn cừu? Tại sao điều đó lại quan trọng đối với cô ấy?

E: Vì ngôi nhà. (Ngôi nhà đã bị cháy.)

Trong cuộc sống hiện tại, Erika đã chuyển nhà hơn ba mươi lần. Cô ấy không thể ổn định trong một môi trường ổn định.

E: Cô ấy cần hiểu rằng dù ở đâu, đó là ngôi nhà của cô ấy.

D: Ý bạn là cô ấy mang nó theo bên mình?

E: Không, không có "mang theo bên mình." Nó chỉ là như vậy.

D: Bạn có ý nói đến cơ thể con người không?

E: Không. Nói cách khác, dù chúng ta ở đâu, đó là ngôi nhà của chúng ta. Nó không phải là một địa điểm. Không có ranh giới. Nó không phải là những bức tường. Nó không phải là một cơ thể. Đó là bất cứ nơi nào chúng ta ở... đó là nhà. Giống như Dorothy.

D: "Phù thủy xứ Oz?" (Có) Nó luôn ở đó ngay cả khi cô ấy tìm kiếm nó ở nơi khác. Erika đã nói rằng cô ấy muốn có một ngôi nhà. Bạn nghĩ điều đó có thể không?

E: Cô ấy có thể có một ngôi nhà. Cô ấy có thể, nhưng chỉ cần nhận ra rằng ngôi nhà không phải là ngôi nhà của cô ấy. Ngôi nhà không phải là những gì cô ấy đang tìm kiếm. Nói cách khác, cô ấy có thể có một ngôi nhà và có thể hạnh phúc trong một ngôi nhà, nhưng ngôi nhà thực sự của cô ấy là Trái Đất và vũ trụ, cái bong bóng lớn của vũ trụ. Cô ấy đã hạn chế điều đó, nên đó là lý do cô ấy không thể tìm thấy.

D: Cô ấy đã tạo ra rất nhiều vấn đề cho bản thân. Có đúng không?

E: Đó chỉ là sự kháng cự. Cô ấy đang kháng cự ánh sáng và âm thanh. Cô ấy đang chặn nó lại vì cô ấy muốn tự mình làm mọi thứ, muốn tự mình tìm ra tất cả. Cô ấy sợ. Cô ấy như đã quên tôi và quên đi lớp khác, và cô ấy sợ nên không muốn mở lòng. Cô ấy không thể phản ứng như cô ấy đã làm ở lớp khác. Cô ấy không thể chơi với năng lượng theo cách mà cô ấy đã làm. Cô ấy không biết cách sử dụng ánh sáng. Cô ấy không biết cách sử dụng âm thanh. Cô ấy không biết cách sử dụng năng lượng để tạo ra nó. Cô ấy không biết cách làm điều đó và cô ấy đã quên và cảm thấy bối rối. Và cô ấy ghét việc di chuyển trong cơ thể. Cô ấy biết rằng mình đã tạo ra vấn đề cho bản thân. Cô ấy biết điều đó,

nhưng cô ấy chỉ không thể nhớ cách bước ra khỏi nó. Tôi đã ở bên cô ấy một thời gian dài. Thực ra, đã nhiều kiếp sống. Chúng tôi đã quen nhau rất lâu.

D: Bạn có giống như một người hướng dẫn hoặc thiên thần hộ mệnh không? Đó là những thuật ngữ mà chúng ta gán cho mọi thứ.

E: Tôi là bạn của cô ấy. Cô ấy rất bướng bỉnh và đó là điều bướng bỉnh mà cô ấy đến đây để học. Vì vậy, cô ấy cứ mãi tạo ra bánh xe vì cô ấy không chịu thư giãn và chấp nhận rằng một khi cô ấy hỏi về cách làm một bánh xe, thì chúng ta có thể tạo ra nhiều bánh xe hơn. Để cô ấy thực sự có thể làm nhiều hơn, trở thành nhiều hơn và sống nhiều hơn, trải nghiệm nhiều hơn và học hỏi nhiều hơn. Nên cô ấy rất chậm. Giống như mỗi hơi thở đều quay trở lại với thời kỳ đồ đá và phát triển chậm rãi về phía trước.

D: Cô ấy đang làm cho mọi thứ trở nên khó khăn quá. (Có) Cô ấy có nhiều tài năng. Cô ấy có khả năng làm bất cứ điều gì cô ấy muốn làm. (Có)

Tôi quay sang một số câu hỏi của cô ấy: "Còn về những cơn ác mộng đêm mà cô ấy tỉnh dậy giữa đêm và la hét thì sao? Nguyên nhân của việc đó là gì?"

E: Tôi không biết phải nói thế nào. Cô ấy đã mang theo... như là những tế bào kháng cự. Có thể bạn có thể nói rằng chúng là mã trong DNA của cô ấy, là năng lượng "cứng" trong các trường của cô ấy. Chúng giống như những chiếc gương, để khi năng lượng cuộc sống và năng lượng Nguồn đến, nó bị phản chiếu lại, nhưng không trở thành một phần trong bản thể của cô ấy. Cô ấy đang phản chiếu. Giống như những proton DNA này là những chiếc gương phản chiếu rất nhỏ, phản chiếu lại năng lượng Nguồn và không cho phép nó trở thành một phần trong hệ thống của cô ấy.

D: Điều này có đến từ những kiếp sống khác không?

E: Có. Cô ấy đã thêm chúng vào DNA của mình.

D: Nhưng chúng không áp dụng cho cuộc sống hiện tại của cô ấy, phải không?

E: Không. Chúng đang hoạt động ngay bây giờ. Và chúng không cần thiết phải như vậy. Tất cả những gì cô ấy cần làm là bật mã lên. Nói cách khác, cô ấy có thể bật tất cả các mã lên để cô ấy có thể sống trọn vẹn và có miễn dịch thể chất đầy đủ về sức khỏe của mình. Để vi khuẩn, virus và tất cả những thứ đó không cần phải là một phần trong bối cảnh. Tôi không nghĩ cô ấy biết mình đang làm gì. Tôi nghĩ cô ấy đang căng thẳng theo một cách vũ trụ, kháng cự. Nói rằng cô ấy muốn tự làm mọi thứ và điều đó đã gây ra "công tắc" này. Cô ấy có thể bật "các mã". Cô ấy có thể nói chuyện với DNA của mình và yêu cầu nó kéo các "mã" lên.

D: Bạn có thể làm điều đó không?

E: Tôi không thể làm điều đó, nhưng Ánh sáng có thể và Âm thanh có thể.

Đã có một cơn bão sấm sét lớn đang diễn ra trong suốt phiên. Nó không gây cản trở cho việc giao tiếp. Thực tế, SIÊU THỨC nói rằng nó thích cơn bão. "Cô ấy có thể sử dụng cơn bão."

D: Được rồi, hãy làm điều đó. Cơn bão có nhiều năng lượng.

E: Cô ấy có thể cho phép Âm thanh của cơn mưa đi vào hệ thống của mình cùng với sấm sét. Và cho phép nó rửa sạch và khi nó đi qua và Ánh sáng đi qua, nó sẽ là màu xanh... màu xanh. Ánh sáng trắng.

D: Và điều này sẽ bật công tắc? (Có) Có phải đó là những gì bạn đang làm bây giờ không?

E: Tôi không làm điều đó. Cô ấy phải làm điều đó.

D: Hãy cho cô ấy hướng dẫn khi cô ấy bật công tắc.

E: Vậy bạn đang để cho sấm sét, Ánh sáng Trắng màu xanh, chảy qua hệ thống của bạn như một chất lỏng. Và nó chảy qua từng tế bào trong cơ thể, từ đầu đến chân bạn, làm sống dậy từng sợi DNA với Ánh sáng Trắng màu xanh và Âm thanh lỏng này. Không cần phải kháng cự ở bất kỳ đâu. (Nó đã di chuyển qua tất cả các bộ phận trong cơ thể cô ấy.) Tôi chỉ đang neo giữ nó cho cô ấy. Cô ấy phải làm điều đó cho chính mình. Sự kháng cự đang ra đi. Nó đang được rửa sạch. Cô ấy không cần nó.

Cô ấy được hướng dẫn một bài tập để ngủ mà không sợ hãi: "Cô ấy cần ánh sáng vàng để ngủ. Khi cô ấy nằm xuống để đi ngủ, hãy hình dung một cái bụng vàng, một quả trứng vàng. Và thấy bản thân mình bên trong đó, được bao bọc bởi cái bụng hoặc quả trứng. Sau đó, cô ấy sẽ cảm thấy được bảo vệ, và cô ấy có thể quyết định mỗi đêm mình muốn ngủ bao nhiêu. Một số đêm cô ấy sẽ cần nhiều hơn và một số đêm thì không. Điều đó sẽ là một điều thú vị đối với cô ấy. Nó đặt cô ấy vào vị trí điều khiển... mà cô ấy thích. Và hãy tự nói với mình rằng cô ấy sẽ tỉnh dậy với cảm giác tươi mới, thư giãn, tràn đầy sức sống và nhiệt huyết. Và với năng lượng dồi dào để kết nối và tiến về phía trước trong giai đoạn mới của cuộc đời mình."

Thông điệp chia tay: Dành thời gian với trái tim của cô ấy mỗi ngày. Chỉ cần đặt tay lên trái tim và khi cô ấy làm như vậy, cô ấy sẽ kết nối với tôi.

Trong một trường hợp khác, SIÊU THỨC đã cho tôi một kỹ thuật chữa lành khác mà khách hàng có thể hình dung trong sự riêng tư của chính ngôi nhà của họ.

SIÊU THỨC đã gửi một nguồn nhiệt mềm mại, chảy từ đốt sống xuống vai. Và xuống cánh tay và ngón tay. Và xuống chân và đầu gối. "Đó là một nguồn nhiệt yêu thương, dịu dàng. Đó là nhiệt chữa lành. Cô ấy cần hình dung rằng nguồn nhiệt này luôn đến và thực hiện hình dung đó vài lần mỗi ngày. Nguồn nhiệt đi vào qua chakra crown và chỉ trôi xuống khắp cơ thể cô ấy. Và đó không chỉ là một nguồn nhiệt. Nó cần phải là một nguồn nhiệt chữa lành, chảy, gần giống như nhiệt của dung nham chảy xuống cơ thể cô ấy. Cô ấy phải hình dung điều này hai lần một ngày, vào buổi sáng và buổi tối. Khi cô ấy thức dậy vào buổi

sáng và khi cô ấy đi ngủ vào buổi tối. Hình dung nhiệt như dung nham chảy xuống. Nó có màu san hô và xanh với những đốm trắng nhỏ.”